

BURMESE CLASSIC

ဒုတိယ (အောင်ဆန်းစုတ်)

တော်လှန်ရေး

မောင်

တော်လှန်ရေး

မထင်စတားတိုက်ထုတ်

၉၉ “တောင်တန်း ဧကရီ”

(တစ်ယုဒိန်း)

ပိုလီမှူးတာရာ (ရဲဘော် သုံးကျိပ်)

စာစဉ်အမှတ် (၄၁)

BURMESE CLASSIC

အမှတ် ၂၇၆၊ အားလမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုံး (၁၀၈၁၅)

★ ၁၉၆၄ - ၃၊ မြေလှေ၊ ပထမ အကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း။ ★

တရုတ် ၂-ကျပ်

T. D. B. L. I.

ထုတ်ဝေသူ | ဦးထွန်းဝင်း၊ မှတ်တိုင်အမှတ်
 (၁၂၀၈) ၂၇၆၊ ဘားလမ်း၊ ရန်ကင်း

မျက်နှာပုံးပန်းချီ.... | ဦးစန်းလွင်၊
 တလောက် | ခေတ်ဆန်းဘလောက်တိုက်၊
 ပုံနှိပ်ဌာန | ၇၈ အထက်ပန်းဆိုးတန်း၊ ရန်ကင်း

ဦးချစ်စိုး၊ မှတ်တိုင်အမှတ်.....
 ၀၁၉၉၊
 သိဒ္ဓိဗလ ရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်၊
 ၇၈ အထက်ပန်းဆိုးတန်း၊ ရန်ကင်း

ပြည်လုံးကျွတ် စာပေဖြန့်ချိရေးဌာန
 ဗဟင်စတားစာပေ
 အမှတ် ၂၇၆၊ ဘားလမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

BURMESE CLASSIC

ဗိုလ်မှူး တာရာ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

တောင်တန်းဇကရီ

မှတ်တမ်းတင် စာအုပ်သုံးအုပ်၏ နိဂုံး

ဤ ဗိုလ်ကြီး- အောင်မင်းကျော်၏ မှတ်တမ်း စာအုပ်သုံးအုပ်
 ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် အနေဖြင့် အတော်အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ရပေ၏။
 ဆွေးနွေးခြင်း၊ စုံစမ်းခြင်း၊ ညှိနှိုင်းခြင်းစသည့် အလုပ်များကြောင့်
 ပေးပြီး ကျွန်တော်၏အစိုးတန်လှသော အချိန်တွေကုန်ခဲ့ရပေ၏။ သို့
 နှာတိုင် ကျွန်တော်၏အဖို့ ဤကဲ့သို့ အချိန်ကုန်လှပမ်း ဆွေးနွေးခဲ့ရ
 သည့်အတွက် အစိုးမဖြတ်နိုင်သောအထွေထွေ ဗဟုသုတတွေ တာဝီ
 ကြီး ရရှိခဲ့ပေ၏။ ထိုအထွေထွေ ဗဟုသုတများ အနက် ကျွန်တော်
 တကြိမ်တခါမှပင် စိတ်မကူးခဲ့သော လောကီ ပညာရပ်များ၊ ဝန္တရံ
 စိဗ္ဗာလမ်းနှင့်ပတ်သက်သော ရှေးမြန်မာများ၏ အင်မတန်လျှို ဝှက်
 နှားစုံနဲသည့် ပညာရပ်အခြေခံများနှင့်တကွ အာနာပါဏလုပ်ငန်းစဉ်
 များ အကြောင်းဆီသို့လည်း ကျွန်တော်၏စိတ်အာရုံတွေနှင့် အရေး
 အခေါ်တွေကရောက်ရှိသွားပြီး ပုဒ္ဓဂ္ဂင်တော်မြတ်၏ ဓမ္မအဓိကနှင့်
 အာနာပါဏလုပ်ငန်းများဆီသို့ နှစ်ချိုက်မို့ လျော်စွာ ပြန်ခဲ့ပေပြီ။

သို့ရာတွင် ဓမ္မတရားဟူသည် အင်မတန်နူးညံ့ပြောပျောင်းသလောက် ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းလှပေတကား။

ကျွန်တော်သာလျှင် ဓမ္မလောကကြီးထဲသို့ ဗြုန်းပြုန်းပျံသန်းပိုင်းနှင့် ရောက်ရှိခဲ့သော နန္ဒနယ်သည် ခလေးသူငယ် နို့စို့အရွယ်မျှသာ ဖြစ်နေကြောင်းကို ရိပ်စားမိခဲ့ပေ၏။ နောက်တချက်ကလည်း ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏ ဓမ္မတရားသည် ကျင့်သုံးခံစားသူသတ္တဝါများအသို့ အင်မတန်အေးမြသော စိတ်သဘာဝကိုတုံ့ပြန်စေသော အရသာထူးရှိကြောင်းအချက်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း သုံးအုပ်ကိုကိုင်ကာ ကျွန်တော်သိလိုသော အချက်ကလေးများကို နှုတ်ထုတ်၍ စာအုပ် တအုပ်တွင်ရေးမှတ်ခဲ့ပြီး ပညာကျော်ဆရာတော်များ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များ၊ တရားကျင့်သုံးသူ ယောက်ျားလေးများဆီသို့ ကူးချိသန်းချိနှင့် ကျွန်တော်သွားရောက်ခဲ့ပြီး၊ မှတ်တမ်းပါ အတွေးအခေါ်များ၊ အကြောင်းအရာများ၊ လောကီပညာရပ်၊ အာနာပါဏပညာရပ်များ၊ သမထလုပ်ငန်းစဉ်များကိုမူချက်ာ ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ လျှောက်ထားခဲ့သည်၊ စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့သည်။ သက်ကြီး-ဝါကြီး ပညာရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊ ရဟန်းရှင်လူများအနေဖြင့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းပါ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို တအံ့သြသြ ရင်သပ်ရှုမောစွာဖြင့် ဝေဖန်ကြ၏။ သာဓုခေါ်ကြ၏။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ လောကီပညာပိုင်းအခြေအနေကို တီးခေါက်စုံစမ်း လျှောက်ထားသည်တွင် လောကီ ပညာရပ်သည် အင်မတန်ဆန်းကျယ်နက်နဲသလောက် အတွေးရခက်သောပညာရပ် ဖြစ်သည်အလျောက် မဖြစ်နိုင်ဟူ၍မပြောနိုင်ပေ။ ရှေးဟောင်းရာဇဝင်နှင့် ကျမ်းစာများသာမက ဘုရားရှင်လက်ထက်၌ပင် မြော်များစွာသော ဝိဇ္ဇာဓုရိ အန္တရာထာရှင်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူးကြောင်း

အထင်အရှားရှိနေသည်ကြောင့် ဝိဇ္ဇာဓုရိပညာရပ်များသည်သာသာနာ အတွင်းသာမက သာသနာအပတ်ပင် ဆက်လက်၍ပေါ်ထွန်းနေမည့် ပညာရပ်များဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို အမိန့်ရှိကြပေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ဘဝအခြေအနေမှာ လူတသောင်းလျှင် တယောက်လောက်သာ ပေါ်ထွက်နိုင်မည့် ရှာမှုရှားလူတန်းစားထဲမှ အလွန် ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ ကောင်းသော ပါရမီရှိသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တဦးသာ ဖြစ်နိုင်ပေမည်ဟူ၍ ကျွန်တော်ထင်မြင်မှတ်ယူမိပါသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ ဟိန္ဒူယောဂီများ၊ ဆွာမိခေါ် ဟိန္ဒူသံဃာများ ဗမာအခေါ် တောမိယောဂီကြီးများ၏ အစွမ်းသတ္တိရှိပုံ၊ ထက်မျက်ပုံများကို အနောက်နိုင်ငံထုတ် သုံးဆောင်းမဂ္ဂဇင်းကြီးများ (WIDE WORLD) ခေါ် အင်္ဂလိပ် မဂ္ဂဇင်းကြီးများတွင် ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်ကပင်ဖတ်ရှုခဲ့ပြီး မယုံကြည်သည့်ဘက်ကများခဲ့ပေ၏။ ယောဂီကြီးများ၏ အနောက်ဥရောပ တိုက်သားများ၏ ရှေ့မှောက်၌ အစွမ်းပြခြင်း၊ ကြိန်ဆဲခြင်းစသည်တို့ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့သော ကာယကံရှင် မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးများ ဖွင့်ဟရေးသားခဲ့သည်ကို ဖတ်ရှုခဲ့ရပေသည်။

ယခု ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာလည်း သူ၏ တသက်တာ ကိုယ်တွေ့ခင်းများတွင် ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ သူ၏ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရသည့် ဘဝဖြစ်စဉ်များမှာ စာဖတ်သူအနေနှင့် ဗဟုသုတ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ပညာရှာဖွေရန် အခြေခံတရပ် အနေနှင့်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ယခု ခုံးပျံခေတ်အမြင်နှင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်များကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာနိုင်ခွင့်ရစေရန်အတွက် စာအုပ်တအုပ်အဖြစ် ရေးသားအစီရင်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ တတိယနေ့စဉ်မှတ်တမ်း ကျွန်တော် ပြန်လှန်ကာလေ့လာသည့်အခါတွင် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော် အဆိုသည်လည်းကောင်း၊ တောင်တန်းကေရီ သစ်ပင်ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ စောခမ်းနွဲ့သည်လည်းကောင်း၊ ဆုတံဆိပ် ဇာတ်ဆောင်အပိုင်းများ၌ လောကီလူသားတို့ စိတ်ဝင်အရင်းခံကာ ဇာတ်သိမ်း၊ ဇာတ်ဆုံးပိုင်းအဆိုတွင် လောကုတ္တရာဘက်သို့ အထော်ဆောင်ကျဉ်းသွားပြီး၊ တဦးနှင့်တဦး အပေါင်းအဖေဖီ မပြုသော သူတော်ကောင်းစိတ်ဝင်အရင်းခံကာ မိမိတာဝန်ပိုင်းကို ပိုင်နိုင်စွာ ထိမ်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သွားခဲ့ခြင်း၊ တာဝန်ကျေပြန်ခဲ့ခြင်း၊ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏တပ်မှူးရဲမက်များကို စစ်ဗိုလ် တဝသာမက အရပ်သားဘဝပင် ရောက်စေကာမူ သူ၏ထားရှိခဲ့သည့် ဂတိသစ္စာအတိုင်း သူ့နောက်သို့ပြန်လည်လိုက်ပါပြီး ထာဝရ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ပေးဆောင်နိုင်သည့် ဥတ္တရီပူရမြို့ဘော်သို့ အပြီးအပိုင်ဆောင်ကျဉ်းသွားခဲ့သည့်အဖြစ်ကို အံ့ဩလောက်တယ်ရာ သူရသတ္တိ၊ ဗွဲ့ဝိရိယာတို့ဖြင့် ခေါင်းဆောင်သွားခဲ့သည်ကို တွေ့ရပြန်ပါသည်။

ဤကား ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ တတိယနေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်မှ နိဂုံးချုပ် အကြောင်းအရာများကို အကျဉ်းချုံး၍ မှတ်ချက် ဝေဖန်ချက်ကို ကျွန်တော် အနေဖြင့်ချမှတ်ခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။

လောကီပညာရပ်၊ သမထတံခိုးများနှင့်ပတ်သက်၍ ယခု တောင်တန်း ကေရီ ပဋ္ဌမ၊ ဒုတိယပိုင်းများ ထွက်ပြီးမှ ထူကိုယ်တိုင် တမျိုး၊ စာဖြင့်တဖုံ လာရောက်ဆွေးနွေးကြသူ တော်တော်များများရှိခဲ့ပေ၏။ စာပေလောကမှ စာရေးဆရာကြီးများ၊ စာပေဝါသနာရှင် ညီငယ်၊ ညီမငယ်များလည်းရှိခဲ့ပေ၏။ ကျွန်တော်၏ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို သူတို့သည် နောက်ဆုံးတွင် အတိအလင်းဖော်ပြရန် မေးမြန်းတောင်းဆိုကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏

အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ဖတ်ရှုဝေဖန်နေသောကာလတွင်ပင် ရှိနေသေး၏။ နောက်တချက်ကလည်း ဒူးပျံခေတ်တွင်ပင် ယခုအထိဆက်လက်၍ လက်ခံနေသေးသော ဗေဒင်ပညာနှင့် တွဲဖက်ထားသည့် လက္ခဏာပညာရပ်အကြောင်းကို ကျွန်တော်စဉ်းစားမိပြန်သည်။

ဗေဒင်ပညာ၊ လက္ခဏာပညာရပ်များသည် ဘုရားဟောမဟုတ်သော်လည်း ရှေးနှစ်ပေါင်း အသင်္ချေခေတ်ကရှိခဲ့သည့် ရသေ့ ရှစ်သောင်း အမည်ခံ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးများ၏ ပညာအခြေခံများသာ ဖြစ်ပေ၏။ ရသေ့ ရှစ်သောင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် တောတောင်ထဲတွင် တရားကိုရှာမှီးရင်း သစ်သီး-ဝါးသီး စားကာ သူတော်စဉ်အကျင့်များဖြင့် သမထလုပ်ငန်း၊ ဈာန်လုပ်ငန်းစဉ်များပွားများကာ ဖော်ပြသည့်ဗေဒင်ပညာရပ်၊ လက္ခဏာပညာရပ်၊ ဆေးဝါးအင်္ဂါယတ်ပညာများစသည့် လောကီပညာများကို နောင်လာနေသောများအတွက် ထားရှိပေးအပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ထိုခေတ်ထိုအခါကသာ လောကီပညာလိုက်စားတတ်မြေ့သည့် လောကီပညာရှင် ရသေ့ ရှစ်သောင်းတွေသာမရှိခဲ့လျှင် ယခုဒူးပျံခေတ်၌ ဆက်လက်လက်ခံနေသည့် ဗေဒင်ပညာရပ်၊ လက္ခဏာပညာရပ်များကို ကျွန်တော်တို့မနုဿလူသားတွေ လေ့လာသင်ကြားခွင့် မရှိမည်မှာ ငြင်းဆိုစရာအကြောင်း မရှိတော့ပါ။ ထိုပညာရပ်များအနက် အင်မတန်နက်နဲထိရောက်သော ဗေဒင်လေးပုံအနက် သမုန္တရီ ကျမ်းကြီး ပျောက်ကွယ်ခဲ့သည်မှာလည်း အဓိကရပင် ဖြစ်ပေ၏။ အနောက်နိုင်ငံ၏ လက္ခဏာပညာရှင် ကိုင်ရိုပင်လျှင် လက္ခဏာဘက်၌ ဟောပြောမှု မှန်ကန်ခဲ့ခြင်းကြောင့် လက္ခဏာ ပညာရပ်များသည် ပညာပိုင်းတိုင်းအနေနှင့် ဥပဓာပတိုက် ယခုဒူးပျံခေတ်၊ ဣတုခေတ်တိုင် ထွန်းကားနေခဲ့ခြင်းမှာ အထူးဖော်ပြရန်လိုမည်မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်တို့ အနေဖြင့် ဖော်ပြပါ လောကီ ပညာရပ်များကို

ကြားဘူးခြင်းသာ ရှိပြီး ပေါက်ပေါက် ရောက်ရောက် မလိုက်စားခဲ့ခြင်းကြောင့် အမှားအမှန်ကို အတိအကျအသုံးအပြတ်မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ ထူးခြားချက် တရပ်အနေနှင့်လည်း ငလျင်လှုပ်ခြင်း၊ ဥက္ကာပျံခြင်း စသည့် နိမိတ်လက္ခဏာများ၏ နောက်ဝယ် ဗမာပြည်တွင်း၌ ထူးထူးခြားခြားပြောင်းလဲခြင်း၊ ပေါ်ပေါက်ခြင်း အကြောင်းကြီးများ ကဖြင့် လိုက်ပါနေကြောင်းကိုမူ စာရေးသူ အနေဖြင့် အမြဲတစေ မှတ်သားသူတိုင်းဖြစ်၍ “တိုက်ဆိုင်မှု” တရပ် အနေဖြင့် မှန်ကန်ကြောင်းကို ရိုးသားပွင့်လင်းစွာဝန်ခံရပေမည်။

စာရေးသူ၌ မူလ ပဌမကပင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ဆီ၌ ဂတိဝန်ခံချက်ယူခဲ့သည်အတိုင်း သူ၏အဖြစ်အပျက်များကို မကွယ်မဝှက်စတမ်း စာပေလောကတွင် ‘မူရင်း’ အတိုင်း ရေးသားဖော်ပြပေးပါမည်ဟူသော ဂတိဝန်ခံချက်ကြောင့် ဤတတ်ယပိုင်း ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ရေးသားအစီရင်ခံလိုက်ရခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။ စာဖတ်သူအချို့ကပင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏အကြောင်းအရာများနှင့်ပတ်သက်၍ သံသယရှိသည့်လေသံများ ထွက်ပေါ်ခဲ့ပေ၏။ တချို့ကလည်း ‘အကြားအမြင်’ ပညာရပ်မှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ဝေဖန်နေကြောင်းကြားရပေ၏။

‘အကြားအမြင်’ ပညာရပ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗသောတ စွမ်းရည်များသည် အဘိဓာန်ခြောက်ပါးတွင် ပါဝင်လျက်ရှိပြီး၊ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကိုယ်တိုင်က ဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ရှိကြောင်းကိုဟောကြားခဲ့ပေ၏။ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်သခင်သည် မည်သည့်အခါမျှ မှသားကြီးငယ်ဟူသရွေ့ မသုံးဟူ၍ ကျွန်တော်သည် ချွင်းချက်မရှိယုံကြည်ခဲ့ပေ၏။

သို့ရာတွင် ယခုခေတ်လူငယ်များအဘို့ ရှေးမြန်မာရိုးရာ ပညာကောင်းများနှင့် ဝေးကွာခြင်း၊ အကျင့်သီလသိက္ခာဟူ၍ ချီနှင့်လား

ဟူ၍ မေးလာရအောင် မပြည့်စုံခဲ့ခြင်းကြောင့် မလိုက်စားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖော်ပြပါ လောကီအဘိဓာန်ခြောက်ပါးကို မယုံကြည်၊ မသိခြင်း၊ မပေါက်ရောက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မျက်စေမရှင်ရှာသော ဒုက္ခိတတဦးအား ပန်းရောင်ကမည်းကဲ့သို့၊ အပြာနုရောင်က မည်သို့ဟူ၍ ရှင်းလင်းပြောပြငြားသော်လည်း ထိုရှင်းပြခြင်းခံရသူ ကိုယ်တိုင်က နဂိုရိက္ခပင် မျက်စေ မမြင်ခြင်းကြောင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သဘောမပေါက်နိုင်ရှာမည့် အဖြစ်မျိုးကို စာရေးသူ တွေးမိခဲ့ပေ၏။

ထိုကြောင့်လည်း စာဖတ်သူများသို့ မေတ္တာရပ်ခံလိုသည်မှာ ဤစာအုပ်များကို အရှေ့တိုင်းသားများ၏ လောကီပညာ အခြေခံသော ပညာရပ်အကြောင်း အရာများနှင့်မိ၍ ရေးသားသော ထူးဆန်း အံ့ဩဘွယ် ကောင်းသည့် စာအုပ် တအုပ် အနေဖြင့်လည်း ကောင်း၊ စိတ်ဝါဒဆန်သော ပညာ ရပ် အနေနှင့် လည်းကောင်း၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တဦးတယောက်၏ ဆန်းကျယ်စွာတွေ့ကြုံရသော ဘဝ ဖြစ်စဉ် အတ္ထုပ္ပတ္တိတခု အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဗဟုသုတ ရရှိစေသည့် စာအုပ်တအုပ်အဖြစ်ဖြင့်သာ ဖတ်ရှုစေရန်မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

ယုံကြည်သည်-မယုံကြည်သည်မှာ စာဖတ်သူများ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်သာဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်များကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်၍ ယုတ်ဝေရန် အကြံပေးသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ စာရေးဆရာများကိုလည်း အထူးတောင်းပန် လိုသည်မှာ စာရေးသူအဘို့ အချိန်မရ၊ မအားလပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဘာသာပြန်လိုသော စာရေးဆရာများ အနေနှင့် စာရေးသူ၏ အလုပ်သဘောမျိုးအနေနှင့် တိုင်ပင်၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ပြန်ထုတ်နိုင်ကြောင်း ခတ်တိုတိုနှင့်ပင် ပြန်ကြားအပ်ပါသည်။ စာအုပ်သုံးအုပ်ကိုပူးပေါင်း၍ ဇာတ်ကြောင်း

ပြန်ကာ လေ့လာဆုံးဖြတ်နိုင်ကြပါစေရန်လည်း အထူးမေတ္တာရပ်ခံ သတိပေးအပ်ပါကြောင်း။

ပိတ်ဆွေမှ ရန်သူသို့

“ကျွန်တော်တို့နောက်ပိုင်းက တပ်ရင်း တပ်မဟာဌာနချုပ်တွေနဲ့ အဆက်ပြတ်နေတော့ တာတွေဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မသိရပါဘူး အဘိုးရယ်... ဖြစ်နိုင်စရာတော့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်များမြေပြန့်မှာရှိစဉ်ကတည်းက ဂျပန်တွေဟာ ဗမာ့တပ်မတော် အပေါ်မှာ စော်ကား မော်ကား အမူအယာတွေ စိတ်ထားတွေရှိတယ်ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့ပါဘဲ”

“ခုအချိန်မှာ အခြေအနေက သိပ်ဆိုးတယ် သခင်ကြီး၊ ရှင်၊ လူ့ရဟန်းတွေလဲ ပြားပြားဝပ် မိစ္ဆာကောင်တွေရဲ့ ဒဏ်ကို ခံနေရမှာတော့တယ်။ အမျိုးရယ်၊ ဘာသာရယ်၊ သာသနာရယ်ဟာလဲ အင်မတန် ညှိုးနွမ်းနေပြီ။ ကိုင်း... ရောက်မဆိုက်ဘဲ ရှုစမ်းပါအုံး သခင်ကြီး...”

ဘိုးအာယုခေါ် ဘိုးသက်ရှည်သည် ကျောက်ဂူကြီး၏ နံရံကို လက်ဖဝါးနှင့် ပွတ်၍ ချလိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၊ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၊ စောခမ်းနွဲ့တို့နှင့် အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလေးယောက်တို့သည် ညီညာသော ကျောက်ပြားကြီးဆီသို့ အာရုံပြုကာစိုက်၍ အကြည့်လိုက်တွင် ထူးခြားစွာ ရုပ်လက္ခဏာတွေ ပေါ်ပေါက်လာပါတော့၏။

အဖြူရောင်ဘက်သို့လှနေသော ကျောက်ပြားကြီးပေါ်တွင် ရုပ်ရှင် ပြစကန်နှင့်ထိုးကာ ပြသလိုက်သလို လှုပ်လှုပ် ရှုရှု သဏ္ဍာန်တွေ တစ်ကြီးပေါ်ထွက်လာချေ၏။ လှုပ်ရှားနေသော အရုပ်များနှင့်

အတူ အသံများပါတပါတည်း ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။

“ခိုးရာ ဘိရုမာဘုန်းကြီးမကောင်းဘူးရှိတယ်၊ ကဲရေ့ နိုင်းကား”

ဟူသော ဂျပန်စစ်သားတယောက်၏ ကြုံးဝါးသံများနှင့် အတူ ဂျပန်စစ်သား တယောက်သည် ဆွမ်းခံနေရှာသော သပိတ်တလုံးကို ရင်ခွင်တွင်ပိုက်ထားသည့် ဦးပွင့်တပါး၏ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်နှက်နေပါတော့၏။ သပိတ်ကြီးမှာ ရုတ်တရက် ဦးပွင့်၏ လက်တွင်းမှ လွင့်စင်ကာမြေပေါ်၌ကျပြီး ကွဲထွက်သွားလျက် ဆွမ်းရော-ဆွမ်းဟင်းတွေပါ ပြန့်ကြဲနေတော့၏။

“သခင်ကြီး... ဂျပန်စကားနားလယ်တယ်မဟုတ်လား... အဲဒီ မိစ္ဆာကောင်ပြောနေတာဘာတဲ့လဲ”

ဘိုးသက်ရှည်က မိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို လှမ်း၍ မေးလိုက်ရာ...

“သူ့ကို အလေးမပြု၊ အရိုအသေမပြုလို့ တဲ့ဘိုးဘိုး၊ ဗမာ ဘုန်းကြီး မကောင်းဘူးဆိုပြီး ကြိမ်းဝါးနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒါဘဲကြည့်ပေတော့ သခင်ကြီး၊ ဂျပန်တွေကတော့ မဟာယန ဂိုဏ်းဆန်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ အနှယ်ဝင်တွေ ဖြစ်ပေမဲ့ အကုသိုလ်ဖန်တီးလာတော့ ရတနာ သုံးပါးမှာ တတိယအမြတ်ဆုံးရတနာ သံသာကိုစော်ကားလာခြင်းတဲ့။ အမှန်ကတော့ အဲဒီ ဂျပန် စစ်သားဟာ သူ့ကို ဦးပွင့်က အလေးမပြုသည်ထက် သူ့အထက်က လူကြီးတွေက မှာကြားထားတဲ့ အမိန့်အရ ဗမာတွေကို စော်ကားမော်ကားရန်စဉ်းသာဖြစ်တယ် သခင်ကြီး”

မိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ဘိုးသက်ရှည်ပြောလိုက်သော သူ့အထက်လူကြီး၏ ခိုင်းစေချက် ဟူသောစကားကို အညှိုးငယ်သံသယရှိခဲ့ပေ၏။ ဘိုးသက်ရှည်မှာ အထင်နှင့်မုန်းဆက်ပြောလိုက်

ခြင်းပေလောဟူ၍ သူ၏အတွင်းစိတ်ထဲ၌ ပေါ်ပေါက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက်ထည်း....

“သူ့ အထက်က လူကြီးတွေ၊ စစ်ကဲတွေက ခိုင်းတာအမှန်ပါဘဲ သခင်ကြီး၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းတယောက်ရဲ့ မကောင်းသတင်း ဖြစ်စေမဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှကို ဘိုးသက်ရှည်က လုပ်ကြံပြီးမပြောရ၊ မပြရပါဘူး၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ ပညတ်တာ အင်မတန်ခိုင်မြဲ ကြီးလေးပါတယ်၊ ကိုင်း ပါလေ.... သခင်ကြီးပိုပြီးရှင်းသွားရအောင်”

ပါးစပ်က ပြောလိုက်သည့် တပြိုင်နက်ထည်း ကျော်ပြားပေါ်မှ ဂျပန်စစ်သားနှင့်ဘုန်းကြီးရုပ်မှာ ရုတ်တရက် ကွယ်ပျောက်သွားပြီး တခဏအတွင်း ဂျပန် စစ်ဗိုလ်များ စုဝေးထိုင်နေ ကြသည့် ရုပ်များ ရှင်းလင်းစွာ ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် များ၏ ရာထူးအဆင့်အတန်းများကို အရေးတကြီးဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ကာနယ် (ဗိုလ်မှူးကြီး) ရာထူးရှိသော အရာရှိကြီးနှစ်ဦးနှင့် ဗိုလ်မှူး ရာထူးရှိသော အရာရှိ ခြောက်ယောက်တို့ကိုတွေ့နိုင်ပေ၏။ မျက်မှန်နှင့်ကာနယ်အရာရှိက ဂျပန်ဘာသာဖြင့်....

“ဗမာစစ်သားတွေကိုမယုံရဘူး၊ ကွန်မြူနစ်တွေလိုလို သတင်း ကြားရတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီ ဂျပန်စစ်တပ်တွေကို အံ့တုချင်တဲ့ လက္ခဏာတွေ တွေ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့လက်အောက်ငယ်သားတွေ အထိ သတိပေးထား၊ ဗမာစစ်သားတွေကို မယုံကြည်နဲ့၊ ဦးစားမပေးနဲ့၊ ဗမာမှန်ရင် ခတ်တင်းတင်းဆက်ဆန်ခိုင်း၊ နိပုန်စစ်ဘက်က သူတို့ ဗမာတွေအထက်စီးက ရှိတယ်ဆိုတာကို အလုပ်နဲ့ ပြုပြီး ခုထည်းက နှိမ်ထားပေတော့.... မှတ်မိရဲ့ လား”

“ကဲ— ကြားရဲ့ လား သခင်ကြီး၊ ဂျပန်တွေက တချိန်တခါက လက်ရုံးရည်ခြင်းရှုပြီပြီး မိစ္ဆာကုလားဖြူတွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ရောင်း

ရင်း ရဲဘက်ခြင်းတောင် မညာမတာ မယုံမကြည်တမ်းဖြစ်ပြီး၊ သူတို့ ကစပြီး သစ္စာပေးကံနေကြပြီ”

ကိုင်း.... ဆက်ပြီးရှုစားပါအုံး သခင်ကြီး၊ မြေပြန့်မှာဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ၊ ဘိုးသက်ရှည်တို့ဖြင့် နေရင်း ထိုင်ရင်း အသက်ရှူ ကြပ်နေပြီပေါ့”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ကျောက်ပြားကြီးဆီသို့ ပြန်၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ရုပ်ရှင် ပြနေသကဲ့သို့ ဂျပန်စစ် သားများနှင့် ဗမာအမျိုးသမီးများ၏ တရားရုံးပလုံးပထွေးအမှုအယာတွေကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ဂျပန်စစ်သားများက သကြား၊ ပိတ်ထည်များနှင့် မြူဆွည်နေသော အမှုအယာများဖြင့်....

“ဘိရုမာမိန်းမ အားကြီးလှတယ်၊ မာစတာ အများကြီး ရော ဒေါ ဂိုတယ်ကား”

ဟူသောဂျပန်စကားသံများအပြင် တဏှာအခိုးတွေဝေနေသော မျက်နှာကြီးများဖြင့် ဗမာအမျိုးသမီးများကို မြူဆွယ်နေသလောက် ဗမာအမျိုးသမီးတို့ကလည်း တဟီးပီး-တဟ်ဟ်-ရယ်မောရင်း ဂျပန် စစ်သားများ၏ လက်ဆောင်များကိုခံယူကာ ကိုယ်ချင်းရင်းနှီးကာ စီးပွားရှာလိုသည့်ဇာတာများ ပေါ်ထွက်နေတော့၏။

“တဆိတ်ရှုစားပေတော့ သခင်ကြီး၊ မြေပြန့်မှာ အမျိုးဘာသာနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေကွယ်ပျောက်လွန်းနေပြီ သခင်ကြီး၊ အကုသိုလ်က ဖန်လာချက်ပုံက ဘယ်လောက်များကြော့စရာကောင်းသလဲလို့”

“ခုလိုဖြစ်ရတဲ့အရေးကိစ္စမှာ ဂျပန်တွေကို ဗမာပြည်ထဲကို ခေါ်ဆောင်လာတဲ့ တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုအပြစ်တင်ထိုက်မတင်ထိုက်ဘဲ အမိန့်ရှိပါ ဘိုးဘိုး”

အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတဦးက လျှောက်တင်လိုက်ရာ....

“ဘယ်သူ့ ကိုမှ အပြစ်မတင်ထိုက်ပါဘူး ဘိုးသစ္စာရင်း.... သူ့

အချိန်အခါနဲ့ သူဖြစ်ပြီး၊ သူ့ အချိန်ကုန်ရင် ပျက်စီးသွားမှာပါတဲ့၊
 ဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ် ပျက်ချိန်တန်ပျက်တဲ့၊ ပြီးတော့ကာ ဗိုလ်အောင်ဆန်း
 နဲ့ အပေါင်းပါရမက်တွေက ဂျပန်နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး မိစ္ဆာကုလားဖြူ
 တွေကို တိုက်ခိုက်သတ်သင်ဘို့ ရည်ရွယ်ချက် တခုထည်းနှင့်သာ ပူး
 ပေါင်းကြတာတဲ့၊ လွတ်လပ်ရေးကို လိုချင်ကြတာကိုး... ဒီပြင်
 ညစ်နွမ်းတဲ့ ပယောဂစေတနာ တစ်စုံတစ်ခုမှ မပါဘူး၊ ဒါ
 ကြောင့် ဘယ်သူ့ ကိုမှ အပြစ်မတင်စေလိုဘူး၊ ဗိုလ်အောင်ဆန်းနဲ့
 ရဲမက်တွေကလဲ သူတို့တာဝန် သူတို့သိကြပါတယ်၊ မကြာမတင်မှာဘဲ
 ဒီကိစ္စကို သူတို့တာဝန်ယူပြီး ရှင်းလင်းပါလိမ့်မယ်၊ အာဂ-အာဝါနီ
 စိတ်ထားရှိတဲ့ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပါက သားကွယ်ထို့

“ဗမာပြည် ဇာတ်လမ်းဟာ... ကောင်းလိုက် မကောင်းလိုက်နဲ့
 အတော်ကြာဇာတ်မျောနေအံ့မှာဘဲဘိုးဘိုး၊ ဘုရားသာသနာအစစ်
 အမှန်ပေါ်ပေါက်ဘို့တော့ ကိုးကျော်ဆယ်စွန်းမှ နေမှန်းတည့်ချိန်
 ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဘိုးဘိုးဘုရား”

“မှန်တယ် သခင်မကြီး၊ သတ္တဝါတွေရဲ့ကံတရားပေါ့လေ၊ မေတ္တာ
 စိတ်ဟာ မကြာခဏရှိကံခတ်ပေးဘို့လိုတယ်၊ ခုအချိန် အခါက
 စပြီး ဒီကြားကာလမှာ ဘီလူးခမ်းတွေထွက်ရမဲ့ အချိန်အခါ ဖြစ်
 တယ် သခင်မကြီး”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ မျိုးချစ်စိတ် ပြင်းပြသူ မြို့ပြီ
 သူတွေမြင်နေရသော ဗမာမ၊ များ၏ အမျိုးဖျက် စိတ်ဓါတ်များ
 ကြောင့် ကြိတ်မှိတ်ကာ ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်နေရှာတော့၏။
 သူနှင့်သူ၏ရဲတော်များသည် တိုင်းပြည်လူထုနှင့် တပ်မတော်အတွက်
 စွန့်စားတိုက်ခိုက်ရသည့် ပင်ပန်းမှုများ ကြားမှပင် သူ၏တပ်မတော်
 နှင့် တိုင်းပြည်အပေါ် ကျရောက်နေသည့် ဖက်ဆစ်ဂျပန် များ၏
 ဘမျိုးလုံးတပြည်လုံးကိုဝါးမျှီတော့မည့်အန္တရာယ်ကြီးကို သတိပြုမိ

ပါတော့၏။ ထိုနောက် သူတွေမြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းဆန်းများ
 အကြောင်းဆီသို့ အာရုံရောက်သွားပြန်၏။ သူ၏စိတ်ကိုလှည့်စား၍
 စိတ်အာရုံမှဖန်တီးလာသော မြင်ကွင်းဆန်းများ ဖြစ်သလော ဟူ
 သော အတွေးများသည် ပေါ်ပေါက်လာပြန်တော့၏။

“မဟုတ်ပါဘူး သခင်ကြီး၊ တကယ်ဖြစ်ရပ်များကို ဘိုးသက်ရှည်
 က ရတနာသုံးပါး၊ အနန္တောအနန္တငါးပါး ဦးထိပ်ထားပြီး အသိ
 ဉာဏ်နဲ့ ယှဉ်ပြီး ဖြစ်ရပ်အမှန်တွေကို တင်ပြတဲ့ တကယ် မြင်ကွင်း
 တွေပါ သခင်ကြီး”

လွတ်ကနဲ... ဘိုးသက်ရှည်သည် သံသယစိတ်တွေ ရှိနေရှာသည့်
 ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ဆီသို့ပြောချလိုက်ရာ တောင်တန်းကေရီ
 သခင်မကြီးသည် နှုတ်ခမ်းကလေး ပတ္တမြားသွေးကဲ့သို့ ရဲတက်လာ
 အောင် ပြုံးရောင်ကလေးသန်းကာ ပြုံးလိုက်ရှာပါသည်။

“သခင်ကြီးရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ မေးလိုတော်မူတဲ့ မေးခွန်းတွေ မှန်
 သမျှ မကျွင်းမကျန်လျှောက်တင်ခွင့်ရှိကြောင်းပါ သခင်ကြီးဘုရား
 ဘုရားနှမတော်ထက် ဘိုးအာယုမှာဖြေဆိုခွင့် ရှိကြောင်းပါဘုရား”

ဤတွင်မှ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူလမ်းတလျှောက်
 လုံး၌ မရှင်းလင်းခဲ့သော မေးခွန်းတွေ တသိကြီး ရှိခဲ့ကြောင်းကို
 ပြေး၍ သတိရလာတော့၏။

ဘိုးအာယုသည် တချက်နက်နဲစွာပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဖြေပါ့မယ် သခင်ကြီး၊ ဖြေရမှာပါဘဲ သခင်ကြီးခေတ်အတွေး
 အခေါ်တွေဆန်တဲ့ သိုးဆောင်းအယူအဆတွေကို မှီငြမ်းပြုလက်ခံခဲ့
 တော့ ဗုဒ္ဓတံခိုး အာဏာစက်နဲ့ ဝေးခဲ့တာမို့ ဗုဒ္ဓတံခိုး တော်ရဲ့
 ပြန်နဲ့ မူတွေက ဝေးကွာခဲ့တာကိုး၊ ကောင်းပါပြီ... ဖျားနာသမာပာတိ
 ဝင်စားတုံးမှာ အစာအဟာရမစားဘဲ နေနိုင်ကြတာကို သံသယရှိခဲ့
 တယ် မဟုတ်လား”

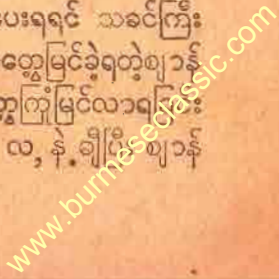
“ဖြေကြားပါမယ် အဟာရမရှိဘဲနေနိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ အကြောင်း အရာလေးပါးနဲ့ အဟာရ ၄-ပါးရှိတယ်။ ခတ်တိုတိုသဘောပေါက် အောင် ဘိုးသက်ရှည်လင်းပါရစေတော့”

“ဂပလီကာ အဟာရဆိုတဲ့ သာမန်နေ့စဉ် နေ့တိုင်း အချိန် တိုင်း စားတော်မူခဲ့နေကြ အဟာရတမျိုးဖြစ်ပါတယ်သခင်ကြီး၊ နောက် တချက်ကတော့ ဖဿ-အဟာရဆိုတာ အလွန်သာယာတဲ့ အတွေ့အ ထိ ဖဿအာရုံမှာ ရင်ဆိုင်ခံစားနေရခြင်းကြောင့် အစာအဟာရ အစစ်ကိုသတိမရဘဲ ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဥပမာပေးရရင် တုရား လောင်း ဣသိဂ်ရသေ့ ဟာ နတ်သမီးနဲ့ ထိတွေ့ခြင်းကြောင့် သုံးနှစ် တိုင် အစာအဟာရကိုသတိမရနိုင်တန်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ နောက်တချက် ကလဲ ဘုရားလောင်း ဇနကာ ဇာတ်တော်ကြီးထဲမှာဆိုရင် ခုနှစ်ရက် တိုင်လုံး ဘုရားလောင်း ဇနကာမင်းသားဟာ သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ်ကြီး ထဲမှာ မလျှော့သောလုံးလနဲ့ ကူးခတ်ပြီး နောက် မဏိ မေခလာ နတ်သမီးရဲ့ နူးညံ့သော ဖဿရင်ငွေ့ကြောင့် ဘုရား အလောင်း တော် ဇနကာမင်းသားခမျာ ချက်ခြင်းအိပ်မောကျပြီး ပင်ပန်းခြင်း ဆာလောင်ခြင်း ဝေဒနာများကင်းလွတ်ခဲ့ကြောင်းကို ဖတ်ရှုကြား ဘူးပါလိမ့်မယ်သခင်ကြီး....။ ရာဇဝင်မှာ အထင်အရှား ပါ ရှိခဲ့တဲ့ သက္ကရာဇ် ၇၆၃-ခုနှစ်မှာနန်းတက်ပြီး တနှစ်သာနန်းသက်ရှိတဲ့ မင်း ကြီးစွာ စော်ကဲ၏သားတော်ဖြစ်တဲ့ ဆင်ဖြူရှင် တရမှာ ဆိုရင်လဲ သူ့လက်မှာရှိတဲ့ လက်ကျားရစ် ပရုသင်းကို ဝိဇ္ဇာထိုရ်ဘဦးကနတ် သမီးအတွေ့ဖဿအာရုံကြောင့် သမာဓိတရားအခြေခံမရှိတော့ စား ရမုန်း-အိပ်ရမုန်းမသိတဲ့ ဝေဒနာတွေ ခံခဲ့ရတယ်။ အတွေ့ထူးတဲ့ ဖဿ အာရုံခံစား ကြုံကြိုက်စဉ်မှာ-ခံစား ကြုံကြိုက်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဟာ ရမရှိဘဲ ဖဿအာရုံတည်းဟူသော အရသာအဖြစ်နဲ့ တင်း တိမ်နိုင် စွမ်းရှိပါတယ်သခင်ကြီး....”

“နောက် တတိယအချက်ကတော့ ရှေ့ရှေ့ဝေးဝေးညွှန်ပြ သက် သေထူစရာမလိုစတမ်းဘဲဆိုကြပါစို့။ ဥပမာ အပြင်းအထန်ဝေဒနာ ခံစားနေရသူ၊ မမာနေသူများဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဆိုရင်တခါတခါ လတိလစ်သွားတဲ့ အခါမှာဘဲဖြစ်စေ၊ အပြင်းအထန် ဝေဒနာခံနေ ရတဲ့ အခါမှာဘဲဖြစ်ဖြစ် အမှတ်တရ ထမင်းအစားအစာဟူ၍ ဆာ လောင်ခြင်း၊ တောင်းဆိုခြင်းမရှိခဲ့ပါဘူး။ တဖက်ကဝေဒနာက နှိပ် စက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါတယ်။ တချို့ ဝေဒနာရှင်များဟာ လေး ငါးရက်မျောနေတာ တွေဘူးမြင်ဘူးပါလိမ့်မယ်သခင်ကြီး အဲဒီ အ ချိန်တုန်းမှာ ရေပေးပါ၊ ထမင်းပေးပါလို့ မတောင်းဆိုခဲ့တာတွေကို တွေ့မြင်ရပါလိမ့်မယ် အဲဒါကို ဝေဒနာအဟာရလို့ ခေါ်ဆိုကြပါ တယ်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဘိုးအယုခေါ် ဘိုးသက်ရှည်၏ ရှမ်းလင်းချက်များကို လေးနက်စွာ နားထောင်ရင်း စဉ်းစားကာ မည်းကွယ်နိုင်တမ်းလက်ခံနေမိပေ၏။

“နောက်စတုတ္ထအဟာရကတော့ မနောဝင် စေတနာအဟာရ ဖြစ်ပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ မှန်မြတ် သော စေတနာရည်ရွယ်ချက်တခုခု စျားနံသမာပီတိအရာမှဖြစ်ဖြစ် သမထ ဝင်စားရာမှာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ အာရုံပြု မျှော်မှန်းပြုနေစဉ်အခါမှာ ဆာ လောင်ခြင်း၊ မှတ်သိပ်ခြင်းအစရှိတဲ့ ဝေဒနာတွေဟာ မပေါ်ပေါက် မခံစားရပါဘူး။ အဟာရအစား မနောဝင် စေတနာစိတ်တွေက လမ်းချယ်နေတဲ့ အတွက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဥပမာပေးရရင် သခင်ကြီး တို့ ဘိုးသက်ရှည်ဆီလာရင်း လမ်းတလျှောက်မှာတွေ့မြင်ခဲ့ရတဲ့စျားနံ ဝင်စားနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ အဖြစ်ကို တွေ့ကြုံမြင်လာရခြင်း ဖြစ် သိသာနိုင်ပါတယ်။ တရက်နှစ်ရက်လဲမက လ၊ နဲ့ ချိုပြီး စျားနံ

ဝင်စားနေခဲ့ကြလို့ ဆာလောင်ခြင်း၊ ရေဝတ်မှုတ်ခြင်း၊ ညောင်းညာ
ခြင်းစသည့်ဝေဒနာ တစ်စုံတစ်ရာမခံစား မပေါ်ပေါက်ဘဲ ဈာန်ကိစ္စ
သမထကိစ္စအရာမှာသာ တခုတည်းမနောအာရုံဝင်စားနေခြင်းသာ
ဖြစ်ပါတယ်”

“ခု- ဘိုးသက်ရှည်ရှင်းလင်းပြတဲ့ အကြောင်း တရား လေးပါး
ကြောင့်သာ သတ္တဝါတွေအစာအဟာရ မမှီဝဲဘဲနေနိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်
သခင်ကြီး၊ နက်နက်နဲနဲစဉ်းစားလေ၊ ဘိုးသက် ရှည် ရှင်း လင်းပြသ
ချက်ဟာ အဓိပ္ပာယ်ပိုပြီးပေါက်ရောက်လေလေ ဖြစ်မှာပါဘဲ သခင်
ကြီး”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည်အပြန်ပြန်အလှန်လှန်စဉ်းစားနေ
မိတော့၏။ သူ့အဘို့လောကုတ္တရာစာပေများနှင့် ရာဇဝင် စာအုပ်
များကို ကောင်းစွာပတ်ရှုခဲ့သူပြီဖြစ်၍ ဘိုးအာယုဗျောချက်များပါ အ
ခိုင်အမာဖြစ်နေသည်ကြောင့် ငြင်းဆိုရာ အချက်အလက် တခု တ
လေမှပင်မတွေ့မမြင်တော့ချေ။

“ဘိုးသက်ရှည်ပြောတာတွေ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် သခင်ကြီးရဲ့ ပင်
ကိုယ်ဉာဏ်အတိုင်းကိုယ်တိုင်ကျင့်သုံးကြည့်ပြီးရင်ပိုပြီးသဘောပေါ်
ပါလိမ့်မယ်သခင်ကြီးရဲ့”

ဘိုးသက်ရှည် အေးဆေးစွာပြောလိုက်ပြီး ပုတီး ကို တလုံးခြင်း
စိတ်လျက် တစုံတခုတွေ့မိဟန်ဖြင့်....

“ကြော်- သခင်ကြီး....သခင်ကြီး မီးခဲပြာဖုံးဘဝ ပြန်ရောက်နေ
ရှာတာကိုး-၊ ဘဝမကူးခင်တုံးကအိရင် ပညာအရာမှ လျှမ်း လျှမ်း
တောက်အခြေအနေက ဒေါသစိတ်မီးကြောင့် ဘဝပြောင်း ခန္ဓာ
နာမ်အိမ်ပါပြောင်းခဲ့ရတယ်၊ အမြင်တွေ့- အထင်တွေ့- ပညာရပ်
တွေ့လဲ တပါထဲခန္ဓာနာမ်အိမ်ပြောင်းရာနဲ့ အတူပါသွားရှာခဲ့တယ်၊
ပျောက်ကွယ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ မကြာပါဘူး အရှိန် ရှိပြီး သား

ပုဂ္ဂိုလ် အခံဓာတ်ရှိပြီးသားမို့ ကျင့်ရရင် ပေါက်ပေါက် ရောက်
ရောက်ပြန်ရှိလာမှာပါဘဲလေ”

“ခါထက် ဘိုးသက်ရှည်ကို ကျွန်တော်နောက်ထပ်မေးမြန်းပါရ
စေ”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် အားနာသည့် အသံဖြင့် ခွင့်
တောင်းလိုက်ရာ သူ၏နောက်ပါးမှ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး
သည် ကြည်လင်ချိုအေးလှသောအသံဖြင့်--

“အဘိဉာဉ်ခြောက်ပါးအကြောင်းဆွေးနွေးစုံစမ်းဘို့ ကျန်သေး
တယ်မဟုတ်ပါလားသခင်ကြီးဘုရား”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အနည်းငယ်နောက်သို့လှည့်ကာ
သူ၏ကြင်ဘက်တော် တောင် တန်းကေရီ သခင်မကြီး ကို ကြည့်ကာ
ကျေနပ်စွာဖြင့် လေးလေးနက်နက်ခေါင်းငြိမ်ဝန်ခံရှာပါသည်။ သူ၏
စိတ်ထဲ၌ ခံစားဖြစ်ပေါ်သမျှသည် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး
က သိရှိပြီး သူ့အတွက် ရှေ့မှနေ၍လမ်းခင်း ခွင့်တောင်းပေးသော
ကြောင့်ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ကျေနပ်စွာဖြင့်ခေါင်းငြိမ်
ဝန်ခံနေခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။

“အဘိဉာဉ်ခြောက်ပါးဆိုတာ ကျင့်နိုင်ရင်-ကျင့်တတ်ရင်၊ သီလ
မြဲမြန်ရင် ဘာမှမခဲယဉ်းပါဘူးသခင်ကြီး၊ သာသနာတော်တွင်းကြို့
ကြိုက်ခိုက်မှလဲကျင့်လို့ ရတယ်၊ သာသနာအပမာလဲ ကျင့်လို့ ရတဲ့
အရေးအကြီးဆုံး အခက်ခဲဆုံးက သစ္စာလေးပါးသိကြဘို့ဖြစ်တယ်
ဏင်မတန်ခင်ခဲ နက်နဲ လှပေတယ်သခင်ကြီး၊ တမင်တဖိုလ်ဆိုတာ
ရခဲဘိခြင်း၊ သစ္စာလေးပါးမသိရ၊ မမြင်ကြ၊ မရကြလို့ ဘိုးသက်
ရှည်တို့ သခင်ကြီးတို့ သံသယာရှည်နေကြတာ ကြာခဲ့ပြီဘဲလေ၊
ကျိုးစားပြီးကျင့်ကြံအားထုတ်ကြဘို့အရေးကြီးတယ်ကံလမ်း ဈာန်
လမ်း၊ ဉာဏ်လမ်းဆိုတာ သုံးမျိုးရှိပါတယ်၊ ကံကောင်းဘို့ သီလ

မြို့ဘို့၊ သမာဓိရဘို့၊ သမထလုပ်ငန်း၊ ပုတီးလုပ်ငန်း၊ အခါဇ္ဇာန်လုပ်ငန်းတွေလုပ်ဆောင်ကြရပါတယ်။ ဈာန်လမ်းဖြစ်တဲ့ ကသိုင်းလုပ်ငန်း၊ ကသိုင်းဆယ်ပါးလုပ်ငန်းတွေကို ဆက်လက်ဆည်းပူးကြမယ်ဆိုရင် သမာဓိတရားတွေနိုင်လာမယ်ဆိုရင် အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးဟာ မခဲယဉ်းလှပါဘူး။ မြေလျှိုး၊ မိုးပျံ ဆိုတဲ့ ဣတ္ထိဝိဒဆိုတဲ့ အမျိုးမျိုးသော တန်ခိုးသတ္တိတွေဟာ ရနိုင်ပါတယ်။ ခုတင်က ဘိုးသက်ရှည် မြို့သွားတဲ့ အောက်မြေပြန့် အခြေအနေအဖြစ်အပျက်ဟာ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးထဲက တံခိုးသတ္တိတွေနဲ့ ပြုသွားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတွေ တကယ်မြဲရဲ့ လားဆိုတော့ မမြဲပါဘူး။ စိတ်တံခိုး ထက်သန်တုန်း၊ သမာဓိရှိတုန်းသာရပြီး၊ သမာဓိလျော့သည်နှင့် တပြိုင်နက် အလိုလိုပျောက်ကွယ် သွားကြတာပါ။ အမြဲဆုံးကတော့ သစ္စာလေးပါး တရားအရင်းခံတဲ့ ဝိပဿနာတရားတွေသာဖြစ်တယ်။ အဲဒီဝိပဿနာတရားတွေကို ကျင့်သုံးရင်လဲ ပေါက်ပေါက် ရောက်ရောက် ဖြစ်ရင် သမထလုပ်ငန်းဟာလဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ... ခုလက်ရှိအချိန်ကာလမှာတော့ သခင်ကြီးရော၊ သမီးတော်-စောခမ်းနွဲ့ရော သမထဘက်မှာ ထိပ်ထိပ်ကြဲ ပေါက်ပေါက် ရောက်ရောက် ရှိလာအောင် သမထလုပ်ငန်းတခုတဲ ဖိုပြီးကျိုးစား ကြပေတော့၊ သခင်ကြီးတို့အနေနဲ့ တိုင်းပြည်နဲ့ သာသနာကိုပြုစုဘို့ ဆုပ်နဲ့ချက်တွေ၊ တာဝန်တွေ၊ ဂတိသစ္စာတွေကရှိနေခဲ့တော့ လောကီနဲ့ မကင်းသေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်နေကြလို့ သမထဈာန်အဆင့်အတန်းမှာဘဲဆက်ပြီး ကျင့်သုံးကြဘို့လို့ပါ သေးတယ်”

ဘိုးအာယုသည် အကျိုးအကြောင်းဆုံးမဩဝါဒများ ပေးလိုက်ပြီး...

“ကိုင်း... အနားယူကြအုံး... သခင်ကြီးဟာ ဒီနေ့ညကစပြီး ဘိုးသက်ရှည်နဲ့ အိပ်စက်ရမယ်၊ အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လေးဦးအနေနဲ့ လဲ

မိမိတို့အလုပ်ရှိတဲ့အတိုင်း သမာဓိတရားကို ဆက်လက် နှလုံးသွင်းကြပေတော့၊ နောက်တရက်နှစ်ရက်အတွင်း ပြုသစရာတွေ၊ သွန်သင်စရာတွေကို သွန်သင်ပြသပြီး၊ အတွင်းမြို့တော်ဖြစ်တဲ့ ဟောဓိ နယ်တစိုက်ကို လိုက်လံပြီးပြုသပါမယ်လေ၊ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးအနေနဲ့ စောခမ်းနွဲ့ကို နှုတ်တိုက် သမထပညာ စခမ်းများကို သင်ကြားပြသလိုက်ပေတော့၊ ဒီက ဘိုးသက်ရှည်ကလဲ အာရုံ ပြုလိုက်ပါမယ်လေ...

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏ ဤတင်မှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း အတွင်းမြို့တော်အမည်ခံ တကယ်တရားရှင်များ နေထိုင်သီတင်းသုံးရာ အထွဋ်အမြတ်နယ်ပါယ်တွင် ကိုလေသာကာမနှင့်ပတ်သက်သော အိမ်ထောင် သားမွေးလုပ်ငန်းများ အလျင်းမရှိစေရဟူသော သတိပေးချက်ကို ပြေးကာ သတိရမိပါတော့၏။ ထိုနောက် ဘိုးသက်ရှည်က ခေါင်းရင်းရှိ ကျောက်ဖြူရေပျိုးထဲမှ ခတ်၍ ပေးလိုက်သော ရေတခွက်ကို ရိုသေစွာယူ၍ သော်ချလိုက်ပါတော့၏။

ရင်ထဲအသံထဲတွင် အေးမြ၍သွားသော ရေတခွက်၏ အကျိုးအားနဲ့သင်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် အံ့ဩမိ ရာကသု၏ ခေါင်းထဲ ဦးနှောက်ထဲ၌ တရိပ်ရိပ်ရှင်း၍ ပေါ့ပါး၍လာသည်ကိုလည်း သတိပြုမိပါတော့၏။ ထိုနောက် သူ၏တကိုယ်လုံးသည် ပေါ့ပါးလာသလောက် ညောင်းခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်း၊ ကိုက်ခဲခြင်း၊ လေးလံခြင်းစသည့် ကာယဒုက္ခများသည် ယူ၍ပစ်လိုက်သလို ပျော်ကယ်သွားသည်ကို သတိပြုမိပြီးနောက် သူ၏စိတ်အာရုံသည် သမထလုပ်ငန်းတခုထည်း၌သာ တန်းတန်းစွဲလုပ်ကိုင် အားထုတ် လိုသော အနေများ ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်ကို နောက်ဆုံး သတိပြုပါတော့သတည်း။

ကြည်လင်သော အလင်းရောင် တခုသည် ကျောက်ဂူအတွင်း၌ လှမ်းမိုးနေတော့၏။ ရာသီဥတုအနေနှင့်လည်း မပူလွန်း-မအေးလွန်း သော အခြေအနေမျိုးကို တွေ့ရပြီး၊ နေပျော် ထိုင်ပျော် ရှိလှပေ၏။ တသင်းသင်းမွေးကြိုင်နေသော ရနံ့ ပေါင်းစုံပန်းဝတ်မှု များသည် အေးခင်းစွာဖြင့် တိုက်ခတ်နေသော လေပြေတဝယ် တကယ် ကြည်နူးစရာ အခြေအနေကို ဖန်နေတော့၏။

“သခင်ကြီး အာရုံပြတ်သွားပြန်ပြီ သတိလက်မလွတ်စေနဲ့၊ ထွက်သက် ဝင်သက်ကို နှာဖျားမှာထိတာမှတ်ပါ... အသက်ရှူလိုက်ရင် နှာဖျားကလေးနှုတ်ခမ်းကို ထိတာမှတ်၊ ဗိုက်ထဲကလေးပြန်အထုတ်မှာ နှာဖျားကလေးထိတာမှတ်၊ ဆက်ကျင်ပေတော့ သခင်ကြီး”

ဘိုးအာယုသည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို ဘေးမှ ကြည့်ကာ ကြပ်မတ်၍ စံနစ်ကျသော အထိရောက်ဆုံးသော သမထလုပ်ငန်းစဉ်ကို ပြသပေးနေပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် အဘို့ နဖူးမှချွေးပေါက်ကလေးတွေစို့ လာအောင် ဂရုတစိုက် အသက်ရှူ မှန်ရန် သတိထားတဲ့ အာနာပီကလုပ်ငန်းစဉ်ကို လေ့ကျင့်နေရပြန်၏။ မှန်မှန်၍ ခြုံနှာသီးဖျားတွင် ထွက်လေဝင်လေထိခြင်းကို သိရှိရန် အမှတ်သညာထားကာ လေ့ကျင့်၍ အချိန်မှန်စ ပြုနေပါတော့၏။ ဂူတွင်းတခုလုံး၌ များစွာ ငြိမ်နေပါတော့သည်။

နှစ်နှာရှိခန့်အကြာမှ....

“သခင်ကြီး ခေတ္တအနားယူပေတော့၊ သခင်ကြီး အာရုံတွေဟာ နှစ်ကြိမ်တိတိ အပြင်လောကကို လွင့်ပါးသွားသေးတယ်၊ ချက်ခြင်း တော့ ပြန်ပြီး ထိမ်းနိုင်ပါတယ်”

“မှန်ပါတယ် ဘိုးဘိုးရယ်... နှစ်ကြိမ်ပါဘဲ၊ တကြိမ်က တပ်ကို သတိရမိအောင်ရပြီး လွတ်ထွက်သွားတယ်၊ တကြိမ်ကတော့ နေ့ခင်းက မြေပြန့်ကိစ္စဆို စိတ်ကစောသွားမိတယ်”

ရိုးသားစွာဖြင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က မြေကြားလိုက်ပါသည်။

“ဒီအာနာပီကလုပ်ငန်းစဉ်ဟာ လောကီ-လောကုတ္တရာ တရားတွေရဲ့ အခြေခံအုတ်မြစ်ဖြစ်တယ်၊ လောကီ ပညာရပ်တွေကဖြင့် အဆမတန် များပြား လှပေတယ်၊ ဘိုးသက်ရှည် မှတ်သားထားတဲ့ ကျမ်းတွေကြည့်ချင်ရင် အညောင်းပြေလိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဘိုးအာယုသည် သူ၏ရှေ့မှ ဖလံသီးမှမီးရောင်တွေထွက်စေသကဲ့သို့ ဂူတွင်းတခမ်းလုံး ထိန်လင်းစေသည့် ဖီးသီးခန့်သာရှိသည့် အရောင်တွေ့တောက်နေသော အလုံးကလေးကို ကောက်ခါ ငင်ကာ ထု၏လက်ဝါးပြင်တွင် တင်ကာ ရှေ့မှမီးရောင်အဖြစ်ကိုင်ဆောင်ကာ လမ်းပြကာ ကျောက်ဂူ၏ အတွင်းပိုင်းသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ကျောက်ဂူ၏အတွင်းဘက်၌ အခမ်းငယ်များစွာတွေ့ရှိရပြီး ရှေးဦးတွေ့ရှိရသည့် အခမ်းအပေါက်စုံမှရပ်ကာ....

“ဟောဒါ... ဘိုးသက်ရှည်ရဲ့ ခါတ်ခမ်းဖြစ်ပါတယ်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ထူးဆန်းစွာ အလင်းရောင်ထွက်နေသည့် ဖီးသီးခန့်အလုံးကလေးမှတစ်ဆင့် ဖြတ်ကျော်၍ သူ၏ ကျင့်သားရ မျက်လုံးကြီးများနှင့် သီးသန့်ဂူကလေး အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ ဖီးဖိုကြီးတလုံးနှင့် အဂ္ဂိယတ် ဖစွည်းများ၊ မီးဘေးများကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

“ရှေ့ငွေ့ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ပညာရပ်တွေလား ဘိုးဘိုး”

“ရှေ့ငွေ့ပစွည်းတွေ လုပ်တဲ့ အလုပ်စခမ်းမလိုတော့ဘူး သခင်ကြီး။ သခင်ကြီး လာခဲ့တဲ့လမ်းတလျှောက်မှာ မြင်ခဲ့ရဲ့ မဟုတ်လား၊ ဟူတောင်၊ ငွေ့တောင်၊ ပတ္တမြားတောင်တွေရှိနေပြီမို့ ဘိုးသက်ရှည် လုပ်တာက အာယုသဒ္ဒါ စခမ်းနဲ့ သဒ္ဒါ ဆယ်ပါး အောင်မြင်ရေး အတွက်ပါဘဲ၊ ဉာဏ်ကစားတဲ့ လုပ်ငန်းမျိုးဘဲ သခင်ကြီး”

“ပုန်ပါတယ် ဘိုးဘိုး... အဂ္ဂိယတ်ပညာတော့ ကျွန်တော်နဲ့နဲ့မှ မခေါက်မိပါဘူး ဘိုးဘိုး”

“ခေါက်မိဘို့လဲ မလိုပါဘူး သခင်ကြီး၊ ကိုယ်ခံ သမာဓိမရှိဘဲ ဘယ်လိုနည်းလမ်းကောင်းပါစေ မအောင်မြင်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သမာဓိတရားကိုသာကျိုးစားပါ။ ခိုင်မြဲအောင်လုပ်ပါ သခင်ကြီး၊ ပင်ကိုယ်ခိတ်ခါတ်ခိရှိလာရင် သမာဓိတက်လာရင် ဘာဖြစ်ဖြစ်မခဲ ယဉ်းပါဘူး၊ ဟောဒီအလင်းရောင်ကြည့်ဟာ ပဒါးလုံးကထွက်တဲ့ အလင်းရောင်ဘဲ၊ သခင်ကြီးကိုင်ကြည့်ပါလား- ဘိုးသက်ရှည်လက်ဝါးထဲက အလင်းရောင်ထွက်တာဟာ ပဒါးလုံးဖြစ်ပါတယ်”

ဤတွင်မှ ပိုလီကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အံ့ဩ တုံ့လှုပ်သော လက်များဖြင့် ဘိုးသက်ရှည်လက်ဝါးပြင်မှ ဘုံတရာကဲ့သို့ လင်းနေသော အရောင်များထွက်လာသည့် ဇီးသီးခန့် သဏ္ဍာန်ရှိသည့် ပဒါးလုံးကို အသာကောက်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“အတော်ထူးဆန်းတာဘဲ ဘိုးဘိုး၊ ပဒါးလုံးက အလင်းရောင်တွေ ထွက်တယ်ဆိုတာဟာ”

အမှတ်မထင်ပြောလိုက်ရာ...

“ပဒါးလုံးက အလင်းရောင်တွေသာမကဘူး သိဒ္ဓါ တက်လာသလို လိုရာစေနိုင်တယ် သခင်ကြီး၊ သမာဓိအခြေခံလမ်းစဉ်ကိုဘဲ သိပ် သမာဓိခိုင်မြဲလာတဲ့အခါမှာ ပဒါးလုံးကိုမလိုတော့ပါဘူး၊ နောင်လာနောင်သားတွေအတွက် တမင်ကလာစီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“အိ... ဟောဒီအခမ်းရဲ့ နောက်မှ ပေစာတွေတာကြည့်ပေတော့ သခင်ကြီးအတွက် နွေစဉ်ရက်ဆက်မေတ္တာပို့ရင်း ကိုယ်တွေ့ ပညာရပ်တွေကို ဘိုးသက်ရှည်မှတ်သားပြီး၊ နောင်လာနောင်သားတွေအတွက် ထူးဆန်းအံ့ဩလောက်တဲ့ ဗမာလူမျိုးတွေရဲ့ အမွေအနှစ် အဖြစ်နဲ့ တမင်ကလာရေးမှတ်စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်”

အခမ်းမျက်နှာကျက်နှင့် ထိလှနီးနီးပေစာရွက်များကို ညွှန်ပြရင်း တိုးထားယူသည် ပြောလိုက်ပါသည်။

“အားတဲ့အခါ သခင်ကြီးလေ့ လာခွင့်ရှိပါတယ်၊ လောကီပညာ ရပ်တွေဟာ ဆန်းကြယ်တယ်ဆိုတာ ပြောမယုံကြုံမှသိနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဘိုးဘိုး၊ ဒါထက် တောင်တန်းကေရီ လခင်မကြီးလဲ ဒီဘက်ပညာရပ်ကို အတော်ကြမ်းကြင် တတ်မြောက် ခဲ့ပြီလား ဘိုးဘိုး”

“သခင်မကြီးအတွက်တော့ ဖူလုံပါပြီ၊ ရှေ့ ပညာအဆင့်ကုန်ရင် ပိမာအနာဘက်ကို ကြူးဘို့ဘဲကျန်တော့တယ်၊ သခင်ကြီးကို စောင့်မျှော်ရင်း သူ့ ခမ္မာလဲ- သနားစရာပါဘဲ သခင်ကြီးရယ်... ဒီတခါတော့ သခင်ကြီး ကိုယ် ရပ်ငွာနေ အောင်မြေကခွါလို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး၊ မြေပြန့်မှာ ကျန်ရှိတဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ ထားရှိခဲ့တဲ့ တိမ်သစ္စာကောင်းကြောင့် ခေတ္တခဏလောက်သာ နှစ်ပိုင်းပေါင်းကာ ကြည့်ပြီး လုပ်စရာကိစ္စတွေ- စစ်တာဝန်တွေ လုပ်ရမှာပါ”

ဘိုးသက်ရှည်သည် စကားတပြောပြောနှင့် အတွင်းခမ်း တခမ်း သို့ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် အရံသင့်ခင်းကျင်းထားသော ကော်ဇော တချပ်၊ ခေါင်းအုံးတလုံး နှင့် ကျောက်ရေအိုးတလုံး၊ ကျောက်ရေခွက်တချက်စသည်ကိရိယာများအပြင် အခြားတဖက်တွင်လည်း အိပ်ရာပုလင်းအစုံ ခင်းကျင်းထားသည့် တယောက်အိပ် နေရာ တခုကို ကြည့်ကာ...

“အိပ်ကြစို့ နက်ဖန်မှစပြီး သခင်ကြီးတို့အတွက်လုပ်ငန်းတွေအသေးစိတ်စီစဉ်ညွှန်ကြားပေးမယ်၊ သခင်ကြီးက လက်ဝဲဘက်အိပ်ရာကအိပ်၊ ဘိုးသက်ရှည်က လက်ျာဘက်အိပ်ရာကိုဝင်၊ စောင်ခြံဘို့မလိုပါဘူး သခင်ကြီး၊ ဒီအတွင်းမြို့တော်ဟာ ဥတယပွာရ အင်းတန် မျှတတဲ့သူတော်ကောင်းတွေနေရာဖြစ်ပါတယ်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဖို့ ညဉ့်ကလည်း အတော်နက်လာ ပြီး ခရီးပန်းလာသည့်ကြောင့် ဘိုးသက်ရှည်ညွှန်ပြသောအိမ်ရာတွင် ဝင်ရောက်၍ သူ၏စစ်ဝတ် ဗြူနစ်ဘက်ကိုချွတ်ကာ ခေါက်လိုက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ခါနီး၌ ဘိုးသက်ရှည်ကိုဦးဆုံးကြိမ်ချကာ ကန်တော့လိုက် ပြီး အိပ်ရာထဲသို့ လဲလျောင်းလိုက်ပါတော့သတည်း။

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏ တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားများ

ဥဒေါင်းတွန်သံ၊ ဥဩငှက်သံများသည် အတွင်းမြို့တော်၊ သို့မဟုတ် သူတော် ကောင်းများ၏ ပျော်စံရာ ဆိပ်ငြိမ် လှသော ရှေးဟောင်းဌာနကြီးတလျှောက်ရှိသော တောတောင်များ၌ တွန်ကြူးလျက် သာယာနာပျော်ဘွယ်ရှိချေ၏။

နေရောင်ခြည်များကလည်း အရှေ့ အရပ်ဆီက တရွေ့ ရွေ့ တက်ကာ တောင်အထပ်ထပ်ကို ကျော်လွှားလျက် ထွက်ပေါ်လာချေသည်။

ဘိုးသက်ရှည်၊ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၊ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးနှင့် စောခမ်းနွဲ့တို့သည် အတွင်းမြို့တော် တလျှောက်သို့ လှည့်လည်ကာ စကားပြောရင်း၊ ပညာသင်ရင်း လှည့်လည်နေကြခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။

“ဟောဒီအပင်တွေမြင်ရဲ့ မဟုတ်လားသခင်ကြီး”

ဘိုးသက်ရှည်သည် လမ်းဘေး၌ အပင်ခြင်းထိလှခမန်း ပေါက်ရောက်နေသော သစ်ပင်ငယ် စိမ်းစိမ်းများကို ညွှန်ပြရင်း မေးလိုက်သည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဘိုးသက်ရှည်ညွှန်ပြရာကိုဂရုစိုက်ကြည့်ရှုလိုက်မိပါသည်။ အမြင့်မှာ ခြောက်လက်မနှင့် ဆယ်လက်မကြားတွင်ရှိပြီး စိမ်းစိုနေသော အရွက် တရွက် နှစ်ရွက်

မျှသာရှိပြီး အရွက်၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြစ်နေသည့် သစ်ပင်ကလေးများကိုကြည့်ကာ...

“သာပင်ရယ်လို့ ကျွန်တော်မသိပါဘူးဘိုးဘိုး၊ အရွက်ခြင်း၊ အရောင်ခြင်းကွဲကြားနေတာကတော့ မြင်ပါတယ်”

ဘိုးသက်ရှည်သည် တချက်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မြေပြန့်မှာဆိုရင် ဒီတပင်မပြောနဲ့ တရွက်ရတို့အင်မတန်ခက်မိတဲ့ အင်မတန်အစွမ်းထက်မျက်ထဲ ဂမုန်းအစစ်တွေပေါ့၊ ဒီနေရာမှာတော့ တောအဖြစ်နဲ့သာ ဘိုးသက်ရှည်တို့ သဘောထားခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့-ဟောဒီက ကျောက်ထရံကြီးမှာ တွေ့မိရဲ့လား... ထနက်ရောင်ကျောက်တွေ အဲဒီတောင်နားက ငွေရောင်တွေ၊ ရွှေရောင်တွေလိုထွက်နေတဲ့ ကျောက်မျက်နှာတွေ၊ အဲဒါကဗဟန်းရွှေဝါကြီးဆိုတဲ့ ကျောက်တွေ၊ အဂ္ဂိယတ်ဆရာတွေ အင်မတန်လိုချင်တဲ့ ဓါတ်သားတွေပေါ့သခင်ကြီးရဲ့၊ ဘိုးသက်ရှည်တို့အဖို့ အဂ္ဂိယတ် ဓါတ်သားတွေ ဂမုန်းတွေ ဘာမှမလိုချင်တဲ့လူတွေအဖို့ ပေါ်ချင်တိုင်းပေါ့ပြီး တကယ်ဓါတ်သားတွေ- ဂမုန်းတွေ လိုချင်တဲ့လူတွေအဖို့တော့ အိပ်မက်တောင် မက်လို့ မရစတမ်း ရှားပါးနေတော့တယ်၊ ဒါကြောင့် လိုချင်တိုင်းလဲမရဘူး မလိုချင်လို့မနေရဘူးဆိုတာ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူရောက်ရှိနေသည့် အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ဩဘွယ်ရာ များပြားပြည့်နှက်နေသည့် အတွင်းမြို့တော်၏ မြေမျက်နှာပြင်ကို အကဲခတ်နေမိ၏။ မြေမျက်နှာပြင်မှာစည်ချက်ထူထဲသည့် ညီညာနေပြီး ငါးမိုင်ပတ်လည်တွင်း နယ်နိမိတ်အဆုံးသပ်ကာ သေးသေဖက်တချက်တွင် နိမ့်ကျသွားသော တောင်စောက်ကြီးများ။ တောင်ခါးပန်းကြီးများကို အတိုင်းသားတွေမြင်နေရတော့၏။ သူတို့လျှောက်နေရာ မြေမျက်နှာပြင်မှာ အရပ် ရင်းမျက်နှာ

သို့လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်တွင် အခြားတောင်တန်းများ၏ ထိပ်မှာ တောင်ထွန်များသည် မိုးတိမ်များနှင့်ငြိစွန်းနေဟန်တွေ့နေရပေ၏။ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးနှင့် စောခမ်းနွဲ့တို့နှစ်ယောက်သားအဘို့ စကားတပြောပြောနှင့် များစွာ ကြည်ဖြူနေကြပြီး သူမတို့၏ မျက်နှာအမူအရာမှာသည် ညီအမအရင်းကဲ့သို့ချစ်ကြည်နေကြောင်းကို ပေါ်လွင်နေကြပါတော့သည်။

“မောင်တော်သခင်ကြီး မနေ့ညက ဘိုးဘိုးကို ဘုရားနုမတော် ရဲ့ ပညာအဆင့်အတန်းနဲ့ အခြေအနေကို ဆန်းစစ်လျှောက်ထား တယ်ဆိုတာသိရပါတယ်”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် ၏အနီးသို့ချဉ်းကပ်လာရာ မသိမသာတိုက်ခတ်နေသောလေပြေဝယ် စူးရှမွှေးကြိုင်သော အမွှေးနံ့များသည် တလှိုက်လှိုက်ပေါ်ထွက် လာပါတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်သခင်မကြီး...သခင်ကြီးရဲ့ ပါရမီပြည့်ဘက် သခင် မကြီးရဲ့ ပညာစေမီး ဘယ်အဆင့်အထိဆိုက်တာ သိချင်လွန်းလို့ ဘိုး ဘိုးကိုလျှောက်တင်ကြည့်ပါတယ်”

“လျှောက်တင်အပ်ပါတယ်သခင်ကြီးဘုရား၊ လောကီပညာရပ် ဆိုတာ ခက်သလောက်လဲ လွယ်ပါတယ်၊ လွယ်သလောက်လဲ ခက် လှပါတယ်၊ စခမ်းအမျိုးမျိုးလဲရှိပါတယ်၊ ပညာခမ်းတွေလဲ စုံပါ တယ်-မောင်တော်သခင်ကြီး၊ ဘုရားနုမတော်ရဲ့ အဓိကတာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားအနေနဲ့ သီလဝံသမြို့တော်၊ မုက္ခတုမ္မိတော်နဲ့ အတွင်း မြို့တော်တို့ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပြီး သီလဝံသမြို့တော်နဲ့ ရက္ခတုမ္မိ နယ်မြေကို အုပ်ချုပ်ဖွဲ့စည်းပေးပါတယ်...၊ ဒီနယ်မြေကိုအုပ်ချုပ်ခိုင်ခံ့ အတွက် အာဏာနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ တန်ခိုးအာဏာမျိုးသာ ဘုရား နုမ တော် အဓိကထားမိကြောင်းပါမောင်တော်သခင်ကြီး”

စစ်သားပြိုပြို ရှေ့ရေးများကို ကြိုတင်တွေးတောတတ်သူ ဗိုလ် ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏အတွက် ကြီးလေးလှသော တာဝန်ဝတ္တရားများကို တွေးတောစဉ်းစားရင်း စိုးရိမ်မိသည့်ကြောင့်...

“တကယ်လို့ အင်အားကြီးမားတဲ့ လက်နက် အစွမ်းထက်မျက် တံ့ရန်သူတွေဟာ စက်ယန္တရားတွေ စေခိုင်းပြီး ရက္ခတုမ္မိနယ်မြေနဲ့ သီလဝံသမြို့တော်ဆီကို သိမ်းပိုက် နှောက်ရှက်ဖို့ ချီတက် လာ ရင် တောင်တော်သခင်မကြီး ဘယ်လိုစစ်ရေးစစ်ရာ အစီအမံတွေ ခန့်ခွဲ မှာလဲသခင်မကြီး၊ မြေမျက်နှာပြင် အနေအထားကတော့ တော တောင်ထူထပ်ပြီး ရာသီဥတုအခြေအနေနဲ့ ကြတော့ ညီမျှနေတာမို့ ကြံဖို့မဲ့ ရန်သူအတွက် လွယ်တဲ့အပိုင်းကရော၊ ခက်တဲ့အပိုင်းကရော ပြိုင်နေလို့”

တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးသည် ပြုံးရောင်သန်းနေသော မျက်နှာတော်ဖြင့် သူမ၏မောင်တော်သခင်ကြီး၏မျက်နှာကို စေ စေ ကြည့်ကာ ရုတ်တရက်အပြေမပေးဘဲ ဆိုင်းငံ့ ထားလိုက်၏။ ဘိုးသက်ရှည်က...

“မေးလဲမေးစရာပေဘဲသခင်မကြီး-၊ စစ်သားဆိုတော့ စစ်သား စိတ် စစ်သားအကွက်ဘဲရှိပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းရှာတာကလား”

ဝင်ရောက်၍ ဆွေးနွေးလိုက်ပြီးမှ...

“အလွယ်သားဘဲသခင်ကြီးရဲ့ မနောစိတ်ကို ချုပ်လိုက် နိုင်တဲ့ တာဝန်ခံတွေပြိုပြို မိမိနယ်မြေကို ရန်ရှာဖို့ထွက်လာမဲ့ ရန်သူတွေ ရဲ့ ပနောစိတ်ကို အတွင်းကဝင်ပြီး စိတ်နဲ့ ညှိလိုက်၊ လှည့်လို့ ပြန် ပြီး ဝိနယ်မြေကို တိုက်ခိုက်နှောက်ရှက်ချင်တဲ့စိတ်ဆန္ဒတွေကို ချက် လိုက်ရုံပါဘဲ မခတ်ပါဘူးသခင်ကြီးရယ်”

ပြုံးရယ်သံနှင့် ဖြေကြားလိုက်ပါတော့သည်။

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် အေးဆေးသာယာလှသော အသံတော်ဖြင့်....

“ယန္တရားတွေ့ ခေတ်လက်နက်တွေ၊ လေယာဉ်ပျံတွေကို သခင်ကြီးက ကိုးစားပြီး ဒီနယ်မြေကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်တဲ့စိတ်နဲ့ အမိန့်တော်ရှိနေရှာတာကိုး၊ ဘုရားနှမတော်မှာ ရှိအပ်တဲ့ ပညာစွမ်းနည်းနည်းပါးပါးတွေပြုခွင့်ရတော်မူပါသခင်ကြီး”

“ဟောဟိုဘက်က တောင်နံရံကို မောင်တော်သခင်ကြီးတဆိတ်ရှုစားတော်မူပါဘုရား”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏လကျာဘက်ဘေးမှ အသာကပ်၍ ယှဉ်ကာရပ်လိုက်ပြီး သူတို့မျက်နှာမူရာ အတွင်းမြို့တော်၏နယ်နိမိတ် တောင်ကျန်းကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်ကျောက်ကြီးခြားထားသည့် ကျောက်တောင်ကြီး၏ ကမ္ဘားကြီးကို ညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။

“တကယ်လို့ ရန်သူတွေဟာ အဲဒီကျောက်တောင်ကြီးပေါ်မှာ အခိုင်အမာရှိခဲ့ရင် ဘုရားနှမတော်အနေနဲ့”

တလုံးခြင်းပွင့်ဟပြောပြလိုက်ပြီး တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ခြေစုံရပ်ကာ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ခဏမှိတ်ကာ စိတ်အာရုံပြုလိုက်ပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ သူမ၏ နူးညံ့ ပျော့ပြောင်းလှသော ညာဘက်လက်တော်ကို ရှေ့သို့တန်းကာ ရှေ့တည့်တည့်ရှိကျောက်တောင်ကြီးကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးချလိုက်သည်တပြိုင်နက် အဝါရောင်မီးတန်းကြီးသည် ပေါ်ကန်ကြောက်မက်ဘွယ်ရာ မိုးခြံမိုးသံကြီးကို သို့မြည်ဟီးကာ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏ တချောင်းတည်းသော ညာဘက်လက်ညှိုးဖျားမှ လျှင်မြန်လှသော အဟုန် ကြီးဖြင့် ပေါ်ထွက်ကာ ရှေ့တည့်တည့်ကျောက်ဆောင်ကြီးနဖူးဆီသို့အလိပ်လိုက် အခွေလိုက်ပြေးကာ တခဲနက်ဆောင်၍ ချလိုက်သည့်တခဏ၌

ကျောက်ဆောင်ကြီးသည် ဒိုင်းနမိုင်းစက်ရုံကြီး တချို့လုံး ပေါက်ကွဲသွားသည့်အလား ကိုးရပ်တိုဟီးကာ တခဲနက် ဝှင်းဆက်ပေါက်ကွဲသွားပြီး မီးတောက်ကြီးများ တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေတော့၏။

ထိုနောက် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် သူ၏လက်ဝဲလက်ဖြင့် မီးတောက်များရှိရာသို့ပြန်ကာပြလိုက်ရာတွင် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသော မီးပန်း မီးစွယ်ကြီးများသည် တန်တန်ရပ်ကာ ငြိမ်းကုန်တော့၏။

“ဘယ်လိုရန်သူမှ နှမတော်ဘုရားရဲ့ သီလသမာဓိကို ရင်ဆိုင်ဝန်ပျံမလဲသခင်ကြီးဘုရား”

မြူးရွှင်သောမျက်နှာတော်ဖြင့် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးကလျှောက်တင်လိုက်သည်တွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ပါရမီဖြည့်ဘက် သခင်မကြီး၏ သီလသမာဓိတန်ခိုးကို လှိုက်လဲစွာ ချီကြူပီနေပါတော့၏။

“ဘုရားနှမတော်ရဲ့ ကာမစိတ္တိကို ဆက်လက်ရှု စားတော်မူပါသခင်ကြီးဘုရား”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် မတ်တပ်ရပ်နေရာမှ လက်နှစ်အက်ယှက်ကာ ရှိခိုးလျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။ ထိုခဏ၌ တပြိုင်နက်လှုပ်ပင် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏ လက်ဝဲလကျာဘက်သို့ တင် နှစ်ယောက်ကျစီ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏ရုပ်ပုံတော် (အတိုင်း) ခွဲမရနိုင်သည့် သခင်မကြီး၏အရပ်အမောင်း အမူအရာ အထိအစားနှင့် ဟန်အမူအရာပါမကျန်တမ်း ကိုယ်ခွဲရုပ်ပုံ တော်သဘာဝနှင့်တော်လေးဦးသည် တပြိုင်နက်ထဲ ပေါ်လာပါတော့သည်။ ရုတ်တရက် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး ငါးပါးသည် လက်ခြင်း

ယွက်ကာ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကို ဦးတိုက်ရင်း အကြောင်း အရာအမျိုးမျိုးကို လျှောက်တင်နေပြန်တော့၏။

“ပညာအရာမှာဖြင့် ကြီးမားအံ့ဩဘွယ်ဖြစ်ပါတယ် အမတော် ကြီးဘုရား”

စောခမ်းနွဲ့သည် ကြည်ညိုမြတ်နိုးသောမျက်နှာဖြင့် ပုဆစ်ဗူးချ ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက် အလယ်ဗဟိုရုံမှနေကာ ဗိုလ်ကြီးအောင် မင်းကျော်ဆီသို့ ဦးတိုက် ကန်တော့နေလော့ တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးတို့ ဦးသုံးကြိမ်ကန်တော့ပန်း ဆက်သနေရှာပါတော့၏။

“တော်ကောက်ပါပြီ သခင်မကြီး၊ သခင်ကြီးအဘို့ ဒီလောက် ဆိုရင် အရိပ်ပြ အကောင်အထည်ပေါ်လောက်ပါပြီ”

ဘိုးသက်ရှည် မိန့်ကြားလိုက်မှ တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး သည် သူမ၏ဘယ်ဘက်လက် ညာဘက်လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည် တွင် သူမ၏ ၀-ယာနှစ်ဖက်မှ ပုံတော်ခွဲများသည် ဖျတ်ကနဲ-ဖျတ်က နဲ ရုပ်ခြင်းပေါင်းကာ နောက်ဆုံးတွင် တောင်တန်းကေရီ သခင်မ ကြီး တကိုယ်ထည်းသဏ္ဍာန်သာ ထည်းထည်းကြီးကျန်ရပ်ပါတော့၏။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏တပ်ဖွဲ့ဝင်ရဲမက်များ ရွှေမျဉ်း ကြောင်း နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ တောင်တန်းပေါ်မှဆင်းရန် လမ်း ရှာမရခိုက်တွင် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏ အမှာတော်စကား ဖြင့်....

“ဘုရားနုမ စံအိမ်တော်ကနေပြီး နှုတ်ခွန်းဆက်သတော် မူတဲ့ အထိမ်းအမှတ်မင်္ဂလာအနေနဲ့ ရွှေလမ်းငွေလမ်း ခင်းပါတော့မယ် မောင်တော် သခင်ကြီး”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ တောင်နံရံမတ်စောက်စောက်ကြီး ပြို့ကျ ကာ တောင်ဆင်းလမ်းအဖြစ်သို့ ဖန်တီးဆောင်ကျင်းခဲ့သည့် အဖြစ် ကို ချက်ခြင်း သတိရမိနေတော့၏။ ထိုနောက် သူ၏ကြင်ဘက်တော်

အမတ်ကြီး၏ဘုန်းကံပါရမိနှင့် သမာဓိဂုံဏ်ကို အဖန်တလဲလဲ သတိ ကာ...

“ကမ္မမှာ မောင်တော် သခင်ကြီးလဲ သခင်မကြီးရဲ့ ဘုန်းကံ ပညာအရသာကို ပိုအောင် ကျိုးစားမယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန် ဆုံးဖြတ်လိုက် ပါ”

ဝမ်းမမြောက်သောအသံကြီးဖြင့်ကြုံးဝါးကာ သူ၏ညာလက်ခုံးကို ခုတ်တန်းမြှောက်တင်လိုက်ပါတော့၏။

“သာမ-သာရ-သာရ”

လေးဖက်သော သာရုခေါ်သံများနှင့်အတူ ဘိုးသက်ရှည်သည် ကျန်ပုံနှစ်သိပ်သော မျက်နှာကြီးဖြင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် ပျံ့ပျံ့ရှုန်းစားစားကြည့်ရှုရင်း....

ယောက်ျားအာဇာနည်ဆိုတာ ဒီလိုစိတ်ဓါတ်မျိုးရှိမှပေါ့ သခင် ကြီး။ ‘ဂုတ်မိသတိုင်- တက်နိုင်ဖျားရောက်’ ဆိုတဲ့ စကား အတိုင်း ယောက်ျားဘေးသားပြီပြန် ကျိုးစားရင် သခင်မကြီးထက်မက ထက် ကြီးပွားဆောင်နိုင်တဲ့ ပညာရပ်တံခိုးသတ္တိတွေ ရှိရမှာပေါ့ သခင် ကြီး။ ‘ယောက်ျားတံခွန်၊ လူရည်ချွန်၊ ကောင်းကင်တမ္မတ် ကြယ်ကို ဖတ်လျှင် မလွတ်စတမ်းရမြဲတမ်းတည်း’ ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို နှလုံး မှာ ထပ်ပြိုက်ထားပြီး ဒီကရှေ့ကို သခင်ကြီး လုလွင်ဝါယမ ပြုပေ တာ”

“သခင်ကြီးရဲ့ သာသနာပြုဘို့နဲ့ အမှိုက်တရားဘက် ပါနေတဲ့ မာအပျိုသားတွေကို သာသနာ့ အလင်းရောင်ရရှိဘို့ ဗုဒ္ဓသာသ နာမောင်ဝါနေသို့လင်းသို့ လုပ်ငန်းစဉ်တွေ ကျန်သေးတယ်၊ ရှေ့ မျက်နှာပြုံး မပေတမ်းမပန်းတမ်း လုပ်ဆောင်ရမှာတွေအာ များ တပေါ်ကြီးပါတဲလေ”

အားပေးချီးမြှင့်ကြူးစကားများ၊ မိန့်ဟလိုက်ပေသည်။ တောင်တန်း
ကေရီ သခင်မကြီးသည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို ဦးဆုံးကြီး
ချကာ ကန်တော့လိုက်ပြီး၊ ညင်သာစွာလှမ်းကြွကာ စောခမ်းနွဲ့စွာ
ညာဘက်လက်မောင်းကလေးကို ယုယစွာကိုင်ဆွဲ၍ သူမနှင့်ယှဉ်ကာ
ရပ်ခိုင်းလိုက်ပါတော့သည်။

“ရှေ့တန်းကယောက်ျားအာဇာနည်ပြီပြန် သခင်ကြီးလုပ်ဆောင်
ရမဲ့ သာသနာ့တာဝန်တွေနဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ ကျမ်းမာရေးချစ်
သာရေးအတွက် နောက်ပိုင်းကမလွတ်လပ်တန်း တာဝန်ထမ်းဆောင်
မဲ့ ဘုရားနုမတော်တို့ ညီအမနှစ်ယောက်လဲ သခင်ကြီးရဲ့ ပါရမီစေ
ပြည့်ထမ်းပြီး ခရီးကြမ်း လိုက်ပါချီတက်ဘို့ အခုသင့်ပါတဲ့ မော
တော် သခင်ကြီး”

“ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ညီမတော်၊ ညီမတော်ပညာစခမ်းဟာ
တက်ဘို့-ခရီးရောက်ဘို့ တယ်မဝေးလှပါဘူး။ အားငယ်ကြောင့်
ကျစရာမရှိတော့ပါဘူး ညီမတော်ရယ်...မ-ဘုရားနဲ့ ခြေလှမ်းညီညီ
ကျိုးစားမယ်မဟုတ်လား ညီမတော်ဘုရား”

“စိတ်ချတော်မူပါ အမတော်ဘုရား၊ အမတော်ဘုရားရဲ့ ခြေရပ်
မှာ ရေပူရေချမ်း ဆက်သ ကမ်းလှမ်းရင်း အမတော်ဘုရားရဲ့ ပညာ
ရွှေနှို ကိုသောက်စို့ ပါရစေပါ အမတော်ဘုရား”

စောခမ်းနွဲ့သည် မာန်ဟူသမျှ ရွေးမျှမရှိသော ပကတိရိုးသား
ပွင့်လင်းသောမျက်နှာကလေးဖြင့် တောင်တန်းစောရီသခင်မကြီးကို
ပန်ကြားလျှောက်တင်လိုက်ရှာပါသည်။

“ဒီဆက်ကနောက်ပိုင်းကိုလှည့်ထွက်ကြစို့ ရဲ့၊ ဒီနေ့ဟာ မင်္ဂလာ
နေ့ထူးနေ့မြတ်ဖြစ်လို့ တချို့တချို့သော ဈာန်ဝင်စားရှာတဲ့
တော်စင်များ သမာပတ်ကစေတီအနားထဲ ကြွလိမ့်မယ်”
ဘိုးသက်ရှည်သည်ရှေ့မှဦးဆောင်ကာခေါ်ဝင်လိုက်ပြီး လက်

ရစ် လမ်းဆက်လျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။

“မှတ်ထားပေတော့သခင်ကြီး၊ လောကမှာကလမ်း၊ ဈာန်လမ်း
ညွှတ်လမ်းဆိုတာ သုံးဆင့်ရှိနေတယ်၊ ကံကြောင့် ကောင်းသော
ကုသိုလ်ကံကြောင့် လူရယ်၊ နတ်ရယ်၊ ဗြဟ္မာရယ်လို့ အမြင့်မြတ်ဆုံး
လူပုဂ္ဂိုလ်ရိုက်ဘုံတွေမှာရောက်ရှိခဲ့တယ်၊ မြင့်မြတ်တဲ့နေရာတွေ ရော
ပျိုး ပါရင်းစွဲကံ ကို အသစ်တဖန် ကောင်းမှုကုသိုလ်အသစ် မစိုက်
ပျိုးစုံရင် ပါရင်းစွဲပျိုးစပါးနဲ့ တုတ်ကံ ဟာ လာလတ္တံ့ သောဘဝရဲ့
အာလအတွက်အတိုးအပွားမရှိဘဲ ကံကုသိုလ်ဆက်ရန်ကို အကုသိုလ်
ပျိုးက အကြွေးဟောင်းလိုက်လာရင် တဖန်ပြန်ပြီး အကုသိုလ် အ
ကြွေးဟောင်းအတိုင်း ဒုက္ခဆင်းရဲရောက်ခဲ့ရပြန်တယ်”

“ဝါကြောင့် ကလမ်းပေါ် ရောက်ရှိခိုက်မှာ ဒီဘဝကိုမတင်း
တိမ်သဲ တဆင့်တက်ပြီး၊ သမထလုပ်ငန်း-ဈာန်လုပ်ငန်း တဆင့်တက်
ပြီး ကိုယ် အခြေအနေ၊ ကိုယ် ကုသိုလ်ကံ မြင့်သည်ထက်မြင့်အောင်
ကျိုးစားကြရမယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိရှိသမျှ ဘာ သာတွေ့မှန်သမျှဟာ
ကလမ်းနဲ့ ဈာန်လမ်းဟာ အဆုံးစွန်ဆုံးရှိတယ်၊ ဘဝဖြတ်ပုံ၊ ဖြတ်ကျမ်း
မို့ ညွှတ်လမ်းဖြစ်တဲ့ တမင်-တဖိုက်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ ဗုဒ္ဓလမ်းစဉ်မှ
လူလို့ တခြား ဘာသာလမ်းစဉ် ‘ဘဝတဖန်မဖြစ်တဲ့ ဘဝ၏အစွန်
မို့၊ နောက်ဆုံးစခမ်း’ မရှိခဲ့ပါဘူး သခင်ကြီးရယ်”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘာသာခြားတွေ ဘယ်လောက် စိတ်ဝါဒ
လွဲကွဲ၊ တန်းကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှန်သမျှဟာ ကိုယ် ဘာသာအယူအဆ
အရ သမထလုပ်ငန်းတွေကို လက်မလွတ်နိုင်ကြပါဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ
သမထလုပ်ငန်းဟာ သာသနာအတွင်းနဲ့ သာသနာအပ ကာလတွေ
မှာ လျှော့ရစ်တည်ဆဲဖြစ်တဲ့ သူတော်ကောင်းလုပ်ငန်းပညာရပ်ခြစ်
မနေတော့တယ်”

“ဝါပေပဲ၊ ထံသရာလည်တဲ့ သေးက မလွတ်သေးပါဘူး၊ လွတ်

ဘို့ဟာ ၃၁-ဘုံရဲ့ နောက်ဆုံးပိတ်စခမ်းဟာ နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်ထဲ ထီးထီး
တွေ့နိုင်တော့တယ်။ နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်ရောက်ဘို့ဟာက အဓိက အချက်
ကတော့ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားသဘင်ဖြစ်ပေတယ်။ သခင်ကြီး
တို့ သခင်မကြီးတို့ ညီအမတော်များဟာ နောက်ဆုံးပိတ် ဒီသစ္စာ
လေးပါးမြတ်တရားကိုသိဘို့ ကျိုးစားစွမ်းဆောင် နိုင်ကြပါစေကွယ်
တို့”

လမ်းလျှောက်ရင်း သံသရာထွက်ပေါက်ခရီးကို ဘိုး သက်ရှည်
ညွှန်ပြနိုးဆော်နေပါတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် တောင်တန်းကေရီ သခင်ကြီးထံ
ညီအမပါ တပြိုင်နက်ထည်းလိုပင် သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်ကြပါ
တော့သကည်း။

လေးဦးသားခတ်မှန်မှန်ထွက်ခဲ့ကြရင်း ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တော်တော်
များများကို စတင်ကာတွေ့ရှိ နေကြပါတော့သည်။ တရုပ်ပုဂ္ဂိုလ်၊
အိန္ဒိယသားပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မြန်မာပုဂ္ဂိုလ်များ စသည်တို့သည် ကိုယ်
လုပ်ငန်းနှင့် ကိုယ်အားထုတ်လျက် ဆိတ်ငြိမ်စွာဖြင့် သမထလုပ်ငန်း
တွင် ဇောသန်လျက်ရှိနေကြပေသည်။ သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်များကလည်း
အထက်မှမိုးကာကာ စင်တယ် လုံလောက်သော အရိပ်အာဝါသ
များအဖြစ် ဖန်တီးစောင်ရွှောက်နေသကဲ့သို့ တွေ့နေရပေ၏။ နေရာ
အနှံ့ အပြားတွင် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသောကြည်လင်အေးမြသည့်
စမ်းချောင်းငယ်များကိုလည်း လှပစွာတွေ့နိုင်ပေ၏။ ကျောင်း-က
ဇံရစ်များ၊ ဂူများ-လိုက်များကိုလည်း သိုသိုသိပ်သိပ်သူ နေရာနှင့်သူ
တွေ့မြင်နေရပေ၏။

ဘိုးသက်ရှည်တို့လေးဦးသား၏ ခတ်ကြွကြလှမ်းနေသော ခြေသံ
ပင် နေရာအသိုင်းအဝိုင်း၏ ဆိတ်ငြိမ်မှုကြောင့် ကျယ်လောင်သော
အသံများအဖြစ် ပေါ်ထွက်နေစေ၏။ တနေရာ ဂူဝဋ်ကား အညှို့

ရောင်ဝတ် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တဦးသည် ဖါးဖိုကြီးတလုံးနှင့်အရိုယတ်
လှုပ်ငန်းကို တကိုယ်ထည်း အာရုံပြုကာ တရှုရှုဖို့ဆွဲရင်း လုံးပမ်းနေ
ပါတော့သည်။

“ကိုယ် အထိုကိုယ် ဝါသနာနဲ့ ကိုယ်ဘဲ သခင်ကြီး၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
သမတဘက်ကပေါက်ခဲ့ပြီး၊ သူငယ်စဉ်အခါက မကျွမ်းကျင်မသိရှိခဲ့
ဘဲ ဓါတ်စခမ်းဘက်ကို ပြန်ပြီးလေ့ လာနေတာပါဘဲ”

ဘိုးသက်ရှည်သည် ခတ်တိုးတိုး လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်တွင်
ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည်....

“ဓါတ်စခမ်းဘက်ကကျွမ်းကျင်တော့ ဘယ်အဆင့်တက်အုံးမလို့
လဲ ကိုးဘိုး”

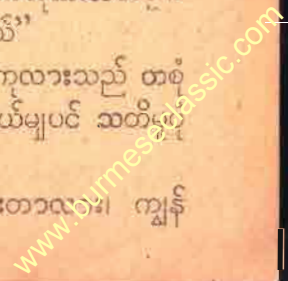
“ပညာအဆင့်ကိုမရည်ရွယ်ပါဘူး သခင်ကြီး၊ ဓါတ်သဘောကို
လမ်းဆပ်လေ့လာရင်း ဓါတ်သဘောရဲ့ မမြဲမှုကိုသိလာပြီး၊ သင်္ခါရ
သဘောတရားဘက်ကိုဆွဲပြီး ဆက်စပ်ပြီး ဝိပဿနာနွယ်ယူမှာပါဘဲ။
ဒီစမ်းစီနေရာရောက်နေမှတော့ သူ့ အတွက်လောကီကိစ္စဟာ ဘာ
ပူးရာရှိတော့လို့ လဲ သခင်ကြီးရယ်”

လေးဦးသားသည် အရိုယတ်ဘက်ကိုလေ့လာနေသော ပုဂ္ဂိုလ်
ကို ကျော်လွန်ကာ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းထိပ်၌
ထပ် ထွင်ရွှေကာထိုင်ရင်း ရေပြင်ကို ရှုနေသော ကုလားယောဂီ
ပုဂ္ဂိုလ်အနီးသို့ ဖြတ်သန်းရောက်ရှိခဲ့ကြပြန်သည်။

“ဖိပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ရေကသိုက်ရှုနေတာဘဲ၊ ကသိုက်ဆယ်ပါး
နဲ့အောင် စေ့အောင်ကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါတယ်”

ဘိုးသက်ရှည်သည် ခတ်တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ ကုလားသည် တစုံ
တရာ မကြားသည့်-မသိသည့်အသွင်ဖြင့် အနည်းငယ်မျှပင် ဆက်လှုပ်
မကျေရသည်ကြောင့်—

“ဘယ်လိုလဲ ဘိုးဘိုး....စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားတာလား၊ ကျွန်

တော်တို့ ခြေသံ၊ စကားပြောသံတွေကိုဘဲ မကြားလို့လား။ ကျွန်တော်တို့ကိုဘဲ မမြင်တော့လို့လား။”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့်မေးမြန်းသည်တည်း....

“ဧကန်တော့ပေါ့ သခင်ကြီး...။ ခုအချိန်အခါမှာ သူ့အနားသွားပြီး အမြောက်စိန်ပြောင်းသံဘဲ ပေးပေး သူ့သတ်မရဘူး။ သူ့နားထဲမှာ ကြားတယ်ဆိုတဲ့ အာရုံက မပေါ်ဘူး-လက်မခံဘူး။ သူ့ရှေ့မှာသွားရပ်ပြလိုလဲ သူမမြင်ဘူး။ သူ၏အာရုံအစုဟာ ရေပြင်တဝိုက်မှာ တည်နေတဲ့ အာဘောကသိုဏ်းတွင်မှာသာ ရှိနေတော့တယ်။”

“မောင်တော်သခင်ကြီးလဲ ဈာန်သမာပီတို့နဲ့ သမထလုပ်ငန်းကို ကြပ်ကြပ်ဝင်စားလေလေ ဟောဒီ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်လိုဘဲ အာရုံသမာဓိတည်လေလေဖြစ်မှာပဲ။”

တောင်ဘန်းကေရီသခင်မကြီးသည် နောက်နားမှနေ၍လျှောက်တင်လိုက်ပါသည်။

လေးဦးသားသည် အတွင်းမြို့တော်၏နယ်နိမိတ်ထဲသို့ လှည့်ကာ ပတ်ကာဖြင့် လေ့လာကြည့်ရှုနေရင်း ကွေ့တကွေ့သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ လမ်း၏အနီးတောင်စွန်းထိပ်၌ တရုပ်ယောဂီတဦးသည် မတ်တပ်ရပ်ကာ ပါးစပ်မှကျယ်လောင်စွာ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေတော့၏။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် တရုပ်ယောဂီ၏ရွတ်ဖတ်သံများကို နားစွင့်ကာထောင်လိုက်ရာတွင် တရုပ်ဘာသာ မဟုတ်ဘဲ အမည်မဖော်နိုင်သော ဘာသာတမျိုးဖြင့် ရွတ်ဖတ်နေသည်ကိုကြားလိုက်ရပေ၏။ တခါတခါတွင် သိုးဆောင်းဘာသာစကားလုံးများ၊ တခါတခါတွင် အိန္ဒိယ ဘာသာစကားလုံးများ ညွှပ်ကာ ပါလာပါတော့သည်။

...လျှောက်လောကီကိစ္စအတွက်ကျိုးပမ်းခဲ့လို့ အောင်မြင်ခါနီး... ပြန်တယ် သခင်ကြီး။ သူ့ရွတ်ဖတ်နေတာဟာ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ... ဂါထာစကားတွေသာ ဖြစ်တယ်။ ပညာရှာထုတ်ရင်... အင်မတန်အစွမ်းထက်မျက်တဲ့ဂါထာ... ဝိညာဉ်ဟာ သူ့စိတ်နဲ့ အတူ... ဒေသအရပ်ရပ်ကို ချော့ကံရှိပြီး လမ်းမှာတွေ့သမျှ... ဂါထာတွေကိုရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေခြင်းဖြစ်တယ်။”

...အောင်မင်းကျော်ပြလိုက်ပြီး... အထက်မြို့တော် သီလဝံသ မြို့သားတွေကို... တိုင်းတိုင်းနဲ့ တောင်ဘန်းကေရီ သခင်မကြီးဟာ... အောက်မြို့သားတွေက ခေါ်ဝေါ်နေကြတာကလား။... နှစ်ကူငွေအစုအဝေး၍တဲ့ လူထဲကလူ... သီလသမာဓိနဲ့ ပညာအဆင့်အတန်းမှာ... ကွာခြားတာတခုပါဘဲ- သတ္တဝါတိုင်းဟာ... စုစီးနေတဲ့ရုပ်နာမ်အစုတွေသာဖြစ်ပါတယ် သခင်... ဒုသီလပုဂ္ဂိုလ်၊ တရား... ဒုသီလပုဂ္ဂိုလ်၊ တိယိတ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ် အစရှိတဲ့ သီလ... ကွဲပြားတာတခုပါဘဲ သခင်ကြီး။”

...ကျောင်းသစ်မီးများ ကိုကျော်လွန်ပြီးနော်... နေထိုင်သိတင်းသုံးရာ ဝူကြီးအနီးသို့ ပြန်လည်ရောက်ခဲ့...

...ဒီနေ့နံနက်ကစပြီး ကိုးရက်တိတိ နဝဂ်... ဒီကြားကာလမှာဘဲ ပညာပါရမီ... အင်မတန် အစွမ်းထက်... သမာဓိမြို့၌ အင်မတန် အစွမ်း...

ဘိုးသက်ရှည်သည် လေးနက်စွာ မိန့်ကြားလိုက်ပါတော့သည်။

ကမ္ဘာ့အရေးနှင့် ဗမာ့အရေး

လန်းဆန်းအေးမြသော လေပြေသည် အတွင်းမြို့ရပ်ပြင်ပေါ်
တသွင်သွင်တိုက်ခတ်နေတော့၏။ ကောင်းကင်ယံထဲဝိုက်၌ ကြယ်ပွင့်
များသည် တောက်ပစွာဖြင့်ကောင်းကင်ပြင်တလွှား၌နေရာယူလျက်
ရှိနေတော့၏။ လူမင်းကလည်း လဆန်းဆယ် နှစ်ရက် ကာလဖြစ်
သည်ကြောင့် တိမ်လွှာကင်းစင်သောကောင်းကင်ပြင်ဝယ် ဘော်လွှာ
ရောင်များ ဖြန့်ချိတန်ဆာဆင်လျက် ကြည်နူးဘွယ်ရာတွေ့မြင်နိုင်ပေ
၏။

ဘိုးသက်ရှည်သည် အပြင်မြက်ခင်းပေါ်၌ရပ်လျက် ဗိုလ်ကြီး
အောင်မင်းကျော်၊ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၊ စောခမ်းနွဲ့တို့နှင့်
အတူ ကောင်းကင်ပြင်မှ နက္ခတ်တာရာ များကို စေ့စေ့ စပ်စပ်
တခဏ်းပြီးတခဏ်း လေ့လာသုံးသပ်နေခိုက်ဖြစ်ပေ၏။

“ဟောဒီ ကြာသပတေးနက္ခတ်ဟာ မြန်မာပြည်မြန်မာအမျိုး
သားတွေနဲ့ ဆိုင်တယ် ဟောဒီနက္ခတ်ကအိန္ဒိယပြည်နဲ့ ဆိုင်တဲ့နက္ခတ်
မြင်ရဲ့လား သင်္ဘောကြီးလို ကြယ်တွေတန်းကြီး ဖြစ်နေတာက
ဂန္ဓာလရစ်တရပ်ပြည်နဲ့ဆိုင်တဲ့ နက္ခတ်ဖြစ်တယ် သခင်ကြီး”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ကြယ်တာရာများကိုကြည့်ရင်း
သူ၏ခေါင်းထဲ၌ မေးခွန်းတွေတက်ကြီး ပေါ်ထွက်နေရှာပါသည်။
ဘိုးသက်ရှည်ကို သူ့သိလိုသောမရှင်းလင်းသည့်မေးခွန်းများကို မေး
သင့်-မမေးသင့် ချီတိုချီတိုဖြစ်နေရာမှ သူ၏စိတ်၏တံတွင်းမှစိတ်ကို
စေ့သည့်သဘောဖြင့် ဟောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးရှိရာသို့ အာရုံ
ပြုကာ စိတ်ထဲမှပင် ‘မေးခွန်းတွေမေးလိုက်ရမလား သခင်မကြီး’ ဟူ၍

စိတ်ကူး မနောခါတ်ဖြင့်ပို့ကာ ကြိတ်၍ စိတ်ထဲမှပင် တိုင်ပင်ကာ
စိတ်အာရုံ၏သတ္တိကို လက်တွေ့မေးသပ်လိုက်ပါသည်။

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ပြုံးယောင်သန်းနေသော
မျက်နှာတော်ဖြင့်....

“မေးမြန်းနိုင်ပါတယ်သခင်ကြီး”

ဆုတ်မဆိုင်းပင် ချက်ခြင်းပြန်၍ရွှေနှုတ်တော်မှ ဖွင့်ဟဖြေကြား
လိုက်ပါတော့သည်။

“မေးမြန်းစရာရှိရင် ဘိုးသက်ရှည်ကို အားမနာတမ်း မေးမြန်း
နိုင်ပါတယ်သခင်ကြီး၊ ပညာသင်တယ်ဆိုတာ နှုတ်လေးနေလို့ ဘာပဲ
ဖြစ်ပါမလဲ၊ နက္ခတ်အကြောင်းတွေ၊ ဗေဒင်အကြောင်းတွေက ချီပြီး
ကံကုသိုလ်ဆိုတာတွေအထိ မေးပါလေ၊ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

ခွင့်ပေးလိုက်သည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည်....

“ဗေဒင်ဆရာတွေက လူသတ္တဝါတွေရဲ့ ကံကြမ္မာတွေကို ဟော
ပြောပြင်ရတဲ့ ဂြိုဟ်တွေ နက္ခတ်တာရာတွေက ဖန်တီးတယ်လို့ ဟောကြ
ပါတယ်၊ တဖက်တကြောင်းကလဲ ဗုဒ္ဓတရားတော်အရ သတ္တဝါတွေ
ဟာ ကိုယ် ကြမ္မာကိုယ်ဖန်တီးတဲ့ကောင်းမှု မကောင်းမှုဟာကိုယ်က
ကြိုးဆွန်လို့ ဖြစ်ပေါ်တယ်လို့ ဟောခဲ့ပဲ တယ်၊ ဒါ-ဘယ်အချက်
အလက်က မှန်တယ်ဆိုတာ အမိန့်ရှိပါဘိုးဘိုး”

“ဗုဒ္ဓမြတ်ရှင်ဟောကြားတဲ့ တရားဓမ္မဟာ အမှန်ပေါ့သခင်ကြီး
ရဲ့၊ နက္ခတ်တာရာ ဂြိုဟ်တွေ-သတ္တဝါတွေရဲ့ ကောင်းကျိုးမကောင်း
ကျိုး ဖန်တီးတယ်ဆိုတာက ဗေဒင်ဆရာတွေက လွယ်ကူစွာ ခက်ကို
တိုတော့ဒါဖြစ်ပါလို့မိမယ်၊ အမှန်ကတော့ အနည်းငယ် ရှင်းလင်း
ပြောပြမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်....

ထားကြပါစို့ သခင်ကြီးရယ်၊ လူတွေက တစ်တခုမကောင်းမှု-
ကောင်းမှုကိစ္စတွေလုပ်ခဲ့ရင် အဲဒီ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး အရိပ်တွေ

ဟာ ဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံးမှာ ရောင်ပြန်လာဟတ်ပြီး အဖြစ်မှန်ပေါ်နေတာပါ။ ဒါကို လူတွေက ကိုယ် အဖြစ်ကိုယ် လုပ်ကိုင်ခဲ့မှုကိုအရင် မစဉ်းစားဘဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံးကို လက်ဆွီးထိုးပြီး ဂြိုဟ်ကြီးတွေကဘဲ ဖမ်းစားသလိုလို စွပ်စွဲနေကြတာပါ။”

“ရှင်းပါတယ်ဘိုးဘိုး၊ ဆက်ပြီးအမိန့်ရရှိပါအုံးအင်မတန်မှကျေနပ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြေပါဘဲ”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် လည်ပင်းမှ ပုတီးကို လက်ချောင်းများဖြင့် တယုတယုပွတ်သပ်ရင်း တောင်းပန်လိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ မြေပြင်မှာရှိတဲ့ လူသတ္တဝါတွေကမူ တရားမရှိအကျင့်မမှန်တော့ အထက်က ရောင်ပြန်ဟတ်စေဘို့ တည်ရှိနေတဲ့ ဂြိုဟ်တွေ၊ နက္ခတ်တွေမှာ အတိုင်းသားပြန်ပြီး အမှန်အတိုင်း ပေါ်နေတော့တာပေါ့။ အဲဒီတော့ ဂြိုဟ်တွေ နက္ခတ်တွေဟာ ခါထိုင်းရက်ပိုင်း လ၊ ပိုင်းအရ လှည့်လည် သွားလာနေကြ ခရီးလမ်းစဉ်တွေမှာ အသွားအလာ မမှန်တော့ဘူးပေ။ လူတွေရဲ့ စေတနာက တော့ မကောင်းစိတ်တွေ ဒုစရိုက်တွေအတိုင်း ဂြိုဟ်နက္ခတ်တွေမှာရောင်ပြန်အဟတ်ခံရတာကိုး၊ တခုနဲ့ တခု ဆက်စပ်နေကြတဲ့ ဇောကကြီးကို သတ္တလောကဆိုတာ လောကသုံးပါးမှာ ပါတဲ့ လောကကြီးထဲက ဖြစ်ပျက်နေကြတာကိုးသခင်ကြီးရဲ့”

သုံးဦးသားသည် လေးနက်စွာဖြင့် ဘိုးသက်ရှည်၏ ဂြိုဟ်နက္ခတ်များအကြောင်း ရှင်းလင်းချက်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြပါတော့၏။

“ဂြိုဟ်နက္ခတ်တွေက သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကမ္ဘာနိယာမ ခရီးလမ်းကြောင်းတွေမှာ အသွားမမှန်တော့ သခင်ကြီးတို့မြေပြန်ကတောင် လူသားတွေသုံးနေကြတဲ့ နာရီသံပါတ် စက်ပျက်သလို မိုးလေဝသရာသီဥတုတွေကလဲ မမှန်တော့ဘူး၊ နေပူရမဲ့ အချိန်မှာ မိုးရွာ ချ

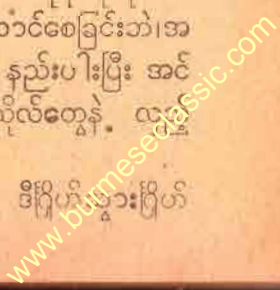
ရမိတာပဲ၊ အေးမြရမဲ့ အချိန်အခါမှာ ရက်ရက်စက်စက် နေပူအေးတာပဲ...။ နောက်တော့ ဘာတွေဖြစ်လာသလဲဆိုတော့ ဥတုပေါက်ပြန်လာတော့ မနုဿလူသားတွေမှာ စိမ့်ချက်ဖြစ်တဲ့ “ကမ္ဘာပူပူအဟာရ” ဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားလေးပါးမှာ ဥတုဖောက်ပြန်ချက်ကို ခံရတဲ့တပြိုင်နက်ထဲ ထံ့ကို ညှိုးနွမ်းလို့ ဂြိုဟ်နက္ခတ်တာဝန်တွေရဲ့ စက်ပြန်ခတ်ချလိုက်လို့ ဥတုဖောက်ပြန်ခြင်းခံရပြန်တယ်။ နောက်တော့ သီးနှံ စပါးတွေက ဥတုဖောက်ပြန်ချက်ကြောင့် ထိခိုက်ပျက်စီးပြီး မလုံမလောက်ဖြစ်ကြတယ်။ မြေဆီမြေလွှာက အဆီဖုတ်သွား၊ မပေးခြောက်ကြတယ်။ သီးနှံ တွေမှာ အဆီအသားမပါကြတော့ စိတ်ပတ်ခေါင်းပါးမှု ကပ်ကြီးတွေဆိုက်လာတော့တယ်။ ဒါ့ကြောင့် မနုဿလူသားတွေ စိတ်ခါတ်ပျက်ပြားလာကြပြီး သူတို့အကြား အတိုင်း ခံစား-စံစားရခြင်းသာဖြစ်တယ်သခင်ကြီး”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ဆက်လက်၍ အသေးစိတ်သိလိုအပ်တာကြောင့်...

“ဂြိုဟ်တွေ နက္ခတ်တွေဟာ လူ့ဘဦးတဖယံနဲ့ ဘဲ ဆိုင်သလား၊ လူများစု တိုင်းပြည်တွေနဲ့ ဆိုင်သလားဘိုးဘိုး”

“တိုင်းချင်းလဲဆိုင်တယ်၊ လူများစုရဲ့ တံကြမ္မာကိုဖန်တီးမဲ့ တိုင်းပြည်တွေနဲ့ လဲဆိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုကြပါစို့ လူတယောက်ဟာ အောင်သလူတာကြည့်ပြီး မိမိတံကြမ္မာမှာ မကောင်းမှန်း သိရင် မိမိမှာမကျကြတယ်။ ယတြာ ချောဘယ်ဆိုတာ တခုခု ကုသိုလ်ကံကောင်းအောင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတခုခု လုပ်ဆောင်စေခြင်းဘဲ၊ အချိန်မှာတော့ ကြီးမားတဲ့မကောင်းမှုတံကြမ္မာကို နည်းပါးပြီး အင်အားကျော့သွားအောင် တဖက်ကကောင်းမှုကုသိုလ်တွေနဲ့ လှည့်ပစ်ပြီးသာဖြစ်တယ်”

“အတော်နက်နဲတဲ့ ပညာရပ်တွေဘဲဘိုးဘိုး... ဒီဂြိုဟ်သွားဂြိုဟ်

လာနုကွတ်တာရာကိစ္စတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို သဘောထား ရမလဲဘူးသိ။”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဆက်လက်၍ မိမိတို့မည်သို့ပညာ ပုံကျင့်သုံးရမည့်အရေးအတွက် မေးမြန်းလိုက်သည်တိုင်....

“ဘုရားဟောတရားတော်ကိုသာ အဓိကထားပါ။ သခင်ကြီး.... ဘုရားသခင်ကြီး ဆိုဆုံးမတဲ့ အတိုင်းကျင့်သုံးရင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဟာ အလို့လိုပါနေပြီ။ အကုသိုလ်ကင်းစင်နေတာတစ်မဟုတ်လား... ဒါပေမဲ့ -ဘိုင်းပြည့်နဲ့ ချီလာတံ အရေးအခင်းမှာ ပြိုဟ်သွား ပြိုဟ် လာတွေကို သတိထားရမယ်။ ပြုပြင်တန်ပြုပြင်ပေးရမယ်....။ တရား သမာဓိမရှိတဲ့ သာမန်လူပုဂ္ဂိုလ်တွေထက် တရားသမာဓိရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးရဲ့ စိတ်ထန်ခိုးသတ္တိအင်အားဟာ အင်မတန် ပြင်းထန် ကြီးမား သလောက် မေတ္တာပို့ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်းတို့မှာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ် တွေထက်ပိုပြီး ခရီး-ရောက်ပါ့တယ်။ ဘိုးဘိုးတို့-သခင်ကြီးတို့ မနုဿ လူသားတွေဟာ တဖက်တလမ်းက ကြည့်ရင်လဲ တမင်တဖိုလ်မှ မရ ကြသေးတော့ လောကီနယ်ပယ်က မလွတ်နိုင်ကြသေးတာမို့ လော ကီကိုလဲလုံးလုံးလက်လွတ်လို့ မဖြစ်ကြသေးဘူး။ အရေး အကြီး ဆုံး အချက်ကတော့ လောကီကိစ္စချိဘက် ယုံကြည်ကိုးစားပြီး နု ကွယ် ဗေဒင်ကြောင်းတွေ့၍ ယုံကြည်ကိုးစားနေခဲ့ရင် မိစ္ဆာလုပ်ငန်းဘက် ကို ရှင်စည်းသွားမှာပေါ့သခင်ကြီး....။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောပြောဖူးမချက်ကိုသာ ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး ကျင့်သုံးရုံသေပါ။ ဘုရား သခင်ကြီးရဲ့ တရားတော်ကို ကျင့်သုံးခြင်းအားဖြင့် အမှားမရှိနိုင်ပါ ဘူး။ အကျိုးမယုတ်နိုင်ပါဘူး-လောကီပညာတို့၊ ဆေးဝါးမန္တာန်တို့ မေဒင်နုကွတ်ပညာဟာ လောကီဘက်သက် ပညာရပ်တွေဖြစ်တယ်။ ဒါနုကြောင့် ဘုရားဟောချက်ကိုလျှော့ပြီးကျင့်ရင် ဘုရားတော်ထက် ပိုမိုမြင်းထန်ပြီးကျင့်ရင် အပြစ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ လျှော့လျှင် မိစ္ဆာ-

မိစ္ဆာပျက်စီးခဲ့ရင် ထုံးမထွေပါ။ ဒါကတော့ ကြံမြဲမှတ်ထားပေးတော့ မိစ္ဆာပျက်စီးခြင်းရဲ့စစ်မှန်စရာရှိရင် မေးမြန်းနိုင်ပါတယ်- ဘိုးဘိုး တို့အား သဘောကတော့ သိသင့်သိထိုက်တာတွေ သိ ကြရမှာပေါ့ သခင်ကြီး။”

“ဟဲ့ မထန်ကျေးဇူးကြီးမားလှပါပေတယ် ဘိုးဘိုး....။ ဒါထက် ပိုမိုသိစွဲသွားတော့ သိုးဆောင်း လူမျိုးတွေဟာ လောကဓါတ် တွေကတော့ ထွန်းကားချက်ကို ကိုးကားပြီး ဒုန်းပုံတွေနဲ့ နေဗိမာန်၊ နေဗိမာန်ကိုထွေးထောက်ဘို့ ကျိုးစားနေကြတယ် ဘိုးဘိုး။ သူတို့အကြံ မကောင်းတော့ ဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ သူတို့အကြံအစည်တွေ အောင်မြင် ပြီးပါ့မလား တယ်တံအမိန့်ရှိပါအုံး။”

“ဟဲ့ သက်ရည်သည် လေးလေးနက်နက် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဘိုင်း.... သခင်ကြီးရဲ့ မေးမြန်းချက်ကို တောင်းတန်း ကေရီ မှတ်မိပြီးကပြောပေတော့”

“လူညံ့ကတော့ တောင်ဘန်းကေရီသခင်မကြီးဆီသို့ တာဝန်ပေးအပ် လိုက်ပါသည်။”

“တောင်ဘန်းကေရီသ ခင်မကြီးသည် တစုံတခုကို အာရုံပြုတာ မရှိဘဲ အနုလိုက်တော့သည်။ အတန်ကြာမှ...”

“မောင်တော်သခင်ကြီးရဲ့ မေးခွန်းဟာ မေးသင့်မေးထိုက်သော မေးမြန်းတာလည်း သိုက်ရောက်ခဲ့တဲ့အတွက် ဖြေဆိုဘို့အချိန်အခါလဲ ပိုမိုပေးပါကြောင်း၊ နေဗိမာန်၊ လဗိမာန်တို့ဟာ ကံတိုမှာပါတဲ့ မိစ္ဆာလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ကတ္တားခြားနားထားတဲ့ ဘိဗိမာန် သီးခြား တွေအပေါ် သီးခြားတွေဖြစ်ပါတယ်သခင်ကြီး။ ကံကိုကံ ခြင်းမဆက် စားပါ။ ကံကောင်းမကျိုးစားဘဲ လောကီဥာဏ်၊ လောကီပိရိယ သိုကြ ခေါ်ပြီး...ရုပ်ပိုင်း လောဘသားတွေ၊ ဒေါသသားတွေပြိပြိ နှစ် နှစ်လုပ်စေတော့ စစ်စစ်တရပ်ဖွင့်ပြီး နေတို့-လ၊ တို့ရောက်အောင် ကြံ

ဆောင်ခြင်းဟာ မလွယ်လှပါဘူး သခင်ကြီးဘုရား၊ မူလကြစည်ချက် ကလဲ စေတနာပမာန်ကြပါဘူး။ လောဘရမက် ဒေါသတွေပက် ပြီး သူ့ထက်ငါ နေဗိမာန်-လ၊ ဗိမာန်ကိုရောက်ကြပြီ ပိုင်ကြပြီဆိုတဲ့ မသမာစိတ်ဓါတ်တွေနဲ့ ကျိုးစားသမျှဟာ မနုဿလူသားတွေ အ တွက် မဟာဗျူဟာကြီးတွေ အဖြစ်နဲ့ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လျှောက်သားရင် မနုဿလူ မြေက နေဗိမာန်-လ၊ ဗိမာန်ကိုရောက် ဘို့ မပြောနဲ့ ခရီးတဝက်ကျော်ပြီးမရောက်နိုင်ပါဘူး။”

“အဓိကသတိပြုဘို့အချက်ကတော့ မနုဿလူသားတွေဟာ နေ ဗိမာန်-လ၊ ဗိမာန်ကိုရောက်အောင်ကျိုးစားသမျှ၊ စက်မှုထက်မူ လော ကစိတ်ပညာတွေနဲ့ လုံးဝမ်းသမျှဟာ နေတို့-လ၊ ထို့ရောက်ဘို့ ပညာ ရပ်အဖြစ်နဲ့ ဖြစ်ပေါ်မလာဘဲ မနုဿလူသားချင်း နိုင်လိုမင်းထက် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ဘို့ စစ်မက်ရေးရာမှာ လူသားချင်းချင်း တမျိုးလုံး ပြုတ်ဘိုကြစည်တီထွင်တဲ့ အဖျက်ပညာရပ်တွေသာ ဖန်တီးခြင်းဖြစ် ပါလိမ့်မယ် သခင်ကြီး”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် နားမရွင်းသေးသည့် အတွက် ထပ်ဆင့်မေးခွန်းများ ထုတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဘယ်နည်းမျိုးနဲ့ မနုဿလူသားချင်း စုကွပေးနိုင်တဲ့ ပညာရပ် တွေ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ သခင်မကြီး”

“မုန်လှပါ မောင်တော်သခင်ကြီး... နေဗိမာန်-လ၊ ဗိမာန်တို့ဆို အရောက် စီမံကိန်းကိုကြစည်ရင်း အာကာသကိုကြီးစိုးနိုင်တဲ့ ပညာ ရပ်အဖြစ်တွေကို မနုဿလူသားတွေအချို့ ရကြပါလိမ့်မယ်။ နေတို့ လူတို့တော့ ရောက်ဘို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ လမ်းခုသပ် တလျှောက်မှာ ဓါတ်လေးပါးတည်ရှိပုံတွေ၊ လှည့်ပတ်မှုပညာရပ်တွေကို ရရှိကြပြီး၊ မနုဿလူသားအချို့ ဟာ ရောက်ရှိခဲ့တဲ့ အလွန်မြင့်မားတဲ့ ကောင်း ကင် ယံထလွှားကနေပြီး သူတို့ရဲ့ လျင်မြန်လှည့်ပတ်နိုင်တဲ့ ယာဉ်ပျံ

တွေကိုအသုံးပြုပြီး သူတို့နဲ့ ဝါဒခြင်း မကိုက်ညီတဲ့ သူတို့မလိုတဲ့ ပြည်ပူများကို အဆိပ်ဇွေ ဗုံးများ၊ မီးလောင်ဗုံးများကို အချိန်နာရီ အကွာအဝေးနဲ့ ကိုက်ပြီး ဖြုတ်ချကာဖျက်ဆီးတတ်တဲ့ပညာရပ်တွေ၊ လူလူချင်းသတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့ ပညာရပ်တွေကို သူတို့ရရှိသွား ပြီး မနုဿလူသားခြင်း လောဘ ဒေါသ မောဟ အကြောင်းတရား တွေ ဆောင်ချက်ကြောင့် ဖျက်ဆီးကြပါလိမ့်မယ် သခင်ကြီးဘုရား”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ သူ၏ပါရမီပြည့်သက် တောင် ယန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ လျှောက်တင်ချက်မှာ အကြောင်းအရာ တွေ အင်မတန်ခိုင်လုံနေသည့်ကြောင့် ငြင်းဆိုရန်တကွက်မှ မပေါ် မပါကတော့ဘဲ ကျေနပ်စွာဖြင့်လက်ခံလိုက်ရပေ၏။

“ဪ... လူသားတွေ... လူသားတွေ... အင်မတန် မုန်မြတ်တဲ့ မနုဿလူ ပြည်ကို ရောက်နေလျက်နဲ့ တရားမသိ- တရားမရှိကြတော့ ထင်မတန်ဝမ်းနည်းစရာ၊ ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေမျိုး တွေ ရောက်ရှိနေကြပြီကလေး၊ ပျက်စီးကြဆုံးမယ်- ပျက်စီးကြဆုံးမယ်၊ သံသရာ စက်ရဟတ်ကဖြင့် ထွက်ထမ်း မမြင်နိုင်ကြ ရှာပါ ကလား သခင်ကြီးရယ်”

“ရန်သူကြီးသုံးယောက်ဖြစ်တဲ့ လောဘ ဒေါသ မောဟ ဆိုတဲ့ အချက်မီးတွေစေခိုင်းရာ မပြင်းတမ်းလုပ်ကြ- ကိုင်ကြတာကလား... ကြည့်လိုက်စမ်း ဘောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၊ မနုဿလူသားတွေ အကြောင်း ကောင်းကင်ပြင်မှာရှိတဲ့ ဂြိုဟ်သွား- ဂြိုဟ်လာ တွေမှာ ယတိုင်းသား- အရှင်းသား ပေါ်နေတာမြင်ရဲ့ လား၊ ကဲ... ဘိုးသက် မျှည်ကို တောင်တန်း ကေရီ သခင်မကြီးက မြင်သရွေ့- သိသရွေ့ လျှောက်တင်စမ်းကုန်တို”

ဘိုးသက်ရှည်သည် မနုဿလူသားများအတွက် မချီတင်ဖူးလှ ပါဖြင့် ပြောဆိုလိုက်ပြီး၊ တိုင်းပြည်များ၏အခြေအနေကို သိရှိရန်

အတက် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးကို ဝေဖန်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“မုန်လှပါ ဘိုးဘိုး၊ တရုပ်ပြည်ကြီး အခြေအနေဟာ အင်မတန် စိုးရိမ်နေရပါတယ်၊ တရုပ်လူမျိုးချင်းချင်း မကြာမတင် ကာလမှာ စစ်ခင်းဘို့စဉ်နေကြောင်းပါ ဘိုးဘိုး”

“မုန်း...ဟုတ်ပြီ- ဟုတ်ပြီ...တရုပ်ပြည်ရဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ နှစ်ခြမ်း ကွဲမဲ့ လက္ခဏာတွေပြသနေတာကိုး၊ မင်းရဲ့ နက္ခတ်ကလဲ အင်မတန် မှိန်နေတာကိုး၊ ဆက်ပြီးအမိန့်ရှိပေတော့ သခင်မကြီး”

“မုန်လှပါ ဘိုးဘိုး၊ မဇ္ဈိမဒေသ တိုင်းပြည်(အိန္ဒိယ)ရဲ့ နက္ခတ် ဟာ...သခင်မကြီးအနေနဲ့ တော့ သိပ်သဘောမကျသေးဘူးဘိုးဘိုး နက္ခတ်တွေရဲ့ ခုလက်ရှိတည်နေပုံဟာ အထက်အောက် ပြောင်းပြန် ဖြစ်နေလို့ ပြည်တွင်းမငြိမ်မသက်ဖြစ်ခြင်း၊ လူမျိုးရေး ကွဲပြားပြီး၊ ပြည်တွင်းသွေးထွက်သံယိုဖြစ်ခြင်းစတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးကြီးတွေ ဖြစ်နေကြောင်းပါ ဘိုးဘိုး”

“ဖြစ်မယ်-ဖြစ်မယ်...လူမျိုး ကွဲပြားမှုဆိုတာ ဟိန္ဒူနဲ့ မူဆလင် ပြဿနာအခြေခံလိမ့်မယ် သခင်မကြီး”

“ပါပနက္ခတ်တွေကဖြင့် တကယ်အားကောင်းနေတယ်ဘိုးဘိုး”
တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် နက္ခတ်များကိုကြည့်ရှင်း... သမာပတ်ဝင်စားသည့်အသွင်ဖြင့် မျက်လုံးများကိုမှိတ်ကာ အာရုံ သွင်းနေရှာပါသည်။ အတန်ကြာမှ...

“ဘုရားမရှိ၊ တရားမရှိ မိစ္ဆာဝါဒတွေ အရှေ့ဘက် တလွှားမှာ အတော်ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးလာလိမ့်မယ်၊ နှစ်မိုးလောက်ပါတဲ့ မကြာပါ ဘူး ဘိုးဘိုး...၊ ပင်မ သူတို့ခြေကုပ်ပြုတဲ့ မိစ္ဆာပြည်ကြီးတွေကစပြီး အချင်းချင်း မညီမညွတ်မှု၊ သွေးကဲ့မှုတွေနဲ့ သူတို့အင်အားစုကြီး ပြိုကွဲပျက်စီးကြလိမ့်မယ်”

“မုန်တယ်- မုန်တယ်...ဒီအတိုင်းဘဲ၊ ကမ္ဘာတလွှားမှာ ဖြစ်ကြ ပျက်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ ကမ္ဘာ့ရေးရာကြိုတင်ပြီးသိရှိထားခြင်းဖြစ် တယ်၊ မမာပြည့်အဘို့တော့ သခင်ကြီးသိရှိပြီးဖြစ်လို့ အထူးဟောဘို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ ကိုင်း...ညဉ့်နက်ပြီ၊ ဒီနေ့ည နက္ခတ် ပြိုဟ်သွား ပြီးလာတော့အကြောင်း ဒီလောက်နဲ့ ဘဲစခမ်းသိမ်းကြဖို့ ရဲ့၊ သမီး စောင့်ပြီးနှစ်ပါး ကိုယ် အိပ်ခမ်းတော်ကို ကြည့်နိုင်ကြပြီ”

အထက်ကလေးညဉ့်နက်သဖြင့် လူစုခွဲကာ မိမိတို့အတွက် သတ် မှတ်သားသည့်ဂူကြီးအတွင်းရှိ အဆောင်များသို့ ထွက်ခွါသွား ဖြစ်ပေတော့သည်။ ဘိုးသက်ရှည်သည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် အား သမထလုပ်ငန်း တနာရီတိတိ အထိုင်ခိုင်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဗိုလ် ကြီးအောင်မင်းကျော် လုပ်ပုံကိုပုံကို စောင့်ကာ ကြည့် ကြပ်နေပါ သည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သမထလုပ်ငန်းတွင် များစွာ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် ရှိလာသည်နှင့်အမျှ သူ၏အာရုံသည် မိမိတို့ကလေး မပြန်လွှင့်တော့ဘဲ သမာဓိခိုင်မာလာပါတော့၏။ ဝင် မလာ ထွက်လေကို နှာသီးများတွင်မှတ်ကာ အိပ်ပျော်ခြင်းလည်း မ ဟုတ်၊ နိုးကြားနေခြင်းလည်းမဟုတ်၊ သတိလစ်ခြင်းလည်းမဟုတ် တော့အခြေအနေမျိုးတွင် ဇောကျွဲက သူ၏ရင်ဝတ်လျှောက်လုံး၌ အစာချမ်းသာယာသည့် တည်ငြိမ်မှုသာခကို စတင်ကာ ခံစားနေရှာ ပါတော့သည်။ တနာရီတိတိလုပ်ငန်းစဉ်ပြီးသောအခါ ဘိုးသက်ရှည် ထုတ်...

“သခင်ကြီး နာရီကြည့်လိုက်စမ်း... အချိန်တယ်လောက်အထိ အခါကြီး အာရုံပြုနိုင်တယ်ဆိုတာ”

လက်ပတ်နာရီ ကို အသာခွဲ၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“တနာရီ တိတိဘဲဘိုးဘိုး၊ သိပ်စိတ်ချမ်းသာတဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ဘဲ ဘိုးဘိုး”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် ရှိသေ့စွာပြောကြားလိုက်ပါသည်။

“ကိုင်း ... ဟောဒီရေတခွက်ကိုသောက်ပေတော့”

သူ၏လက်တွင်းမှ ရေတခွက်ကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော်ဘို ပေးအပ်လိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ကျောက်ရေခွက် ကိုအားရပါးရမော့၍သောက်ချလိုက်၏။

“တစ-တစနဲ့ သွေးပြောင်း၊ စိတ်ပြောင်းသွားမှာပါဘဲသခင်ကြီး”

မူလအခြေခံသမာဓိတရားရှိလာရင် တက်လမ်းဟာ ဘာမှမခဲ ယဉ်းပါဘူး”

ဘိုးအာယုသည် ပြောကြားလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း ကျော်သည် တကိုယ်လုံးပူနွေးထက်သွားပါသည်။ သူ၏ မျက်စေ့ နှစ်လုံးမှာ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်၊ နားနှစ်ဘက်စသည့် ဒွါရပေါက် များမှာ ရေထဲတွင်ပါရှိသည့် အခိုးအငွေ့ များသည် တလျှမ်းလျှမ်း ထိုးထွက်နေကြောင်းကို ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ချက်ခြင်း ရိပ်မိပေ၏။

“ဒါဟာရေခိုးခိုးလိုမဟုတ်ဘူးသခင်ကြီး၊ လောကီအတတ်ပညာ နဲ့ စိစဉ်ထားတဲ့ဆေးရည်တမျိုးဘဲ သခင်ကြီးအဘို့ ဆန်မဖြူ၊ သွား မကြီး ပါးရေတုန်ခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်၊ ကိုယ်လတ်မနာမသာ ကာယ ဒုက္ခတွေ ရှေ့အဘို့ မကပ်ငြိနိုင်တော့ပါဘူး၊ မောပန်းခြင်း၊ ထိုင်း ခွိုင်းခြင်း၊ စိတ်လက်မကြည်လင်ခြင်း စတဲ့ ကာယ ချို့ယွင်းချက် တွေလဲ မပေါ်ပေါက်စေရပါဘူး”

“ဒီဆေးရည်ဟာ ဘယ်လိုနည်းတွေနဲ့ ပေါ်စပ်ပါသလဲဘိုးဘိုး ကာယရုပ်ကို တမျိုးတမည်ပြုပြင်လို့ ရသလား”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဆုတ်မဆိင်းပင် မေးမြန်းလိုက် ဘာညီတွင်....

“ဒီဆေးရည်ဖော်စပ်တဲ့ ဓါတ်ပညာအကြောင်းတွေတော့ သိပ် မှည့်လျှားနေမှာမို့ ဘိုးဘိုးမပြောတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဆေးရည် ဟာ မနုဿလူသားတွေရဲ့ ခန္ဓာအစိပ်အပိုင်းတွေကို တောင့်တင်းခိုင် မာခြင်း၊ လန်းဆန်းခြင်း၊ လှုပ်ရှားမှုမှန်ခြင်း၊ သွေးသားစင်ကျယ် စေခြင်းဖြစ်စေနိုင်တဲ့ တန်ခိုးအာနိသင်တွေ အပြည့်စီစဉ်ထားတဲ့ဆေး ရည်ဖြစ်တယ်၊ အစကအရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ မူလပင်ကိုယ်ခန္ဓာတွင်း မှအရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ စိတ်ဓါတ်ကသန့်ရှင်းဘို့အရေးကြီးတယ် မနာကံနောင်ကတော့ ခန္ဓာတွင်းရှိ အာဟာရအိမ်သွေးကြောစတဲ့ ခန္ဓာ ကိုလှုပ်ရှားစေတဲ့ အစိပ်အပိုင်းတွေဟာလဲ ချက်ခြင်းအဆိပ်အ တောင့်ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ ညစ်နွမ်းတဲ့ အဟာရစိတ်တွေ အသားတွေမရှိ စေရပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အတွင်းမြှိုတော်မှာ သိတင်းသုံးနေကြတဲ့ ပျက်စီးနေတဲ့အဘို့ သူများအသက်သွေးကို မစားသုံးမမှီဝဲဘဲ မီးနဲ့ ချက်ပြုတ်တဲ့ အဟာရတွေကိုလဲ မစားသုံးဘဲ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ် ပေါ်ပေါက်ရောက်တဲ့ သစ်သီးဝလံတွေကိုသာ မှီဝဲ သုံးဆောင်ကြ ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ဟောဒီမှာမြင်ရဲ့လားသခင်ကြီး- ငှက်ပျောနှစ်ဖီးရှိတယ်၊ တဖီး က ပျော့ပြုံး မှဲ့ဆိုရင် နက်ဖန်ဆိုရင် အဝှေ့လွန်တော့မယ်၊ ဟောဒီတဖီး က စိမ်းနေတယ်”

အဝမ်းပေါက်ဝရှိ ငှက်ပျောနှစ်ဖီးကို ဘိုးသက်ရှည်သည် ညှန်ပြ လိုက်သည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် လှမ်း၍ ကြည့် လိုက်ပါသည်။

“ကိုင်း-ခုတင်ကသခင်ကြီးသောက်လို့ ကျန်တဲ့ ကျောက်ခွက်ထဲ ကရေကို ဘိုးသက်ရှည်က ဟောဒီရုတ်နဲ့ သုံးဆောင်းပညာ သန့်

ဆန်ပြုရရင် ဆေးထိုးတယ်ဆိုရမှာပေါ့။”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဘိုးသက်ရှည်သည် ကြေးစုတ်တန်တချောင်းကို ဘေးရှိပေရွက်များကြားမှ ဆန္ဒတယူလိုက်ပြီး ကျောက်ခွက်ထဲမှ ရေပေါက်အကျန်များဆီသို့နှစ်ကာ အိနေအောင်မဲ့နေသော ငှက်ပြောသီးများကို တလုံးလျှင်တချက်စီလိုက်၍ အင်ဂျင်ရှင် ထိုးသလို ထိုးကာထိုးကာ ပြသလိုက်ပါသည်။ ပြီးလျှင်ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း ကျော်ရှေ့သို့မဲ့နေသော ငှက်ပြောဖိုးကိုချ၍ ပြသလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏မျက်စေ့အောက်၌ ဘိုးသက်ရှည်ချထားသည့် ငှက်ပျောက်ဖိုးကို ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုလိုက်ပါသည်။ ကြည့်နေရင်းပင် စုတ်တန်ထိုးစိုက်ရာ တိုက်မှစ၍ ငှက်ပျော့ခွံများသို့ ဖြန့်ကာ အစိမ်းရောင်များသန်း၍ တက်၍ ပေါ်၍ လာပါတော့သည်။ မကြာမှီ ငှက်ပျော့ဖိုးတခုလုံး၌ ဝင်းဝါနေသော ငှက်ပျော့ခွံများသည် မျက်လှည့်ပြသလို ပျောက်ကွယ်ကာ အစိမ်းရင့်ရောင်အခွံများနှင့် လှမ်းချယ်သားသည့် ငှက်ပျော့သီးများကို များစွာအံ့ဩဘွယ်ရာအဖြစ်နှင့် တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

“မြင်ပြီမဟုတ်လားသခင်ကြီး၊ သစ်သီးဝလံတွေတောင် အမဲ့ကပြန်ပြီး စိမ်းလာရင် ဒီဆေးရည်ကို မှီဝဲတဲ့ မနုဿလူသားတွေအဘို့လဲ ရင်ရော်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အစိပ်အပိုင်းအားလုံးဟာ ပြန်ပြီးနုပျိုမယ်ဆိုတာ သခင်ကြီးအနေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်မှတ်သားဖို့ဖြစ်ပါတယ်”

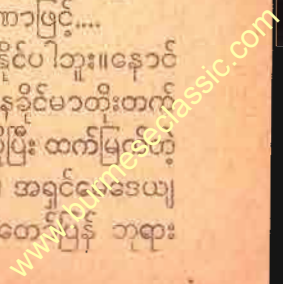
“အင်မတန်ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဘိုးဘိုး--အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်တို့မနုဿလူသားတွေအဘို့ ရိုးရိုးတန်းတန်း အခြေအနေဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးရဲ့ ခိုင်းစေချက်ကို နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ နာရီပိုင်းနဲ့ အမျှ ခန္ဓာ ကျွန်အဖြစ် လုပ်ကိုင် ဖြည့်စွက်နေရပါတယ်။ ဒါတောင်မှ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့အလိုမလိုက်ဘဲ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ ငယ်ရာကကြီး ကြီးရာက ရင့်၊ ရင့်ရာက ရော်ပြီး ခန္ဓာအစိပ်

ထိုင်းတွေပျက်စီးတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ရိုးသားစွာဝန်ခံရရင် အရင်က စာတွေပေတွေထဲမှာကြားဖူးတဲ့ကံ အာယုသဒ္ဓါဆိုတဲ့ စကားကို နည်းနည်းမှမယုံကြည်ခဲ့ဘူး။ ပြုလုပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး စိတ်ကူးယဉ် ဆရာတွေ လက်ချက် လောက်ကဲ့သို့ ပျက်စီးပါတယ်။ ခုလိုလက်တွေ့ကြုံရတော့ ကျွန်တော်ဟာအိပ်မက်များမက်နေတာလားလို့ တခါတခါစဉ်းစားမိတော့တယ် ဘိုးဘိုး”

“ပီပညာဟာ ခဏဘဲသခင်ကြီး....၊ ကမ္ဘာတည် သရွေ့ မအိုမထောင်-မနာအောင်တော့ ဒီဆေးရည်ကမစုမ်းပါဘူး။ နှစ်ပေါင်းများ ချိပြီးတော့စုမ်းရည်သတ္တိရှိပါတယ် သခင်ကြီးရယ်...၊ တောင်တန်း ကေရီသခင်မကြီးလဲ ဘိုးဘိုးရဲ့ စောင့်ရှောက်ညွှန်ပြုဆောင်ရွက်ပေးရင်း ဒီဆေးရည်ကို မကြာခဏသုံးဆောင်မိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ထိုမှီဝဲရင် တခါလောက်ဘဲတံခါးသတ္တိရှိတယ်။ သုံးလေးကြိမ်မှီဝဲတဲ့ တခါမှာ ဒီဆေးရည်ရဲ့ မူလပင်ကိုယ်သတ္တိတွေက ထူးထူးခြားခြား အစုမ်းပြုနိုင်လောက်အောင် မှီဝဲသူအတွက် အကျိုးအင်နီသင်ရှိ စေတယ်။ စောခမ်းနွဲ့ကိုလဲ ဘိုးဘိုးတိုက်ကျွေးရပါလိမ့်မယ်။ ခုလို မအိုမနာ ရုတ်တရက်မသေခြင်းကြောင့် ဘိုးဘိုးတို့သခင်ကြီးတို့ တောင်တန်း၊ ကြောင့်ကျခြင်းကင်းစွာနဲ့ ဘာဝနာလုပ်ငန်းများ၊ သမထလုပ်ငန်းများဆီကိုသာ အရံစိုက်နိုင်ဘို့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်ပါတယ်”

ဘိုးသက်ရှည်သည် ထူးခြားလှသော အာယုဝဏ္ဏဆေးရည် အကြောင်းကိုပြောရင်း တစုံတရာသတိရမိသည့်လက္ခဏာဖြင့်....

“မှန်ပါတယ်လေ...နှစ်ပေါင်းရာနဲ့ ချိပြီးမသေနိုင်ပါဘူး။ နောင်သခင်ကြီး ပညာအဆင့်အတန်း၊ သမာဒိအခြေအနေခိုင်မာတိုးတက်လာပြီး စိတ်တံခါးသတ္တိရှိလာတဲ့ အခါမှာ ဒီထက်ပိုပြီး ထက်မြတ်တဲ့ အသက်ရှည်နည်းတွေ တွေ့ချင်တွေ့နိုင်ပါတယ်လေ။ အရှင်မေဒေယျကိုယ်တော်ကြီးပွင့်တော်မူတဲ့အခါမှဖြစ်ဖြစ်၊ ရောင်တော်ပြန် ဘုရား

ရှင်တရားဟောတော်မူတဲ့အခါမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ် ဆုတောင်းနဲ့ ကိုယ် ကိုယ် အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ကိုယ် ရုပ်နဲ့ နာမ် နောက်ဆုံး စုဝေးရာ အဖြစ်နဲ့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်ဖြစ်ပရိသတ်အဖြစ်နဲ့ သစ္စာလေးပါး တရား တော်ကိုနာယူပြီး ကျွတ်တန်းဝင်နိုင်ကြတိုက်ပါ”

“မသေဘဲ ရုပ်တွေအဆင့်ဆင့်ကူးလို့ ဖြစ်သလား ဘိုးဘိုး၊ ကူး နိုင်တဲ့ ပညာရပ်ရောဂိုသလား...၊ ဖြစ်ခြင်း- ပျက်ခြင်းဆိုတဲ့ သင်္ခါရ တရားဟာ ကိုယ်သလို ဖြစ် မ နေ ဘူးလား ဘိုးဘိုး... အမိနဲ့ ရှိပါအုံး၊ ကျွန်တော် ခေါင်းထဲမှာ ရှင်းသွားမှကောင်းမှာပို့ စုံစမ်းခြင်း ဖြစ် ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ့သိရှိလိုသောအချက်အလက် များကို ဆက်လက်ဆွေးနွေးတောင်းပန်သည်တွင်...

“ရှင်တော်ရှိပါတယ်ခင်ကြီး၊ သိပ်ရှားပါးတဲ့ ပညာ ရုပ်ဖြစ်လို့ ပြောရင်ယုံနိုင်စရာတောင်မရှိဘူး၊ ရုပ်နာမ်အနေနဲ့ ဖြစ်တည် ပျက် ဆိုတဲ့ ဥဘဒိ-ထိ-ဘင် အကြောင်းအရာတွေရှိကြတယ် အခါမှာ ပုဂ္ဂိုလ် အမျိုးမျိုးရှိကြပါတယ်၊ ဥပမာဆိုရင် သာမန် လူသားတယောက် ဖြစ်တဲ့အခါ အမိမိမိမှာ ပဋိသန္ဓေ ကိုးလ လွယ်-ဆယ်လမြောက်မှ မွေး ဖွားကြတယ်၊ သေဆုံးတဲ့ အခါမှာလဲ မြန်းမြန်းဒိုင်းဒိုင်း အရုပ် ကြီးပြတ် အနိစ္စရောက်သွားကြပါတယ်၊ ဒါဟာ...သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်တည်ပျက်ခြင်း အနိစ္စ အကြောင်းတရားတွေဖြစ်တယ်၊ သူ့ဘု ဖြစ်တဲ့ နတ်ပြည်- ဗြဟ္မာပြည်များ ရောက်ရှိပုံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကြံတော့ ဘွားကန်ဖြစ်တယ်၊ လူတွေလို အမိဝမ်းတွင်းမှာပဋိသန္ဓေမအောင်းရ တော့ဘဲ ဥပဘတ် ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ ရုတ်တရက် မိမိတို့ရောက်ရှိပုံ ဘု ဗိမာန်မှာ အကောင်အထည်ရုပ်နာမ်ပေါ်ပေါက် ရှိတယ်၊ အနိစ္စရောက် တဲ့ အခါမှာလဲ လျှပ်စစ်ခါတ်မီး ငြိမ်းသလို ပြောက်ကနဲ...ရုပ်ရော နာမ်ရော ချုပ်ငြိမ်းပြီး ရုပ်အလောင်းမကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါဘူး”

“တချို့ တချို့ လူထဲကလူတဲ ပြောပါ... ရုပ်ကူး- နာမ်ကူးတဲ့ အခါမှာလဲ ခုတင်က ဥပဘတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို ယခုလက်ရှိရုပ်က လျှပ် တပျက်အတိုင်းမှာ ချုပ်ငြိမ်းတယ်၊ နောက်ရုပ်သစ်ဟာ အဲဒီနေရာမှာ ဆဲ မြန်းမြန်းဒိုင်းဒိုင်း အသစ်ထီးထီးမားမားဖြစ်ပါတယ်၊ ရုပ်နာမ် အပြောင်းရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒီသုရဲ့ ဘဝသစ်ကူးလိုက်ရတာသိပြီး တေးက ကြည့်နေရတဲ့ လူတွေ အဘို့တော့ တရုပ်တနာမ်က တရုပ်တနာမ်ကို ကူးလိုက်... ရုပ်ဟောင်း-နာမ်ဟောင်းချုပ်ငြိမ်းသွားတာ မမြင်နိုင်၊ မသိနိုင်ပါဘူး၊ အင်မတန် လျှင်မြန်တဲ့ အဟုန်နဲ့ ရုပ်ရော-နာမ်ရော ကူးပြောင်းလိုက်တာကို...”

“နေပါအုံး ဘိုးဘိုး... ခုလို လူစင်စစ်ကနေပြီး ကံ ဘဝခြားတဲ့ နတ်တွေ- ဗြဟ္မာတွေလို ရုပ်သစ်ကူးတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ရဲ့ လား”

ဗိုလ်ကြီး- အောင်မင်းကျော်သည် နားမရှင်းသည့် အလျောက် ထိုကံရိုက်မေးမြန်းသည်တွင်...

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် သခင်ကြီး...၊ လူပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဘုန်းကံ ပါရမီနဲ့ အကျင့် သီလ-သိက္ခာ သမာဓိအပေါ်မှာ တည်နေတာကိုး၊ မနုဿ လူသားပင်ဖြစ်စေကာမူ သူရဲ့ ရှေးဘဝ-ဘဝက ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန် တွေကြောင့်လဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကံ မဝိပါကော အစိန္တေဇော့ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ကံ အကျိုးပေးတရားဟာ အဆုံးအဆမရှိဆန်းကျယ် လှပေတယ်၊ ဒါကြောင့် သတ္တဝါတွေရဲ့ ကံ စီမံလာပုံဟာ အင်မတန် လှပစရာတွေဖန်တီးတတ်တယ်”

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ဘုရားသခင်ကို ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံ အလယ်မှာ အရက်ခွဲတဲ့ ‘စိဉ္ဇာမာန’ ဆိုရင် လူကပဋိသန္ဓေတည်တဲ့ အမျိုးသမီးမှမဟုတ်ဘဲ မကြီးပင်က ဥပပါဒိအဖြစ်နဲ့ လူ့ပြည်ရေဒီ ရိုက် အမျိုးသမီးမျိုး ဖြစ်တယ်၊ ဒီလို ရုပ်ကူး- နာမ်ကူးခင်းဟာ... အများမိတ်ဆိုး အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှ တတ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်၊

အဆုံးမှာတော့ စိတ်ကဲခိုးသတ္တိပေါ်မှာတည်နေတာကိုး၊ မနောစိတ်ပုဂ္ဂိုလ်က မနောဓော-ရုပ်ဓောကို ကျကျနန-ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်အသုံး လိုက်ခြင်းသာဖြစ်တယ်”

“ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်ကြီး ဟောကြားခဲ့တဲ့ လောကသုံးပါးဖြစ်တဲ့ သတ္တလောက၊ သင်္ခါရလောက၊ ဩကာသလောက ဆိုတဲ့ လောကကြီးဟာ ဒါကြောင့် အလွန်တရာအံ့ဩစရာတွေ အနန္တနဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့ လောကကြီး ဖြစ်ခဲ့လို့ ဘဝအမျိုးမျိုး၊ လူအမျိုးမျိုး၊ နတ်အမျိုးမျိုးရှိကြတာကလားသခင်ကြီး၊ လောကကြီးဆန်းကျယ်သလို စိတ်ကဲခိုးသတ္တိကလဲဆန်းကျယ်တယ် ‘စိတ္တန္တန နယျာတိ လောကော’ စိတ်ကဲခိုးသတ္တိသည် လောကကြီးကို ဦးဆောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ သခင်ကြီးအနေနဲ့ လဲ ယခင်ခန္ဓာနာမ်အိမ် မပြောင်းခဲ့စဉ်က ဆိုရင် လောကီပညာဘက်မှာ ထိပ်ထိပ်ကြဲဘဲ၊ ရုပ်ပြောင်း- နာမ်ပြောင်း ပညာတွေ၊ မိုးရွာနိုင်-နေပူနိုင်တဲ့ ပညာတွေ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင် အမှောင်ကြီးဖြစ်အောင် ချက်ခြင်းဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ ပညာခက်တွေ၊ အဆင့်အတန်းစိတ်ကဲခိုးသတ္တိ ရရှိခဲ့တူးသားဘဲ၊ လက်ရှိလုပ်ငန်းကို ဆက်လက်ကျိုးစားပါ။ ကိုယ် အဆင့်အတန်းဟောင်း၊ နေရာဟောင်း ရာထူးဟောင်းဟာ ဘာလို့ မရနိုင်ရမှာလဲ ...တခါကလဲ ချောက်ခဲ့တူး ရခဲ့တူးပြီးသားကိစ္စဖြစ်ပါတယ် သခင်ကြီး”

“ကောင်းပါပြီ ဘိုးဘိုး... ဒီကရှေ့ ဆံထက်တံဘိုး ကျိုးစားပါမယ်၊ လောကကြီးရဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့အကြောင်း၊ ပညာစခမ်းရဲ့ ကျယ်ပြန့်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကို အပြောနဲ့ မဟုတ်၊ လက်တွေ့-တွေ့ရှိရအောင် မနားမနေ ဖွဲ့ဝိရိယရှိရှိနဲ့ ကျိုးစားတော့မယ် ဘိုးဘိုး”

“သာဓု-သာဓု-သာဓု... သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီးတို့ညီအမမူစ၍ ဤအရိပ်အဝါ ဤနယ်ရှိ သူတော်စဉ်-သူတော်ကောင်းတွေမှ စပြီး ရုပ်နာမ်ရှိသမျှသတ္တဝါအားလုံး ကာယသုခ၊ စိတ္တသုခချမ်းသာပြည့်စုံ

ကဏ္ဍးတော်ရဲ့ အရိပ်အဝါသကိုလှိုရင်း ရွှေဘုံနိဗ္ဗာန်စိတ်ဇော သန်နိုင်ကြပါစေသတည်း”

ဘိုးသက်ရှည်သည် မိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ရာမှ ဆုံးခါးမြင့်လိုက်ပါတော့သတည်း။

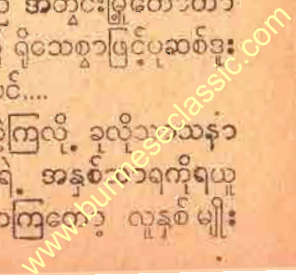
မင်္ဂလာပွဲကြီးဆင်နွှဲကြခြင်း

ဆယ်ရက်မြောက်သောနေ့၏နံနက်ခင်း....

အရှေ့ဆီကထွက်ပေါ်လာသော နေရောင်ခြည်များသည် အတွင်း မြို့တော်၏ မင်္ဂလာရိုသောမြေမျက်နှာပြင်တွင် ကြည်နူးတယ်ရာ ဝေသာပြန်ကြူး အလင်းရောင်များမြူးလျက်ရှိနေတော့၏။ အတွင်း မြို့တော်၏ မွန်မြတ်လှသော နေရာမွန်တဝိုက်ကို အထပ်ထပ် ကာရံထားသော တောင်ကြီး-တောင်ငယ်များ၏ အထွဋ် တောင်ဖောင်းများမှ အဘိုးတန် သယံဇာတပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြသည့် ပတ္တမြားကျော၊ ရွှေကျော၊ ငွေကျောများ ဆီသို့ နေရောင်ခြည် ကျရောက်သည်ကြောင့် ရောင်ပြန်-ပြန်၍တတ်ခြင်း၊ ရိုက်ခတ်ခြင်းတို့ အတွက် အတွင်းမြို့တော် နယ်မြေကျောဝယ် အနီ၊ အဝါ၊ အဖြူ ရောင်စုံ ကွန့်မျယ်ထားသကဲ့သို့ လှပဆန်းကျယ်လှပါပေ၏။

မိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၊ တောင်တန်း ကေရီ သခင် မကြီး၊ စောခမ်းနွဲ့၊ အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလေးဦးတို့သည် အတွင်းမြို့တော်တာဝန်စံပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဘိုးသက်ရှည်၏ရှေ့ မောက်၌ ရိုသေစွာဖြင့်ပုဆိပ်ခွေးတပ်ကန်တော့ကာ ဩဝါဒိယူနေဆဲကာလပင်....

“ပါရမီဆိုတာ ဘဝဘဝက ဆည်းပူးလာခဲ့ကြလို့ ခုလိုသတိသန်တော်တောင်း ကြုံကြိုက်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရားသခင်ကြီးရဲ့ အနှစ်သာရကိုရယူနိုင်စမ်းဖို့တဲ့ မနုဿလူသားစစ်စစ်တွေ ဖြစ်လာကြကော့ လူနတ် မျိုး

ရှိတယ်သခင်ကြီး၊ လူစင်စစ်ရယ်၊ လူတိရစ္ဆာန်ဆိုတာရယ်၊ သာသနာ
 တော်တွင်း ကြုံကြိုက်ပြီး ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်မြတ်ကြံ ရဲ့ ဟောကြား ဆုံး
 မချက်ကို နာယူပြီး၊ ဘုရားမှန်း-တရားမှန်း- သံသာ-န်းသိတဲ့လူဟာ
 မနုဿလူစင်စစ်ဖြစ်တယ်၊ သာသနာတော်ကြီးအတွင်း ကြုံကြိုက်ပါ
 လျက်နဲ့ ဘုရားမှန်း၊ တရားမှန်း၊ သံသာမှန်းမသိကြတဲ့ ကိုယ်ထင်ရာ
 ကိုယ်စိုင်းပြီး တိရစ္ဆာန်ရိုင်းအသွင် တလမ်းထဲသမားတွေအပယ်စာ
 ငရဲစာတွေဆိုတော့ လူ့ တိရစ္ဆာန်လို ခေါ်တာမရိုင်းပါဘူး၊ တော
 တွင်းတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ဘာခြားလို့လဲ၊ စားဘို့- အိပ်ဘို့- မေတုန်မို့ဝဲ
 ဘို့လောက်သာ စိတ်ကူးကြံဆ ရှာဖွေနေတဲ့ လူတိရစ္ဆာန်တွေကိုး”

ဘိုးသက်ရှည်သည် တင်ပလွင်ခွေကာထိုင်ရင်း ဩဝါဒပေးနေပါ
 တော့သည်။

“နဝဂ်-သီလ ကိုးရက်ပြည့်မြောက်တဲ့နေ့ဖြစ်နေတယ်၊ သခင်ကြီး
 နဲ့ သခင်မကြီးတို့ညီအမတော်များ ဒီနေ့အထက်မြို့တော်ကိုပြန်ပြီး
 ကိုယ် တာဝန်အရ လုပ်စရာ လောကီကိစ္စတွေ၊ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့
 ကိစ္စတွေ လုပ်ဆောင်ကြပေတော့”

“သာမန်မနုဿလူသားတွေမျက်စေ့နဲ့ ကြည့်ရင် လူသာမန်တွေ
 ရဲ့ အသိဉာဏ် ဦးနှောက်နဲ့ ကြည့်ရင် တန်ခိုးအာဏာ အင်မတန်ကြီး
 မားတဲ့ တောင်ဘန်းကေရီ သခင်မကြီးဟာ မြေပြန့်က လူသာမန်
 တွေဖွဲ့စည်းထားတဲ့ မြန်မာစစ်တပ်ထဲက ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်
 ကို နေ့စဉ်ချက်ဆက် တန်းတန်းစွဲမျှော်ပြီး ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်
 ကို ချစ်မြတ်နိုးနေတယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာနဲ့ အပြစ်တင်စရာဘဲမဟုတ်
 လား၊ အတွင်းရေးမသိကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပါရမီရှင်တွေအဘို့ နေ့ရင်း
 ထိုင်ရင်း အထင်လွဲစရာရှိတော့တယ် ဘယ်လိုအမိန့်ရှိမလဲတောင်တန်း
 ကေရီသခင်မကြီး”

“မှန်လှပါဘိုးဘိုး... သခင်မကြီးနဲ့ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်

အမည်ခံ ဘဝဟောင်းက သခင်ကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဘုရားငါးဆူလက်
 ထက်တော်ကတည်းက မကွာအတူ နိဗ္ဗာန်ပြည့်အထိ ပါရမီဖြည့်
 ဘက်ဇနီးမောင်နှံ အိမ်ထောင်ရှင်အဖြစ်နဲ့ ဆုအခံဋ္ဌာန်နဲ့ ထားခဲ့
 ကြသူများဖြစ်ပါတယ်၊ သံသရာခရီးလမ်းတကွေ့မှ ခေတ္တ ခဏတာ
 ကွာပြီး ပညာအဆင့်အတန်း ခေတ္တခဏ ဆုတ်ယုတ်နေတာကို တ
 ချက်ကလေး တကွက်ကေး ကြည့်ပြီး ပူးစာဘက် မတန်ဘူးဆိုလျှင်
 ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ အမျိုးသမီးတွေဟာ သစ္စာတရား၊ သမာဓိတ
 ရားမရှိကြောင်း၊ ဂုဏ်ဒြပ်အချက်အာဏာတခုတည်းသာ တပ်မက်
 ကြောင်း၊ ဥဒါန်းတွင်မှတ်တမ်းထင်ရစ်ပါလိမ့်မယ်ဘိုးဘိုး...၊ မောင်
 မောင်သခင်ကြီးရဲ့ ဘဝဟောင်းက ပညာအဆင့်အတန်းအရာမှ ရှာ
 မှရှားပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး ဘုရားသမီးတော်ကဲ့ဘို့ မိန်းမသားမဆိုထားဘိ
 ဖတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် မင်းယောက်ျားခြင်းတောင် မောင် တော်
 အခင်ကြီးရဲ့ ဘုန်းကံပါရမီ ပညာစွမ်းကို မမီနိုင်ပါကြောင်း ပါ
 ဘိုးဘိုး”

“နောက်တချက်ကလဲ လျှောက်တင်ပါရစေ၊ မည်မျှ ဘုန်းတန်
 မြိုးအင်အားကြီးမားတဲ့ စကြာဘေး မဏ္ဍပ်မင်းရဲ့ပင်တိုင်စံ သမီး
 မတော်ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဘုရားဆုပန် မင်းယောက်ျားမျိုးဖြစ်တဲ့ သာ
 မန်ထင်းရဲသား တောသား ယောက်ျားတော်ရဲ့ ခြေရင်းမှာ အ လုပ်
 ကကျွေးပါရမီဖြည့်သဘောရှိနိုင်ပါကြောင်းဘိုးဘိုး”

“မောင်တော် သခင်ကြီးနဲ့ သမီးတော်ဘုရားဟာ ပါရမီဖြည့်
 တော်တွေ ပြန်လှန်၍လျှောက်တင်ရမယ်ဆိုရင် ‘ဝေဿဘူဘုရား’ ရှင်
 ထက်ထက်ဒတ်ကစပြီး ဖြစ်လေရာဘဝ မကွာအတူ ဆုယူ ဓိဋ္ဌာန်မြဲ
 ပန်ထင်ခဲ့ကြတဲ့ ပါရမီဖြည့်ဘက် ပူးစာဘက်များဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်
 ကမ္ဘာအစဉ်ဆက်ဆက် ဘဝသံသယာတလျှောက်မှ တဦးလဲလျှင် တ
 ချက်က တဦးကပူခဲ့လျှင် တဦးကဖေးကာ အေးချမ်းသာယာအောင်

လုပ်၊ ထမင်းတလုပ်ထဲပင်ရှိခဲ့စေခါမှ ထမင်းလုပ်တခြမ်းစီ၊ အေးအတူပူအမျှ-စိတ်တူကိုယ်မျှ ခံစားစံစားရင်း နိဗ္ဗာန်ရှေ့ပြည်သို့ ရောက် ပါရမီတွေ့ဆည်းပူးခဲ့ကြတာမို့ ပညာမျက်စိနဲ့ သာ ဘုရားသမီးတော်ကြည့်ရှုသုံးသပ်ကာ မောင်တော်သခင်ကြီးရဲ့ ခြေတော်ရင်းမှာ ထာဝစဉ်အလုပ်အကျွေးပါရမိဖြည့်တက် အစစ်အမှန်ကြောင်းပါဘိုးဘိုး”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ပါရမီဖြည့်တက် သခင်ကြီးကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြည့်ရှုကာ စိတ်တွင်းမှ သောမနာဝေဒနာ တလုပ်လုပ်ခံစားကြည့်နူးနေမိရှာပါသည်။

“ကောင်းပြီ သမီးတော် စောခမ်းနွဲ့အမည်ခံ စောသင်္ခါက ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် အမည်ခံ သခင်ကြီး အပေါ် မည်မျှ သောဇဉ်ကြီးမားစွဲလန်းမှု အဓိဋ္ဌာန်ရှိကြောင်းကို ဘိုးဘိုးကိုလျှောက်တင်စမ်းသမီးတော်စောသင်္ခါ”

စောခမ်းနွဲ့ခေါ် စောသင်္ခါသည် အလွန်ကျိုးနွဲ့ ရိုသေစွာဖြင့်

“ဘုရားသမီးတော်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဘဝကို နေ့စဉ်သတိရမိပါတာ ဘိုးဘိုး၊ အကြောင်းအကျိုးလျှောက်တင်ရမှာဖြင့် သခင်ကြီးဘုရားဟာ ဘုရားသမီးတော်ရဲ့ ယခင်ဘဝက ကြင်တက် တော်အစစ်ကြောင်းပါဘိုးဘိုး၊ အမတော်ဘုရားကြီးနဲ့ သခင်ကြီးဘုရားအထက်မြို့တော်မှာ စိုးစံပြီး ပညာခမ်းတက်ရင်း ကျင့်ကြံကျိုးအားထုတ်နေစဉ်မှာ ဘုရားသမီးတော်ဟာ သခင်ကြီးနဲ့ အမတော်ကြီးတို့ခြေရင်းမှ လုပ်ကျွေး ပြုစု ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းနေရစေသင်္ခါအမည်ခံ ရှမ်းအမျိုးသမီး တယောက်ဖြစ်ပြီး သမီးတော်မှတ်မိသရွေ့ မှာ အင်မတန်ဝေးလန်တဲ့မြေပြန့်စာနာရာက ရေပေးနဲ့ မြစ်ကြီးနစ်မြစ်ဆုံတဲ့နေပြည်တော်တခုက သက်ကြီး ဝါပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတဦး၊ ပြီးတော့ ဟောဒိက ဘိုးဘိုးသက်ရှည်နဲ့ နေ

ရက်နောက်ပါတော်တော်များများဟာ မောင်တော် သခင်ကြီး၊ အမတော်ကြီး၊ စောခမ်းနွဲ့တို့အပါအဝင် အကြောင်းကိစ္စ တခုကြောင့် ရုပ်တရုက်ကမ္ဘောဇနယ်ပယ်ထဲကို ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ဖန် ကမ္ဘောဇနယ်ထဲမှ အခွေစူးစူးသို့ ဆက်လက်ပြီး ခရီးထွက်ပြီးနောက် နောက်လိုက်နောက်ပါ လူသူ မင်းပရိသတ် များများလာသည်နှင့်အတူ နောက်ဆုံးမှ ရက္ခဘုမ္မိနေပြည်တော်နယ်မြေကဆင်ကူးပြီး အထက်မြို့တော်မှာ တရားအားထုတ်ရင်း တဖက်တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ မောင်တော်သခင်ကြီးနဲ့ ဘုရားအမတော် ညီမတော်များ ပညာအဆင့်အတန်းတက်စွာ မြေပြန့်က သတင်းဆိုးတခုကြောင့် မောင်တော် သခင်ကြီးက တရားအားထုတ်နေရာက ဒေါသစိပ်ပေါက်ကွဲပြီး ဆောတည်ပရိသတ်စတမ်းဖြစ်ခဲ့ပြီး ရုတ်တရက် ခန္ဓာနာမ်အိမ် ပြောင်းခဲ့ရာမှ မောင်တော်ဘုရားအနေနဲ့ သမီးတော်ဘုရားရှေ့ မှောက်မှာ အိမ်ဦးစီးသခင်ကြီး အနိစ္စရောက်ရခြင်းကို တရားသမာဓိနဲ့ မပြေနိုင်မိဘဲ မတန်ပူဆွေးကြောင့်ကြရုံခဲပြီး ပရိဒေဝမီးလောင်းခြင်းခံရခဲ့ပါသေးတော်ပါ ခန္ဓာနာမ်အိမ်ပြောင်းကြခဲ့ပြီး.... ရက္ခဘုမ္မိတိုင်းပြည်ကို သာရမန်ကြီးရဲ့ မဟာဒေဝီကြီးဝမ်းမှာ တဖန်လူငင်စားပြန်ခဲ့ပါတယ်ဘိုးဘိုး”

“ဘုရားသမီးတော်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဘဝဟောင်းတွေကို အကျမမှတ်မိနိုင်သော်လည်း ရေးရေး ရိပ်ရိပ် မှတ်မိသည်အတိုင်း မျက်စိကားရပါတယ်ဘိုးဘိုး၊ အမှားအယွင်းပါခဲ့လျှင်လဲခွင့်လွှတ်ပေးကြတိုအကြောင်း ဘိုးဘိုးရော - မောင်တော်သခင်ကြီးရော.... မောင်တော်ဘုရားကိုပါ အသနားခံအပ်ပါတယ်”

“ဘိုးသက်ရှည်သည် သက်ပြင်းတချစ်ချကာ တောင်တန်း ကေရီ

သခင်မကြီးကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ တောင်တန်း ကေရီ သခင်မကြီးသည်....

“ညီမတော်စောသခင်လျှောက်တင်ချက်တွေမှန်ကန်ပါကြောင်း ဘိုးဘိုး၊ ညီမတော်ရဲ့ ပညာခမ်းအခြေအနေနဲ့ ဤရွှေ့ဤမျှလောက် ဘဲသိမြင်နိုင်ရှာပါလိမ့်မယ်ဘိုးဘိုး၊ ဇာတ်ပေါင်းချိန်ကတော့ နှစ်ပိုင်းလောက်ဘဲစောင့်ရပါလိမ့်မယ်”

“မှန်တယ်သမီးတော်... သခင်မကြီးဖြစ်ပုံပျက်ပုံအလုံးကို ဖွင့်ဟပြီး ရာဇဝင်ကြောင်းပြန်ပြောင်းဇာတ်ပေါင်းဘို့ အချိန်လိုသေးတယ် သခင်မကြီး၊ မြေပြန့်ကတခေါက် အပြီးအပိုင်ပြန်ရောက်ကြတဲ့အခါ အတိတ်ကို လှစ်ပြီး ဖြစ်စုံအကြောင်း ထပ်လောင်းကြသေးတာပေးသမီးတို့”

စောခမ်းနဲ့သည် ဘိုးသက်ရှည်ဆီသို့ကန်တော့ကာ....

“ဘုရားသမီးတော်ဟာ ယခုဤအချိန်အခါကစပြီး နိဗ္ဗာန် ရှုပြည်အတူတူကူးနိုင် ဝင်နိုင်သည်အထိ မောင်တော် သခင်ကြီးဘုရားနဲ့ အမတော်ဘုရားရှေ့ မှောက်မှာ အလုပ်အကျွေး ပါရမီဖြည့်ဘက် အဖြစ် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစု ပါရမီဖြည့်စွမ်းနိုင်တဲ့သမီးတော်ဖြစ်ပရစေဘုရား၊ ခွင့်ပြုသနားတော်မူပါ”

“ဝမ်းမြောက်လှပါတယ်ဘိုးဘိုး- သမီးတော် ကျေနပ်ကြောင်းပါ”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးကလျှောက်တင်လိုက်ရာ ဘိုးသက်ရှည်သည်....

“အရှင်မေးနေခြင်းစီးဆိုတဲ့စကားအတိုင်း တောင် တန်း ကေရီ သခင်မကြီးရဲ့ ညီမတော်ပြီပြီ သဒ္ဓါ-သီလ-သုတ- ဇာဂ-ပညာ- ယုံကြည်မှု- သူတော် ကောင်း ဥစ္စာ ခုနစ်ပါး နှင့် ပြည့်စုံ အောင်ဆောင်ရွက်ကြိုးပမ်းနိုင်ကြပါစေဗျာ”

ဘိုးသက်ရှည်သည် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သရင်း သဘောတူညီကြောင်းပြောပြလိုက်ပါတော့သည်။

“ကိုင်း.... အထက်မြို့တော်ဆီပြန်ကြွကြွဘို့ ပြင်ဆင်ကြပေတော့ အတွင်းကိစ္စတွေပြီးပေမဲ့လို့ အပြင်ကိစ္စ ကိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့ ကိစ္စလူပူရေးရာတွေ တာဝန်တွေကရှိနေကြသေးတာကိုး”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၊ တောင်တန်းစောရီသခင်မကြီး၊ စောခမ်းနဲ့တို့သုံးဦးနှင့် အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လေးပါးသည် ဘိုးသက်ရှည်ကို ကြည့်ညိုလေးစားစွာဖြင့် ဦးသုံးကြိမ်ချကာ ကန်တော့လိုက်ကြပါတော့သည်။

ထိုနောက် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးမှ ဗိုလ်ကြီး- အောင်မင်းကျော်အား....

“အထက်မြို့တော်မှာ ပြဿနာတရပ်တော့ မကြာခင်ကာလမှ ပေါ်လာလိမ့်မယ် မောင်တော်သခင်ကြီးမင်္ဂလာသတင်းကိစ္စပါဘဲ”

“ဘယ်လို မင်္ဂလာသတင်းကိစ္စလဲ သခင်မကြီး၊ တယ်ထူးဆန်းလှပါကလား”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် အရေးတကြီးလှစ်၍ချက်ခြင်း ပင်မေးမြန်းလိုက်သည်ကြောင့်....

“တခြားကိစ္စတော့မဟုတ်ပါဘူးသခင်ကြီး၊ သခင်ကြီး တပ်ဖွဲ့မှ အထူးစစ်ကဲများ၊ ရဲမက်များရဲ့ မင်္ဂလာအရေးကိစ္စပါဘဲ၊ သူတို့အမူနဲ့ သခင်ကြီးနဲ့ နှစ်တော်ဘုရားဆီခွင့်ပန်ကြလိမ့်မယ်ဘုရား”

“အင်း.... စဉ်းစားစရာဘဲသခင်မကြီး”

ရှေ့ရေးကိစ္စများကို တွေးမိသည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အနည်းငယ်စိတ်လေးသွားပုံရပါသည်။

“မှန်လှပါ လူငယ် လူရွယ်တွေပြီပြီ အချစ်ရဲ့ နယ်ပယ်ထဲမှာ မတက်နိုင်ကြတဲ့ မနုဿပုထုဇဉ်လူသားတွေမို့ အပြစ်တော်းတင်သင့်

ပါဘူးဘုရား၊ တာဝန်ရှိတဲ့ အုပ်ထိမ်းသူတွေပြီပြီ လူငယ်တွေ စိတ်ချမ်းသာမှုရှိအောင်နဲ့ အထက်မြို့တော်ရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာမက်လာမပျက်ကြရအောင် သခင်ကြီးနဲ့ ဘုရားနှစ်ဦးတို့တိုင်ပင်ပြီး အဆင်ပြေအောင်စီစဉ်နေရာချထားပေးဘို့ပါဘိ”

“သခင်ကြီးတပ်ဖွဲ့ထဲက ရဲဘော်တွေက စိတ်ရင့်တဲ့ ရဲမက်တွေရှိသလို စိတ်နုတဲ့ရဲဘော်တွေလဲရှိနေတယ်သခင်မကြီး၊ အောင်ကမြေပြန့်ကို ပြန်ဆင်းရမဲ့ အရေးကိစ္စကလဲရှိနေတော့ တကယ် အချိန်အခါမှာ မောင်တော်သခင်ကြီးနဲ့ အတူ မမာပြည်ထဲကို ပြန်လိုက်နိုင်ရေးမှာ အိမ်ထောင်သံယောဇဉ်ကြောင့် နောက်ဆန်ဘင်းနေမှဖြစ်ရင် မခက်ပါလား သခင်မကြီးရဲ့”

သူ၏ရဲမက်များအတွက် စိတ်ပူပန်နေသည်ကို ထုတ်ဖော်၍ ဆွေးနွေးလိုက်သည်တွင်....

“သခင်ကြီးနဲ့ နှမတော်ဘုရားတို့ အထက်မြို့တော် ရောက်မှ ညှိနှိုင်းပြီး လာဘ်တွေလုပ်ငန်းတွေစိစစ်ကြပါစို့ သခင်ကြီးရယ်၊ ခုကြိုတင်လျှောက်ထားခြင်းဟာ ကြိုတင်စဉ်းစားနိုင်ဘို့ သခင်ကြီးအနေနဲ့ အချိန်တွေရရှိအောင် ဘုရားနှစ်ဦးတို့လျှောက်တင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ်သခင်မကြီး၊ ခုလို ကြိုတင်သိရှိထားရတာ တာဝန်ရှိတဲ့ သခင်ကြီးနဲ့ နှမတော်များအနေနဲ့ ကြိုတင်စဉ်းစားခွင့်ရနိုင်ပါတယ်လေ၊ ရဲမက်တွေကို စိတ်ခါတ်မပျက်ဘို့ပြောဟောပြီးမှ ‘တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရား’ ဆိုတဲ့ အချက်အလက်ကို သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြရပါလိမ့်မယ်”

“မှန်လှပါ၊ မောင်တော်သခင်ကြီး၊ အိမ်ထောင်ရက်သားထောင်ချင်လိုတဲ့ ရဲမက်တွေဆိုက ကြိုတင်ပြီး ဂတိခံဝန်ချက်တွေ တောင်း

ပြီး သစ္စာအခိုင်ခံ့ပြုပြီးမှ မက်လာကိစ္စတွေ စီစဉ် ပေးဘို့ သင့်မြတ်ပါကြောင်းပါ”

စောခမ်းနဲ့ သည် ရဲမက်များနှင့် ဥတ္တရံပူရမြို့တော်သူများအရေးအခင်းအတွက် အကြံပေးခါလျှောက်တင်လိုက်ပါသည်။

“အလိုက်ဆုံးကိစ္စပါဘဲသခင်ကြီး၊ ညီမတော်၏ လျှောက်တင်မျက်ဟာ သခင်ကြီးရဲမက်များအတွက် အထိမ်းအချုပ်စည်းမျဉ်း ချမှတ်ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ နောင်ရေးအတွက်လဲ ခိုင်လုံပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီနှမတော်များ၊ နေ့မြင့်နေမှာမို့ အထက်မြို့တော်ပြန်ဘို့အရေး သတိတော်ရှိကြဘို့အချိန်ရောက်လာပြီ၊ ကိုင်း-ဘိုးဘိုး ပြန်ပို့ပေးတော်မူပါ”

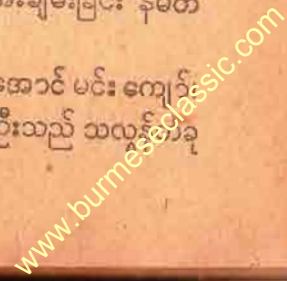
အိမ်နဲ့ ပြန်ကြပေတော့ လူငယ် လူရွယ်တွေ စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိအောင်တော့ တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ဦးဆောင်မှုပြုလိုက်ကြပါ။ သခင်ကြီးတို့၊ သူတို့လဲ ပါရမီရှိကြလို့ ခုလောက်ပေးလန်ပြီအန္တရာယ်များပြားလှတဲ့ ခရီးကြမ်းကြီးထဲက ဥတ္တရံပူရမြို့တော်ကို ဆိုက်ဆိုက်ပြန်ပို့ရန်ရောက်နိုင်ကြတာကဘိ”

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါဘိုးဘိုး”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ဂတိဝန်ခံချက် ပြု လိုက်ပြီး အထက်မြို့တော်သို့ပြန်လည်ရေးအတွက် သူ၏ အဝတ်အစားဝစည်း အချို့ကို ယူနှင့်နေပါတော့တာတည်း။

မင်းရန်- အကြိုပြုကြိုက်တလို့လှိုင်တွင် ဥတ္တရံပူရမြို့တော်၏ နန်းထဲသို့ပြန်တော်တရိုက်၌ လ၊ ရောင်များသည် အေးချမ်းခြင်း နိမိတ်အရာသာဖြင့် ပေးပေးပြု နေတော့၏။

နန်းတော် တခု၏ အတွင်း ဝယ် ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်း ကျော်အောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၊ စောခမ်းနဲ့တို့သုံးဦးသည် သလွန်ဘုရား

ပေါ်၌ထိုင်ကာ သစ်တော်သီးများကို စားသောက်နေခိုက် ဖြစ်ပါသည်။

“မုန်လှပါ- သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီးတို့ဘုရား၊ သခင်ကြီးစပ်ဖဲ့မှ စစ်မှန်များက နက်ဖန်မနက် ပူးမြော်အခစား ဝင်လိုကြောင်းပါတဲ့ဘုရား”

အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်တဦးက ရောက်ရှိလာပြီး လျှောက်တင်လိုက်သည်တွင်...

“သခင်မကြီးလျှောက်ထားခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက်ဘဲ နက်ဖန် နံနက် တော့ဆုံခွင့်ပြုလိုက်ကြရအောင်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကလှည့်၍ သခင်မကြီးနှစ်ဦးကို တိုင်ပင်လိုက်ရာ...

“သင့်မြယ်လှပါတယ်သခင်ကြီး- ဘိုးမေတ္တာက အကြောင်းပြန်တဲ့ အခါမှာ စစ်မှန်စစ်ကဲများရဲ့ ဆန္ဒဟာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင်အကြောင်းပြန်လိုက်ပါဘိုးမေတ္တာ၊ မောင်ငယ်စစ်မှန်များ စိတ်နဲ့ ကာယကံရှင်များစိတ်ချမ်းသာမှု ရှိကြလေရအောင်”

အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်တဦးမေတ္တာသည် ကန်တော့ကာ ခိုသေစွာဖြင့်နန်းရင်ပြင်ဘက်သို့ထွက်ခွါသွားပါတော့၏။ နန်းရင်ပြင် တနေရာတွင် အရံသင့်စောင့်ကြိုနေကြသော သက်ဆိုင်သူတစ်စုဆီမှ ဘိုးမေတ္တာမှတစ်ဆင့် ပြန်ကြားချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်ကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာသံများ တွဲမြည်ကာပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။

ညဉ့်ကလည်း အတော်နက်၍လာချေ၏။ လေပြေးအစား လေငြင်းကလေးများသည် ဟိုမှ ဒီမှ-ထဟူးဟူးတိုက်ခတ်စပြုနေပါတော့၏။ ဝမ်းမကြီး၏နောက်ပိုင်း အတွင်းဆောင်တနေရာတွင်မူကား... ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးနှင့်

ယှဉ်တွဲကာ စက်တော်ခေါ်ရင်း စကားစမြီသွေးနွေးတိုင်ပင်နေပါတော့သည်။ သလွန်ခေါင်းရင်း ခတ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရွှေဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့် ဆီမီးတိုင်ကြီးကလည်းဆီအားလျော့၍ ပျော့တော့တော့လည်းရောင်များသာ ပေါ်ထွက်နေ၏။ လေလုံသောအခမ်းဖြစ်၍ ဝေဖာအေး ညီမျှနေသည်ကြောင့် နှစ်ယောက်သားအတို့ ခြံထည်မလိုတော့ချေ။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ သူတို့ပြုပေးသော ပါးပြင်ကို တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်ကာ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားခက်ထုတ်နေမိ၏။

“သုံးဆယ် နှစ်ကောဠသ ရုပ်ကလပ်စု ပါဘဲသခင်ကြီး၊ သီလပမာစိတန်ခိုးကြောင့်အဆင်းအရာမှာ သူမတူအောင်လှပချောမွေ့ ဖြေငြင်းသာဖြစ်ပါတယ်”

လှတကန် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် သူမ၏ လှပချောမွေ့ခြင်း အကြောင်းကို သူ့ဘာသာ စဉ်းစားခက်ထုတ်နေ သည့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သို့ ပြောလိုက်ပြီး ကော့နေသောမြဲမျက်တောင်ကို မခတ်တမ်းပြုံးစေ ရှုတိုင်းယဉ် မျက်နှာဖြင့် မခိုးတရိုက် ဖြည့်နေရှာပါသည်။

“လှလွန်းချောလွန်းအားကြီးတော့ သခင်ကြီးအနေနဲ့ သခင်မကြီးကို ရက်ရက်စက်စက်မချစ်ဝန်ရှာအောင် မြတ်နိုး နေမိတော့မယ်သခင်မကြီးရဲ့၊ ဒါကြောင့် သာမန်ယောက်ျားတွေရော၊ ရက္ခဝေရော သခင်မကြီးကို တကြိမ်တခါ ရှုမြင်လိုက်ရုံနဲ့ တန်းတန်း စွဲမိကပ်တဲရတက်တော့ကြောင့် ရူးကြတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့မို့ ယုံကြည်ဖို့တော့တယ်သခင်မကြီးရယ်”

“သူ့တုန်း- သူ့ကံနဲ့ သူ့ပါရမီအတိုင်းပါ မောင်တော်သခင်ကြီး။ ဆီနဲ့ ရေနဲ့ ပေါင်းလို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ အမျိုးမှန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ခြင်း

သော စုစာဆိုကျမ်း မဟုတ်ပါလား သခင်ကြီးရဲ့၊ ဒါနဲ့ သခင်ကြီး ဒီတပတ် အသွင်းပြုစောင့်မှာ ကိုးရက်နဝင်သီလထိမ်းခဲ့တာ အတော် ပင်ပန်းခဲ့ကြောင်းကို နှမတော်ဘုရားရိပ်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ- ဘိုးဘိုးသက်ရှည်အနေနဲ့ နေ့စဉ်အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ သခင်ကြီးကို အမြဲတန်းအာယုဝဏ္ဏဆေးရည်ကိုတိုက်ကျွေးပြုစုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး ၏လည်ပင်းဖြူဖြူဖွေးဖွေးကို ယုယစွာ လက်နှစ်ဘက်နှင့်ဆွဲကာ ဖက် လိုက်ရင်း....

“ဟုတ်တယ်သခင်မကြီး၊ လူပင်ပန်းတာထက် စိတ်ပင်ပန်းတာ အလွန်ပါ။ နှာသီးဖျားက ထွက်လေ- ဝင်လေ သတိမလစ်ရအောင် ဝါယမပြုနေရတာ အင်မတန်စိတ်ပင်ပန်းခဲ့တာကလား။”

“မွန်လှပါ-ပညာဆိုရင် ဘယ်ပညာမျိုးမဆို လွယ်လွယ်ကျကုန်နဲ့ ရရှိခံယူအပ်တာမျိုးမဟုတ်ပါဘူးသခင်ကြီး၊ ဒီနေ့ညဉ့်အဘို့ မောင် တော်သခင်ကြီး စိတ်တော်ရွှင်သာစွာနဲ့ ခံစား အနားယူ သင့် ပါ ကြောင်းပါ။”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ရင်ခွင်ထဲမှ ပက်လက်လန် ကာ သူ့ ကို မြတ်နိုးစွာကြည့်နေရှာသည့် တောင်တန်းကေရီသခင် မကြီး၏ ရှေ့လည်တိုင်အောက်မှ သာမန်အမျိုးသမီးတွေ၏ အသား ထက် ဖြူဆွတ်နူးညံ့ လှသော စုံမက်စရာ နိမ့်ထုံမြင့်ဘုံ လှိုင်းခန့်ထနေ သကဲ့သို့ သားကောင်-မိခင်၏သက်သေခံ ရွှေရင်နှစ်စုံကို ဂရုစာစိုက် လေ့လာနေပြန်ပါသည်။ မမောက်လွန်း၊ မသေးလွန်း၊ မကြီးလွန်း သော မြင်သူတိုင်းမောနေသည့် ရွှေရင်လွှာတစ်စုံတို့သည် ပါးလျား သော ပိုးသားအင်္ကျီအောက်မှ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ စိတ် ခါတ်ကို ညှိနှေးသကဲ့သို့ လွန်စွာတင့်တယ်လှပနေပါတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ ညှာလက် ချောင်းများ သည် လှုပ်

ရှားအသက်ဝင်ကာ နယ်ကျွံလျက် သူ၏ကြင်တက်တော် တောင် တန်းကေရီသခင်မကြီး၏ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို ပိုင်ပိုင်နိုင် နိုင် သုံးသပ်ကာ လက်တွေ့သုတေသနလုပ်ကိုင်နေပြန်ပါတော့သည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ ဆာလောင် မှတ်သိပ်သော နှုတ်ခမ်း ကြီးများသည် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး ပါးပြင် နှင့် နီခဲ့နေ သော နှုတ်ခမ်းပေါ် သို့ ထိတွေ့ကျရောက်ခဲ့ပြီးနောက် စိတ်ခါတ်ပြင်း ပြုလာသော ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ ယောကျ်ားပီသသလောက် သန်မာလှသော လက်မောင်းကြီးများက တောင်တန်းကေရီ သခင် မကြီး၏ သေးသွယ်အချိုးကျကျခါးကလေးဆီသို့ ရစ်ပါတ်ကာ အ ရုတ်၏စေခိုင်းရာမှ မလွန်ဆန်နိုင်ကြသော ကာမဘုံ သားမြီပြီ ချစ် ဝေပြင်ကျယ်ထွင် နှစ်မြောချင်တိုင်း နှစ်မြောလျက် ရှိကြပါတော့ သည်။ ခေါင်းရင်းမှ ဆီမီးတိုင်အဘို့ လေပြင်းကလေးတချက်ပုတ် ဝတ်ခြင်းခံရသည်ကြောင့် ရုတ်တရက်မီးငြိမ်းကာ တခမ်းလုံး မှောင် ကျသွားပါတော့သတည်း။

ကာမနှင့်မကင်းနိုင်သေးသော ပုထုတံဉ်သားပြီပြီ ချစ်ဘွယ် ကြံ မိုက်တွင် ချစ်ငွေ့ လှုံကာ စုံမက်မြတ်နိုး မေတ္တာမိုးပြိုင်ပြိုင် စေ့သွန်း နေခြင်းပေတကား။

ကြေးစည်သံ၊ ခေါင်းလောင်းထိုးသံများ၊ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ သ သံများသည် ခတ်ဝေးဝေးအရပ်အထက်မြို့တော်၏အရှေ့ စူးစူး အရိ ယာ နှယ်ဝင် သံသာတော်များ သံတင်းသံးရာ ကျောင်းထိုက်ဆီမှ ကြည့်နူးဘွယ်ရာ ထွက်ပေါ်၍ လာပါတော့သည်။ ရွှေနန်းပြင် တ လျောက်၌ အသီးသီး တဂဝန်ထမ်းဆောင်နေရသော နန်းတော်သူ နန်းတော်သားများ အဘို့ တနေ့တာ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင် နေ ထုတ် အသီးသီးမိမိတို့ တာဝန်ကျရောက်ရာ အဆောင်များသို့ ပင်းပူထမ်းအသစ်နှင့် အဟောင်းလဲလှယ်ကြရန် ရောက်ရှိလျက် လှုပ်

ငန်း ဆောင်တာများ လုပ်ဆောင်နေကြပါပြီ။ သို့ရာတွင် အတွင်း ဆောင်ခမ်း၌ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် တောင်တန်း ကေရီ သခင်မကြီးတို့နှစ်ယောက်အဖို့ စက်တော်ခေါ်ပျော်တော်ကြူးရာ မှ မနိုးနိုင်ကြသေးပါ။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏ ဂျိုင်းအောင်ကံမှ သိမ်းကြူးပေ့ ဖက်ကာ ရင်ခြင်းအပ်လျက် အိပ်မော ကျနေသလောက် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏ ညာဘက် မောင်းကလည်း ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ခါးပေါ်၌ ထင်လျက် တွေ့နိုင်ပေ၏။

တချီတချီ လေပြင်းကလေး အတွင်းဆောင်ထဲသို့ ပင့်ချီ၍ ဆော်သွေးလိုက်ရင်း တောင်တန်းကေရီသခင်မ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပိုးသားနု ကြည်ပြာရောင်ထမိန်အောက်နားကလေးသည် ပင့်၍ တက်၍ သွားခဲ့ပြီ။ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏ ရက်ရက် စက်စက် လှုပ်ကြော့ရှင်းပြီး အချိုးအစားကျလှသည့် ခြေသလုံး၏ ဆင်စွယ်သားရောင်များသည် အရှင်းသားပေါ် လွင်နေရှာသည့် ခြေသလုံးအော်မှ ချောမွတ်၍ အရိုးအဆစ်မပေါ်သော ခြေကျဉ်းဝတ်နှင့် ခြေဖမိုး နှစ်ဖက်မှာလည်း ပန်းပုကျော်များ၏ဥာဏ်မှီသမျှ စုဒ္ဓပါင်းထုလုပ်ထားသည့် လှုပ်ကြော့ရှင်းနေသည့်အဖြစ်မျိုးကဲ့သို့ တင်တယ်ပေါ် လှန်လှပေ၏။ ခြေချောင်းကလေးများမှာ မတိုလွန်း မရှည်လွန်းအနေတော် အဖြစ်နှင့် တွေ့ရသလောက် ခြေသည်းနီကျော့များမှာ ဆေးကုတ် အမြဲလှုပ်တင်ဆန်းနေပေတော့၏။ သာမန် အမျိုးသမီးများ၏ ခြေဖဝါး၊ ခြေဖမိုးနှင့် လားလားမှမဆိုင်တမ်း လှစစ်-သားစစ် တို့နှင့် မနှိုင်းယှဉ်လော့သည့် အော်ပိုင်း ခြေဖမိုးတစ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း မထိရက်စရာ မကိုင်းရက်ခမန်း နူးညံ့ ပြုဆွတ်၍ ချေးညှော်ကင်းစင်နေသည့် ပန်းပုကျော်၏ သွန်းလှုပ်ထားသည့် နတ်မိမယ်ဖိပ်တု၏ အော်

ပိုင်း ခြေဖဝါးသဏ္ဍာန်သာ ထင်မှတ်စေတော့၏။
တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ရှေးဦးစွာ အိပ်မောကျရာမှ နိုးခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ရှေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် အိပ်ယာမှ မထရှာသေးဘဲ ဣန္ဒြေရရပင် သူ၏ကြင်တက်တော်သခင်ကြီးကို မော့၍ အသာကြည့်လိုက်ပြီး သခင်ကြီးအဖို့ အိပ်မောကျနေရာ မှန်းသွားမည်ကို ဖမ်းရိပ်ဟန်ဖြင့် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးသည် မူလစောင်း၍ မျက်နှာမူကာအိပ်နေလျက်မှ အနေအထားတစ်စုံတရာမပြင်ဘဲ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို စိုက်၍ ကြည့်ကာ တစ်တခုကိစ္စကို လေးလေး နက်နက် စဉ်းစားနှလုံးသင်းနေရှာပါသည်။

ထိုနောက် သမာဓိတရားကို ချက်ခြင်း နှလုံးသွင်းလိုက်ပါသည်။ သူမ၏နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းလှသော လက်တဖက်က ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏နဖူးပြင်မှ ချေးပေါက်ကလေးများကို ယုယကြင်နာစွာ ပျက်သပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“အင်း....” ကနဲ တချက်အသံထွက်လာပြီး ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် အိပ်မှု ဇရိုးဇဝါးဖြင့် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးကို ထရေးတကြီးလှမ်း၍ ပေ့ ဖက်ကာ စိတ်တိုင်းကျ မှိန်းနေတော့၏။ သခင်မကြီးအဖို့ သူမ၏ မောင်တော်၏အမူအယာကို ကြည့်ကာ မသိမသာ ပြုံးနေမိလေသည်။ အတန်ကြာမှပင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် လေးလံသောမျက်ခွံ များကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“နေတောင်မြင်နေပါကလား သခင်မကြီး....! အိပ်လို့ ကောင်းကောင်း အားရပါးရ အိပ်စက်မိလိုက်တာ”

“ဘာတွေ အိပ်မက်နေတာလဲ သခင်ကြီး! အမိန်တော်ရှိပါ အံ့ ပြုံးရယ်သံကလေးဖြင့် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးက တောင်ထာ ပေးမြန်းလိုက်ရာ....

“ကြော်...အိပ်မက်လား၊ ခုန်အားဖလင်စတားတောင်တင်းတဲ့ ဝါးသံ လျှက်ကို ဆွဲကိုင်ထားတဲ့ လူလင်ပျိုတယောက်က မိုးပေါ်ကပျံကျ လာပြီး သခင်မကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကိုဝင်ပြီး၊ နို့စို့ကလေးအဖြစ် ရုပ် ပြောင်းလွှဲပြီး နို့စို့နေတယ်အိပ်မက်တန်း သခင်မကြီးရဲ့ ရင်ခွင် ထဲက ခလေးငယ်ကို လှမ်းပြီးတောင်းဆွဲဖက်မိတာပဲ- စိတ်မကူးဘဲနဲ့ အိပ်မက်မျိုးနွယ်ဆန်းကျယ်လိုက်တာ သခင်မကြီးရယ်”

အိပ်မက်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေသော အမူအယာဖြင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ကပြောလိုက်ရာ တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးသည်...

“ဘယ်ကဲ့သို့ ထင်မြင်တော်မူပါသလဲ သခင်ကြီး၊ အမြင် နိမိတ် ဆိုတဲ့စကားရှိပါတယ် မောင်တော်ဘုရား”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ပြုံးရယ်လိုက်ရင်း ...၊ သခင်မကြီး၏ ရှေ့မျက်နှုတ်ကို ရှုန်းရှုန်းစားစား မျက်တောင်မခတ်တမ်း အားရပါးရကြည့်နေတော့သည်။ ပြီးမှ...

“ထင်စရာပါတယ်လေ...ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုအခြေအနေတွေကလေး မှန်း မသိတော့ ထင်သလိုအခက်သားကလားဘဲ”

“ထင်တာမမှားပါဘူး မောင်တော်ဘုရား...မကြာခဏ မောင်တော်ဘုရား စိတ်ဆန္ဒထဲမှလိုအပ်တဲ့ မောင်တော်ဘုရားရဲ့ ရင်သွေး ရင်နှစ် သားစစ် ရတနာဟာ...သခင်မကြီး ဝမ်းတွင်းမှာ ပဋိသန္ဓေ အဖြစ် ခိုင်မြဲစွာထောင်ရှိနေကြောင်း နိမိတ်ကောင်းအိပ်မက်မှန် ဖြစ် ပါတယ် ဘုရား”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သခင်မကြီးရယ်...၊ အမှန်အတိုင်းပြောရင် မောင်တော်သခင်မကြီးရဲ့ သွေးသားကို အင်မတန်လိုချင်တောင့်တမိ ခဲ့တယ်၊ မောင်တော်သခင်မကြီးရဲ့ ခြေထောက်နင်းနိုင်မဲ့ သားစဉ် မြေး ဆက်တွေရှိသိင်္ဂီနဲ့ မောင်တော်သခင်မကြီးရဲ့ မပြုံးပြတ်သေးတဲ့ လှုပ်

တောင်ချက်ကို သခင်မကြီးရဲ့ ရင်သွေးရတနာတွေ ဆက်လက် လှုပ် တောင်သို့ အရေးကြီးပါတယ်...၊ ခက်တာက သခင်မကြီးရဲ့ သဝဏ်ပြေအနေမှာ သားသမီးရတနာကို သာမန်မနုဿအမျိုးသမီးတွေ လို လက်ခံနိုင်-လက်မခံနိုင် မဆုံးဖြတ် နိုင်တာကြောင့် သခင်မကြီးရဲ့ မျှော်တော်က မဟဝန်သလို ဖြစ်နေခဲ့မိတာပါ”

“လူထဲက ထူးခြားတဲ့ မနုဿလူသားဖြစ်တာကလွဲပြီး မိန်းမတို့ရှိ ကပ်တဲ့ ပဋိသန္ဓေ လွယ်မှုကို ထမ်းဆောင်နိုင်ခွင့် ရှိပါတယ် သခင်မကြီး၊ ဒီအရေးအခင်းကြောင့် အဓိကအရေးအကြီးဆုံးကိစ္စမှာ သခင်မကြီးရဲ့နှမတော်ဘုရားတို့ စိတ်ခြားမနောခြင်းတူညီဘို့ နှမတော် ဘုရား ဖူးတွေချိန်ကစပြီး လျှောက်တင်ပန်ကြားခဲ့ပါတယ်၊ ခုအခြေ အနေမှာ အရေးတော် အောင်မြင်ပြီးစီးခဲ့ခြင်းကြောင့် သခင်မကြီး တောင်တအပ်တဲ့ သားရတနာကို နှမတော်ဘုရားက ဖွားမြင်ဆက်သ ရဘို့ အချိန်အခါရောက်ရှိခဲ့ပါကြောင်း”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကည် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး ၏ ပုခုံးနှစ်ဖက်အားရပါးရပေ့ ဖက်ကာ သခင်မကြီးပါပြင်နှစ်ဖက် ကို နှစ်နှစ်ကာကာကြီးနမ်းရှု၊ ရင်း...

“ပဋိသန္ဓေရှိလာရင် ဆေးဝါးများ မှီဝဲဘို့ သတိ ရှိတော်မူပါ သခင်မကြီး”

“စိုးရိမ်တော်မမူပါနဲ့ သခင်မကြီးဘုရား...၊ ဘုရားနှမတော်အား မည်သည့်ရောဂါဝေဒနာဟူသရွေ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်း မပြုနိုင်ပါ။ ထရာဇိတ်က ဆေးကုခြင်းရတဲ့ စနစ်ပစ္စည်းရဲ့ မင်းလှလင်တဦးဟာ ပိဏ္ဍာရီရိန်နဲ့ သူဌေးသမီး သင့်မြတ်ရာမှ မွေးဖွားလာခဲ့ခြင်းကြောင့် သာမန်ယောက်ျားတွေထက် သန်စွမ်းလျှင်မြန်ခြင်းကြောင့် ပစ္စုပစ္စ မင်းက ခြေမြန်တဲ့အရာမှာထားခြင်း သာကေရှိခဲ့ပါ ဘုရား၊ ခုကိစ္စ မှာလဲ ဘုန်းသတ္တိ၊ ခုန်အားဖလင်၊ သီလ၊ သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မောင်

တော် သခင်ကြီးနဲ့ ဘုရားနုမတော်တို့ စုံပေါင်းရရှိတဲ့ရင်သွေးဟာ နောင်တခေတ်မှာ အင်မတန်ထူးခြားသလောက် အစွမ်းသတ္တိ တံခိုးကြီးမားတဲ့ 'သားကောင်း တယောက်-ကျောက်ကောင်း တစေ့' ဆိုတဲ့စကားလို တိုင်းလုံးပြည်ကျော်မဲ့ သားရတနာဖြစ်လာပါလိမ့်မယ် သခင်ကြီးဘုရား”

ဆက်လက်၍ တောင်တန်းကေရီ သခင်မ ကြီးသည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ပါပြင်ကို သူမ၏လက်ဖဝါပြင်နုနှင့် ပွတ်သပ်ရင်း....

“ကြေးနဲ့ ရွှေစပ်တဲ့အခါမှာ တံခိုးသတ္တိရှိတဲ့ မိုးကြိုးခါတ်သား ရသလို သခင်ကြီးရဲ့ သားရတနာဟာ မိုးကြိုးကဲ့သို့ အစွမ်းသတ္တိပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားအားဇာနီ မုချမသွေဖြစ်လာပါလိမ့်မယ် သခင်ကြီး၊ အပန်းခတ်ဖြေရင်း ဆက်တော်က ယကြပါစို့ သခင်ကြီး၊ အောက်မြို့တော်ကအရေးအခင်းမင်္ဂလာသတင်းကို လျှောက်တင်ကြမဲ့ စစ်မှူးစစ်ကဲတွေလဲ ရောက်သင့်လောက်ပါပြီ သခင်ကြီး”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏ ပုခုံးကို တယုတ ယထူကာ ပွေ့ကာ သလွန်တော်ပေါ်မှ နှစ်ယောက်သာ တပြိုင်နက်ထည်း ထလိုက်ကြပါသည်။ သလွန်စွန်းတွင် နှစ်ယောက်သား ယှဉ်၍ရပ်လိုက်ကြပြီး အဝတ်အစားများ ပြုပြင်၍ ဆင်ယင်ပြီးသည့် ကာလတွင် နန်းတွင်းသူနှစ်ဦး ပုဆစ်ဒူးတုပ်ခံစားကာ ဝင်ရောက်လာကြသည်တွင် သူမတို့လက်တွင်းမှ မျက်နှာသစ်ကြွရန် ရွှေအိုးနှင့်ထည့်လာသည့် ရေကြည်တော်ကို တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးက ရွှေခွက်ဖြင့်ခံယူသော လေသာပြူးတင်းဆီသို့ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ကို အောင်းကျဉ်းခဲ့ပါတော့သည်။ ထိုနောက် နံနက်စာအတွက် လဆက်ရည်ကြမ်းတအိုးမှ လဆက်ရည်ကြမ်း နှစ်ခွက်ကိုခွဲကာ သုံးဆောင်လိုက်ကြပြီး ပျားရည် ဆန်းထားသော

ကောက်ညှင်းပြားတချပ်စီကို စားသောက်လိုက်ကြပါသည်။

အဝတ်အစားလည်လှယ်ပြီးနောက် အဆောင်၏ ရှေ့ခမ်းဆီသို့ ကူစုံယှဉ်တွဲကာ နံနက်ခင်းအလုပ်ကိစ္စများ လုပ်ဆောင်ရန်အတွက် အသင့်ပြင်ဆင်လိုက်ကြပါသည်။

ခေါ်ခဲကြပါကွယ်တို့....စစ်မှူးများစောင့်နေကြတာ ကြာရောပေါ့”

တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးသည် မင်းလုလင်များ ဆီသို့ လှမ်း၍အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

မကြာမီခြေသံများထွက်ပေါ်လာပြီ။ ရှေ့ဆုံးမှတပ်ဖွဲ့ကို ယာယီ ဝာဝန်ပေးအုပ်ချုပ်နေသူ ဗိုလ်ညွန့်မောင်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီး နှစ်ဦးတို့သည် ဝင်ရောက်လာပြီး ခြေစုံရပ်ကာ အလေးပြု လိုက်ကြပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က ရှင်ပျစွာဖြင့်အလေးပြုခြင်းကိုခံယူပြီး ပြန်လှန်၍အလေးပြုကာ....

“လာကြ-လာကြ...ဟောဒီသလွန်မှာထိုင်ကြ၊ စောင့်နေကြတာ ကြာပြီထင်တယ် ဗိုလ်ညွန့်မောင်”

ဗိုလ်ညွန့်မောင်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးနှစ်ဦးမှာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသို့အား အလွန်ရိုသေသော စိတ်ခါတ်တို့ကြောင့် ၎င်းတို့အတွက်ပေးအပ်သော သလွန်ပေါ်သို့ မထိုင်ဘဲ မတ်တပ်ရပ်နေကြပါသည်။

“ထိုင်ကြပါ စစ်မှူးမောင်လေးတို့၊ မောင်တို့သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီးတို့ဟာ လောကုတ္တရာ ဆွေမျိုးအရင်းတွေဘဲ၊ ရင်းရင်းနီးနီး ပွန်းပွန်းတီးတီးရှိကြမှပေါ့၊ ပြောရဲဆိုရဲရှိကြမှပေါ့”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ကြားရသူတိုင်း နားထဲတွင် ဆွဲဆောင်မှု ချိုသာမှု၊ နားထောင်၍ မငြိုးစေမှုစသည့် ဆွဲငင်စွမ်းများ အပြည့်နှင့် ပြောဆိုတောင်းပန်လိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ညွန့်မောင်သည် အားထွဲအားနာစွာဖြင့်....

“ဗိုလ်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီးကို ကျွန်တော်ရဲမက်အားလုံးက အင်မတန် ကြည့်ညိုလေးစား ကြပါတယ်။ ဒါတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တပ်မှူးဗိုလ်ကြီးဆိုရင် တပ်မတော်ရဲ့ ဦးဆောင်မှုအရသာ၊ တာဝန်အရသာ လေးစားခဲ့ပေမဲ့ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲမက်တွေအားလုံး ဟာဗိုလ်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီးရဲ့ ပါရမီတွေ၊ ဂုဏ်ဒြပ်တွေ၊ သီလ၊ သမာဓိ ကြီးမားပုံတွေ ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်နေကြရတော့... အင်မတန်မှ မိစစ်ဆစ်တွေလို့ ကြည့်ညိုမြတ်နိုးလှပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ထိုင်လိုက်ပါဗိုလ်ညွန့်မောင်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ဦးကခွင့်ပေးတဲ့ကိစ္စဘဲ ထိုင်ပါဗျာ”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က တောင်းပန်လိုက်မှ မတတ်သာ မရှောင်သာသည့်အဆုံး၌ ဗိုလ်ညွန့်မောင်သည် အားတူအားနာသည့် အမူအယာများဖြင့် အနီးရှိသလွန်အစွန်းပေါ်သို့ ခတ်ရုံ၊ ရုံ၊ ဝင်ရောက် တိုင်ရှာပါသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး နှစ်ဦးမှာလည်း ခတ်လှမ်းလှမ်းရှိ သလွန်တခုတွင် ခတ်ရွံ့ရွံ့အမူအယာဖြင့် ထိုင်လိုက်ကြပြီးနောက် ဗိုလ်ညွန့်မောင်၏အခြေအနေကို လှမ်းကာအကဲခတ်နေကြပါသည်။

“ဟဲ့-မဉ္ဇူကလျာတို့၊ ဒီကမောင်ငယ် စစ်မှူး-စစ်ကဲများအတွက် သုံးဆောင်တဲ့အဖျော်ယမကာနဲ့ သစ်သီးတွေ၊ လဘက်ရည်ကြမ်းတွေ ယူကြခဲ့ကုန်တယ်”

တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးသည် လက်သုံးတော် များကို ချက်ခြင်အမိန့်ပေးလိုကာ....

“ရောက်တဲ့ အခိုက်မှာ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်တင်စရာ တွေ လျှောက်တင်ရင်း အာသာပြေ သုံးဆောင်ကြရအောင် မောင်ငယ်များ၊ အားနာစရာမလိုပါဘူးကုန်နော်”

ဖေ၊ ရှေ့ရင်းနီးစွာဖြင့်ကျွေးမွေးညှော်ခံရန်စီစဉ်လိုက်ရှာပါသည်။ မကြာမီပင် အဖျော်ယမကာများ၊ လဘက်ရည်ကြမ်းများ၊ သစ်

သီးများ၊ ကောက်ညှင်းခြောက်နှင့် ထန်းလျက် ရောနှောကာ လုပ် ကိုင်ထားသည့် မုန့်များကို ရှေ့လင်ပန်းများနှင့်ထည့်ကာ လက်သုံး တော် သုံးဦးက ယူဆောင်လာပြီး လေးလေးစားစား ညှော်ခံ ခင်း ကျင်း နေကြပါသည်။

“သခင်ကြီးနဲ့ မဘုရားဆီရောက်တဲ့ခိုက်မှာ သူများအသက်မပါ တဲ့ အဟာရဆိုရင် မှီဝဲနိုင်ပါတယ်။ အမတော်ဘုရားအနေနဲ့ မီးနဲ့ ချက်ပြုတ်တာကို မမှီဝဲလိုသော်လဲ ကိုယ် ပရိသတ် ကိုယ် ဧည့်သည် တွေ နေထိုင်သွားလာတဲ့ အခါမှာ မီးနဲ့ ချက်ပြုတ်တဲ့ အဟာရကို မဘုရား လက်ခံသုံးဆောင်လေ့ ရှိပါတယ်”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးက မီးနှင့်ချက်ပြုတ်သည့်အဟာရ အကြောင်း ပလ္လင်ခံ၍ဖြေလိုက်ပြီး....

“သခင်ကြီးနဲ့ မဘုရားတို့ ရှေ့မှောက်မှာ လျှောက်ထုတ်စရာ၊ တိုင်ပင်စရာတွေကိုမကွယ်မဖျောက်တမ်း ရဲရဲဝန်ဝန်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဟင်လျှောက်နိုင်ခွင့် ရှိကြသကဲ့ မောင်ငယ်စစ်မှူးများ”

စထင်ကာ လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်ကြောင့်....

“ကျွန်တော်တို့ရဲမက်တွေရဲ့ ဖခင်လဲဖြစ်၊ တပ်မှူးကြီးလဲဖြစ်နေတဲ့ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နဲ့ သခင်မကြီး တို့ကို ကျွန်တော်များ အစီရားခံမဲ့ ကိစ္စကတော့ လူငယ်ပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ ရိုင်းတယ် လို့ မထင်ဘို့ ကြိုတင်တောင်းပန်ပါရစေ၊ နားနဲ့ မနာကြတဲ့ ဒီက မိန့် တနှစ်ပါး ဖဝါးနဲ့ နာတော် မှုကြပါခင်ဗျား၊ မပြောမပြီး မတီးမမြည်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ကျွန်တော်များ ရဲဘော်ရဲမက်များ ရဲ့ လက်ငင်းပြဿနာကတော့ မိဘနှစ်ပါး ဝတ္တရားရှိတဲ့ အတိုင်း သားသမီးများဖြစ်ကြတဲ့ ကျွန်တော်များရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို မေတ္တာရှေ့ထားပြီး နေရာချထားစီစဉ်ပေး ကြတဲ့အစီရင်ခံစာ ပါ တယ်ခင်ဗျား”

“အထက်မြို့တော်သူများအရေးအခင်းလား၊ အောက်မြို့တော် သူများရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အရေး အခင်းလား မောင်ငယ် စစ်မှူး များ”

“မှန်လှပါသခင်မကြီး အထက်မြို့တော်သူရော အောက်မြို့တော် သူတွေပါ သက်ဆိုင်နေကြောင်းပါ”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၏မေးမြန်းချက်ကိုဗိုလ်ညွှန်မောင် သည် ချက်ခြင်းဖြေကြားအစီရင်ခံလိုက်သည်တွင်....

“ကောင်းပြီ အောက်မြို့တော်အကြောင်းပါရှိသည့်အတွက်ညီမ တော်စောသန့်၊ မင်္ဂလာအရေးမှာ ပါရှိမှ သင့်တော်ကြောင်းပါ သခင်မကြီးဘုရား”

“ကောင်းပါပြီသခင်မကြီး၊ ညီမတော်ဘုရားကို ရှေ့တော်မေ့ခံ ခဲ့စားခိုင်းစေ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က ခွင့်ပြုလိုက်သည်တွင် တောင်တန်း ကေရီသခင်မကြီးသည် လက်သုံးတော်မင်္ဂလာဝတ်ကို ညီမတော်စော သန့်၊ ရှေ့တော်ဝင်စေရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ကြီးကျယ်သော မင်္ဂလာပွဲလမ်းသဘင်ကြီး

“ညီမတော်....အမတော်ဘုရားဘက်ကို ကြွခဲ့ပေတော့”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် စောခမ်းနွဲ့ရောက်ရှိလာသည် တွင် သူ၏လက်ဝဲဘက်အစွန်းတွင် နေရာပေးရင်း ခေါ်ဝေါ်လိုက် ပါသည်။ စောခမ်းနွဲ့သည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် တောင် တန်းကေရီသခင်မကြီးတို့အား အလွန်ရိုသေစွာဖြင့် ဦးသုံးကြိမ်ကန် တော့ပြီးမှ အမတော်ဘုရား၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ဝင်ရောက်၍ ခုစား လိုက်ပါသည်။

“သခင်မကြီးတပ်ပွဲမှ မောင်ငယ် စစ်မှူး စစ်ကဲ ရဲမက်များရဲ့ အိမ် ထောင်ရေးကိစ္စအတွက် ညီမတော်ဘုရားကိုပါ တိုင်ပင်ကြပြီးအဆုံး အဖြတ်ပေးသို့ဖြစ်ပါတယ်ညီမတော်”

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ခေါ်ယူရခြင်း အကြောင်း အရာကို စကားပလ္လင်ခံလိုက်ပြီးနောက်....

“လောကီကိစ္စ လောကီအကြောင်းအရာ မကင်းနိုင်ကြသေးတဲ့ ပုထုဇဉ်ဖြစ်ကြတာမို့ မေတ္တာလောကက မလွန်ဆန်ကြသူများ ဖြစ် ကြတဲ့ အတိုင်း မင်္ဂလာအဖြစ်နဲ့ မှတ်ယူကြရလိမ့်မယ်၊ မောင်လေး စစ်မှူးများ- ဒါပေမဲ့ အမတော်ဘုရားတို့ ဥတ္တရံပုဂံတိုင်းပြည်မှာ... ဥပဒေထံစံများ ရှိခဲ့တဲ့အတိုင်း အိမ်ထောင်ရက်သား ဆောင်နှင်းလို ကြတဲ့ သတိုးသမီး သတိုးသားတွေဟာ ဥတ္တရံပုဂံတိုင်းပြည်ရဲ့ ထီး တမ်းစဉ်လာကိုလိုက်နာကြနိုင်မှသခင်မကြီးအနေနဲ့ ခွင့်ပြုနိုင်တယ်”

“အမိန့်တော်ရှိပါ အမတော်ဘုရား....၊ ဘယ်လိုစည်းကမ်းဥပဒေ တွေရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်များသိရှိမှသာ ကြိုတင်တိုင်ပင်သို့ စီ စဉ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“အမတော်ဘုရားတို့ ဥတ္တရံပုဂံမြို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ထုံးတန်း အစဉ်အလာ ပထမအချက်ကတော့ အိမ်ထောင်ရှင် မောင်မယ်တွေ ဟာ ဂုဏ်ပကာသန အမိန့်အာဏာနဲ့ အတင်းအကြပ် နိုင်ထက် စီး နင်းပြုလုပ်ပြီး မေတ္တာကိုရယူတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုး မရှိစေရဘူး၊ ရှေ့ရှေ့ဝေးဝေးမကြည့်လိုက်နဲ့ အောက်မြို့တော်ကိုအုပ်ချုပ်တဲ့ တာ ဝန်ပေးခဲ့တဲ့ ရက္ခပလ ကိုတဲ့ ကြည့် အမတော်ဘုရားရဲ့ မေတ္တာကို ခွန်အား အာဏာနဲ့ နိုင်ထက် စီးနင်း ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကြောင့် သ လုံ့ လပရောဂအတိုင်း သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတာ ဥတ္တရံပုဂံမြို့ ရဲ့ ဒဏ်ခတ်ခံရမှုဘဲ”

“နောက်တချက်ကတော့ အိမ်ထောင်ရှင် မောင်-မယ် တွေဟာ

ခု-ဘဝကစပြီး နိဗ္ဗာန်ရှေ့ပြည်ရောက်သည့်အထိ ရိုးမြေကျ မခွဲတမ်း သစ္စာမပျက်တမ်း အိမ်ထောင်တာဝန်ကို အသီးသီးဆောင်ယူရပါ တယ်”

“တတိယအချက်စည်းမျဉ်းကတော့ ဥတ္တရပူရပြည်သူပြည်သား တွေဟာ ဒီနယ်ပယ်ထဲနဲ့ အိမ်ထောင်ဦးကျ မဂ်လာဆောင်နှင်းခဲ့ ရင်- ဒီနယ်ပယ်ထဲက သက်ဆိုင်ရာအုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်အိက ခွင့်တောင်းယူပြီး အခြားနယ်ပယ်ကို ခေတ္တခဏသာသွားခွင့်ရှိတယ် အစဉ်သဖြင့်နေထိုင်ရမှာက ဥတ္တရပူရပြည်ထဲ နယ်ထဲမှာတဲ နေထိုင်ရ မယ်”

“စတုတ္ထအချက်ကတော့ အိမ်ထောင်ရှင်တွေဟာ ငါးပါးသီလ မြဲမြန်ခြင်း၊ ဥတ္တရပူရပြည်ရဲ့ စည်းမျဉ်းဥပဒေကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ခြင်း မြဲတော့စိရ်တရားလေးပါး လက်ကိုင်ရှိခြင်း စသည့်ကျင့်ဝတ်တွေဖြစ် တယ်”

“ဒီလေးချက်ကို စစ်မှူး မောင်ငယ်များ လက်ခံနိုင်မှသာ အမ တော်ဘုရားများအနေနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ခွင့်ပြုနိုင်ပါတယ်”

ဗိုလ်ညွန့်မောင်သည် တပ်ကြပ်ကြီးနှစ်ဦးနှင့် အရေးတကြီး တိုင် ပင်ဆွေးနွေးလိုက်ကြပါသည်။ ထိုနောက်ဆက်လက်၍...

“ကျွန်တော်များအနေနဲ့ ဗမာတစ်မတော်ရဲ့ စစ်မှုထမ်းတွေ ဖြစ်ကြသည့်အတွက် သခင်မကြီးရဲ့ တတိယအချက်စည်းမျဉ်းကိုစဉ်း စားစရာဖြစ်နေပါတယ်ခင်ဗျား- ကျွန်တော်တို့ တပ်မှူးကြီးအနေနဲ့ လဲ ပါတ်သက်နေပါ၍ တပ်မှူးကြီးရဲ့ အကြံ ဥာဏ် ယူဆချက်များ ရှင်းလင်းကူညီ၍ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည်...

“ဟုတ်တယ်- ဒီကိစ္စကလဲ ကျွန်တော်ရှင်းဘို့ အချိန်အခါရောက် နေပြီမို့ ဘဲ၊ ကျွန်တော်လဲ မကြာမတင်ကာလမှာ တပ်ဖွဲ့ကိုအုပ်ချုပ်

ပြီး မြေပြန့်ကို အရောက်ပြန်ဆင်းရလိမ့်မယ်-၊ ဗမာပြည်မှာ အမျိုး အာသာ သာသနာအတွက် အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာကြီး အန္တရာယ်ကြီး ဆိုက်ကပ်နေပြီရဲ့တော်တို့၊ လွန်ခဲ့သောကာလက ရဲ တော်တို့ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တို့ဟာ ခုအချိန်အခါမှာ ကျုပ်တို့တမျိုးသားလုံးရဲ့ ရန်သူတွေဖြစ်ဘို့ မဝေးတော့ဘူး၊ ဒါ မကြာခင် လိုရင်းပြောရရင် ကျွန်တော်ပါတပ်ဖွဲ့ကိုအုပ်ချုပ်ပြီး မြေ ပြန့်ကိုပြန်ဆင်းမယ်၊ တမျိုးသားလုံးရဲ့ အန္တရာယ်ကို သုတ်ဆင်ရှင်း ထားပြီးရင် ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဟောဒီဥတ္တရပူရမြို့ကို အပြီးအပိုင် ပြန်လာဘို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ဗိုလ်ညွန့်မောင်တို့အနေနဲ့ တော့လွတ်လပ် ပြန်ကြိုက်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိတယ်”

သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်အဓိဋ္ဌာန်ကို ပြောကြားလိုက်သည်တွင် တောင် တန်းကေဂိုသခင်မကြီးသည်...

“အမတော်ဘုရားအနေနဲ့ သခင်ကြီးကို မြေပြန့်ပြန်ခွင့်ပြုရရင်း အကြောင်းတွေရှိတယ်၊ သခင်ကြီးဟာ မောင်ငယ် တပ်မှူးများ နဲ့ အတူ ဗမာ့တပ်မတော်အမည်ခံ မြန်မာအမျိုးသားတွေရဲ့ လက်နက် ကိုင်တပ်ဖွဲ့ထဲမှာ အမှုတော်ထမ်းပြီး နေ့စဉ်အချိန်တိုင်းမှာတဲ တပ်မ တော်ရဲ့ ဂတိသစ္စာလေးချက်ကို ဆိုနေခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား၊ သစ္စာ လေးချက်ရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ပိုင်တွေစုလိုက်ရင် တပ်မတော်ကပေးအပ်တဲ့ တာဝန်တွေကို အသက်ပေးလှူပြီးအမှုပြီးပါမယ်ဆိုတာတဲ ခု အချိန် အခါ သခင်ကြီးနဲ့ မောင်ငယ်တပ်မှူးရဲမက်- တို့မှာ တပ်မတော်ရဲ့ တပ်မိမ်းချုပ်ကိုင်မှုအတွင်း အာဏာကမလွတ်ကင်းဆေးဘူး...၊ ဒါ မကြာခင် လူမှာ ဂတိ၊ မင်းမှာသစ္စာ- ဆိုတဲ့ အတိုင်း သခင်ကြီးနဲ့ မောင်ငယ်တပ်မှူးရဲမက်တွေမှာ ဂတိ-သစ္စာ- တာဝန်ဆိုတဲ့ အချက် တွေရှိတာကြောင့် သခင်ကြီးအမှူးပြုပြီး တပ်ဖွဲ့တဖွဲ့လုံး မြေပြန့်ကို

တခေါက်ပြန်ပြီး လုပ်ဆောင်စရာ စစ်တာဝန်တွေကို လုပ်ဆောင်ပေးရမယ်။ အဲဒီမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဂျပန်တွေကို သုတ်သင်ပြီးစီးတဲ့ အခါ မလဲမသွေမှတ်သားကြပေတော့ မဟာတပ်မတော် အာဏာပိုင် တွေဟာ အမှုထမ်းအရာထမ်းရဲမက်တွေကို ကိုယ်စိတ်ကြိုက် ရွေးခိုင်းလိမ့်မယ်။ အမှုထမ်းချင်ထမ်း အမှုမထမ်းချင်လိုလဲ လွတ်လပ်တဲ့ အလုပ်အကိုင်များကို လုပ်ကိုင်နိုင်ကြောင်း တပ်မှန်ထုတ်ခွင့် ပေးကြလိမ့်မယ်။ သခင်ကြီးအနေနဲ့ တော့ မလွဲမသွေပြန်ရောက်ပြီး ဥတ္တရဂူနေပြည်တော်ကနေပြီး အမျိုးဘာသာ သာသနာ ထွန်းကားရေး အတွက် ဆောင်ရွက်ရမှာမို့ ပြန်လည်ကြံချီရလိမ့်မယ်။ ကဲ- မောင်ငယ်များ ရှေ့ရေးကို မျှော်တွေးကြဆဲအောင် အမတော်ဘုရားညွှန်ပြပြီးပြီ အဖြေကတည့်တည့်ကျကျပေးသို့အလှည့်ဘဲရှိတော့တယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဟောဒီဆရာကြီးနှစ်ဦးအနေနဲ့ တော့ ခုတောင် မပြန်ချင်တော့ဘူးသခင်မကြီး၊ ကျန်တဲ့ ဗိုလ်စံလှဘော်တို့ ဗိုလ်စိန်ပန်းတို့နဲ့ အကြပ်တပ်သားတွေကို တိုင်ပင်ခွင့်ပေးသို့ အစီရင်ခံပါရစေ မကြာစေရပါဘူးသခင်မကြီး သုံးရက်အတွင်းပြီးစီးပြီး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်အကြောင်းပြန်ကြားပါရစေ”

“ကောင်းပါပြီ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက်ပတ်သက်တဲ့ အမျိုးသားအမျိုးသမီးတွေစာရင်းကို အမတော်ဘုရားရှေ့ မှောက်မှာစာရင်းအင်းထားရှိခဲ့စေလိုတယ်”

ဗိုလ်ညွှန်မောင်သည် စာရွက်ကြီးတရွက်ကိုရိုသေပွာဖြင့် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး လက်တွင်းသို့ ပေးအပ်လိုက်သည်တွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အမည်စာရင်းများကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတင်....

ဗိုလ်စံလှဘော်—	ဆုခဝတီ	အထက်မြို့တော်သူ
ဗိုလ်စိန်ပန်း....	သီလစာရီ	အထက်မြို့တော်သူ

တပ်ကြပ်ကြီးစိုးသိန်း....	နန်းပန်းခိုင်	အောက်မြို့တော်သူ
တပ်ကြပ်မင်းအောင်....	နန်းသူဇာ	အောက်မြို့တော်သူ
ကပ်သားကြီးထွန်းရွှေ....	မာလာသိရီ	အထက်မြို့တော်သူ

အာရီသည် အတွဲလိုက်ဖူးစာဖက်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမည်နာမများကို ပတ်ရှုလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်နဲ့ လဲဗိုလ်ညွှန်မောင် ခင်ဗျားနဲ့မည်မပါပါလား-ဘယ်လိုလဲ”

ရယ်မောသံနှင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကမေးမြန်းလိုက်သည်တွင် ဗိုလ်ညွှန်မောင်သည် ချက်ခြင်းပင်—

“ကျွန်တော်အနေနဲ့ ဗိုလ်ကြီးရော-သခင်မကြီးပါ အထူးအခွင့်အရေးတောင်ပါရစေ၊ ကျွန်တော်ဟာ တကိုယ်ရေတကာယသမားဖြစ်ပေမဲ့ အမတော်ကြီးအမိန့်ရှိသလို တပ်ကထွက်ခွင့်ရတဲ့ တပြိုင်နက်ထဲ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ဆီကို ညီအရင်း တယောက်အနေနဲ့ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုပြီး ဟောဒီ သီလဝံသမြို့တော်မှာလောက် လောကုတ်လုပ်ငန်းစဉ်တွေနဲ့ အရိုးထုတ်ပါရစေခင်ဗျား၊ ခုလိုအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတော့ သိခံပြီး တတ်နိုင်သမျှ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေထိုင်ပါရစေ၊ ကျွန်တော် ကိုသနားခွင့်ညှာ၍ ခုတင်ကတောင်ဆိုချက်ကို ဗိုလ်ကြီးအရာ-သခင်မကြီးကပါ အတိအလင်းခွင့်ပြုချီးမြှင့်စေလိုပါကတယ်”

“ကောင်းလိုက်လေဗျာ-စိန်လိုက်မျှီဗိုလ်ညွှန်မောင်”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု သခင်မကြီး မတ်တော် မောင် လိုရာပြန်မြောက် ခရီးရောက်တော်မူနိုင်ပါစေသတည်း”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးတို့သည် ပြိုင်တူလိုလိုပင် ဝတ်ခဲဝန်ချက်များ ပေးအပ်လိုက်တော့သတည်း။

“ကောင်းပြီဗိုလ်ညွန့်မောင် နန်းဖန်ခါ ကျွန်တော်တောင်ကော်
ကိုဆင်းလာပြီး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရဲမက်တည်းစိ စစ်ဆေးစုံစမ်းမယ်၊
ခါမှ မြန်မြန်ပြီးစီးပြီး သခင်မကြီးကိုချက်ခြင်း အကြောင်းပြန်နိုင်
မှာကိုး”

“ညီမတော် စောခမ်းနွဲ့၊ နက်ပန် သခင်ကြီးနဲ့ အထူ အောက် ပြို့
တော်ကိုလိုက်ပါဆင်းသက်ပြီး ကြိုတင်စီစဉ်စရာ မင်္ဂလာကိစ္စတွေအ
တွက် မြို့တော်သူမြို့တော်သားများနဲ့ အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလေးပါးတို့
ညီနွှင်းပြီးစီစဉ်ပေးတော့”

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါအမတ်တော်ဘုရား”

စောခမ်းနွဲ့သည် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ အမိန့်တော်
ချမှတ်ချက်ကို လေးစားစွာဖြင့် ဝန်ခံယူလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်
ဆွေးနွေးပွဲကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ကြပါသည်။

အောက်မြို့တော်၏ နန်းခေတ်တွင်း၌ ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး
အောင်မင်းကျော်၊ စောခမ်းနွဲ့နှင့် မဟာရဝအပါအစင် အတွင်း
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလေးပါးတို့သည် သက်ဆိုင်ရာ မင်္ဂလာဆောင်မြန်းရန်ရှိ
သည့် မောင်မယ်စုံတွဲများကို အတွဲလိုက်ခေါ်ယူစစ်ဆေးနေခိုက်ဖြစ်
ပေရာ။

“ရဲဘော်ထင်အောင်-နန်းလျှိုင်မြတ်”

အမတ်ကြီးတဦးကခေါ်လိုက်ရာ ရဲဘော်ထင်အောင်နှင့်အောက်
မြို့တော်သူတဦးသည် အစစ်ဆေးခံရန် ဝင်ရောက်လာကြပြီး ရဲဘော်
ထင်အောင်က စစ်ထုံးစံအတိုင်း ခြေစုံရုပ်ကာဦးညွှတ်လိုက်ပြီးသတိ
အနေတွင်ရပ်နေစဉ် နန်းလျှိုင်မြတ်သည် လက်နှစ်ဘက် ယှက် ကာ
ရှိခိုးလျက် အဆင်သင့်ရပ်နေပါသည်။

စောခမ်းနွဲ့သည် ရှမ်းဘာသာဖြင့် ..

“သခင်မကြီးညီမ နန်းလျှိုင်မြတ် ဒီရဲဘော်ကို တကယ်မေတ္တာ

စစ်နဲ့ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သလား မှန်ရာကိုလျှောက်တင်ပေတော့”

“ဘုရားကျွန်မ နှစ်သက်လို့ ရဲဘော်မိ မေတ္တာ ကမ်းလှမ်းချက်
ကို သဘောတူလက်ခံပါတယ်သခင်မဘုရား”

“ဟေ့ - ရဲဘော်ထင်အောင်... ဥတ္တရပူရပြည်မှာ အိုးအိမ်ထောင်
ကိစ္စအတွက် စည်းမျဉ်းလေးချက်ကို မင်းနားလည်သဘောပေါက်
ခဲ့ရင် မင်းတို့ရဲ့ ရှေ့ရေးကို ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား၊ စဉ်းစားပြော...
ဆီခဲဖေ မြစေနေော်၊ ပြီးတော့နေ့ဘက်ဆန်တင်းရင်မကောင်းဘူး”

“ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီဗိုလ်ကြီး...၊ ကျွန်တော်ဥတ္တရပူရပြည်မှာ တ
သက်လုံးနေဘို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ စည်းမျဉ်းလေးချက်ကို ဗိုလ်ညွန့်
မောင်က ကျွန်တော်တို့အားရှင်းပြခဲ့လို့ သိရှိပြီးပါကြောင်း”

“ကောင်းပြီ ညီမတော်တို့စုံတွဲနှစ်ဦးစလုံး ဖွင့်ဟပြောကြားချက်
ရရှိပြီးပြီဖြစ်လို့ မင်္ဂလာစာရင်းမှာ ထည့်သွင်းလိုက် ပြီး သွားနိုင်
ပြီ”

စောခမ်းနွဲ့က သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။
ဤသို့နှင့် မောင်စုံတွဲပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကျော်တို့ကို နေ့အသို့
အတွဲလိုက် စစ်ဆေးပြီးစီးသွားခဲ့ပါသည်။

“မောင်တော်သခင်ကြီးဘုရား... အမတ်တော်ဘုရား၏စစ်ဆေး ပြီး
စီးကြောင်း တမန်ကြီး-ဘိုးအာဏာကို စေလွှတ်ပြီး လျှောက်တင်
ခိုင်းမှ ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

စောခမ်းနွဲ့ကလျှောက်တင်လိုက်ပြီး၊ ဝန်ကြီး-မဟာရဝကို ခေါ်
ယူကာ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရေးအတွက် မြို့တွင်း၌ကျယ်ဝန်းသော ကွက်
လပ်ကြီး တခုကိုရွေးချယ်ကာ ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ရက္ခဘူမိ
နေပြည်တော်ရှိ မြို့သူမြို့သားအပေါင်းမှာ ထူးမြတ်လှသော မင်္ဂလာ
သတင်းစကားကိုကြားရသည်အတွက် နှစ်ထောင်အားရ ရှိနေကြပြီး
ထထက်မြို့တော်သခင်ကြီးနှင့်သခင်မကြီး၊ စောခမ်းနွဲ့တို့ ဦးစီးဆောင်

ကာ မင်္ဂလာအခမ်းအနား ဆင်ယင်ကျင်းပပေးမည်ဟူသော သတင်းကြောင့် ရက္ခဘုမ္မိ နေပြည်တော်တွင် အင်မတန် ကြီးမားသော ပွဲလမ်း သဘင်းကြီးအရပ် တွေ့ကြုံရမည့်အရေးကြောင့် မိမိတို့ ပါဝင်ထမ်းဆောင်ရမည့်လုပ်ငန်းများအတွက် အားထက်သရော လုံးပန်းစုဝေးနေကြပေသည်။

တနေ့ကုန်-တနေ့ခမ်း မင်္ဂလာသဘင်ကြီးကျင်းပရေးအတွက်တစ်ဖွဲ့အတွဲလိုက်မောင်မယ်စုံ၏ မင်္ဂလာသတင်းကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စစ်ဆေးမေးမြန်းခံရသည့် လုပ်ငန်းများကြောင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် စောခမ်းနွဲ့တို့အဖို့ တနေ့ကုန်လွန်ခဲ့ပါတော့သည်။

“မောင်တော်သခင်ကြီး ဆာမုတ်တော်မူလှပြီထင်ပါရဲ့”

စောခမ်းနွဲ့သည် သူမကိုယ်တိုင် ငွေသားဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့် စားပွဲပေါ်မှ လိမ္မော်သီးများကို အရေးတကြီး သွားထောက်၍ ယူငင်နေပါဒေတာ့သည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏နဖူးမှချွေးပေါက်များကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့်သုတ်ရင်း ခေတ္တအနားယူဘို့ စဉ်းစားနေပါသည်။ နန်းရင်ပြင်တဝိုက်၌ မမာတပ်မတော်မှရဲမက်များ နန်းတင်းသူနန်းတိုင်းသားများသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ ရောနှော၍ မင်္ဂလာရွှိသောအသံများဖြင့် ဆူညံပျော်ရွှင်နေတော့၏။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ခါတိုင်း စောခမ်းနွဲ့၏ သွားလာမှု အမှုအယာသွက်လက်ခဲ့သလောက် ယခုအခါ၌ အနည်းငယ် သေးလဲနေသည်ကိုသတိပြုမိပေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း စောခမ်းနွဲ့၏ ကျမ်းမာရေး ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုခု ရှိနေမည်ကိုစိုးရိမ်မိနေရှုပါသည်။

“နည်းနည်းတော့ဆာပြီ စောခမ်းနွဲ့၊ တာဝန်ဝတ္တရား အတိုင်း မေးရ-မြန်းရတာဘဲ၊ မေတ္တာစစ်-မေတ္တမှန် စုံတဲ့တွေ့ချိဘဲ တွေ့ရလို့ ကျေနပ်ပါတယ် စောခမ်းနွဲ့”

ပြန်လွန်၍ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဦးအိုက်စလီတို့ညီအကိုဦးဆောင်၍ အပြင်ဝန်ထမ်းများ စုရုံးဆရာကိရိလာကြပါသည်။

“လာကြ-လာကြ... ဦးအိုက်စလီ-ထိုင်ကြ၊ စောခမ်းနွဲ့ ဧည့်သည်တွေ အတွက်ပါ သစ်သီးတွေထည့်ခဲ့ပါ၊ လတက်ရည်ကြမ်းတွေ ဆေးလိပ်တွေလဲ အပြည့်အစုံယူခိုင်းလိုက်ပါ”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ရင်းနှီးစွာဖြင့် ဧည့်ခံရန် စီစဉ်တမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

စောခမ်းနွဲ့သည် သူမ၏ နန်းတူးမှအပူပျိုဘော်များကို ချက်ခြင်းပင် လိုအပ်သောဧည့်ခံမှုများ ဆောင်ရွက်စေရန်အမိန့်ပေးကာ သူမကိုယ်တိုင် ကြပ်မက်စီစဉ်လိုက်ပြီး၊ ဦးအိုက်စလီတို့အား ရှမ်းဘာသာနှင့် ရင်းနှီးစွာနှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်ပါသည်။

ဦးအိုက်စလီတို့ လူစုသည် ထုံးစံအတိုင်း နန်းကြမ်းပြင် ပေါ်မှ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ကာ ပုဆစ်ခူးတုပ် အရိုအသေပြုရန် စီစဉ်လိုက်သည်တွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ချက်ခြင်းပင်...

“ဘယ်နှယ်... ဦးအိုက်စလီ၊ လာပါ-ဟောဒီသလွန်တော်ပေါ်မှာ ထိုင်ကြစမ်းပါ၊ အရိုအသေတွေ-ဘာတွေ လုပ်စရာမလိုပါဘူးဗျာ... ကျုပ်တို့ရဲ့ဘော်ရဲမက်အချင်းချင်း ဒီလောက်အရိုအသေပေးဘို မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကိုင်း... ထိုင်ကြဗျာ- ထိုင်ကြ၊ လာ-လာ... ဦးအိုက်စလီ ဒီဘက်ကို”

သူ၏သလွန်သီသို့ မရမကခေါ်ကာ အထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ဦးအိုက်စလီနှင့် သူ၏ညီဖြစ်သူ ဦးနန္ဒလီတို့ ညီအကိုသည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က အတင်းမရမကခေါ်ယူသည်ကြောင့် မအုတ်ခွံရှာဘဲ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏သလွန်တွင် ခက်ကြုံ ဝင်

ရောက် ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လ်များမှာ သလွန်အလွတ်များပေါ်တွင် စုမြုံ့၍နေရာယူလိုက်ကြပါသည်။

မကြာခင် စားကောင်းသောက်သွယ်များကို နန်းတွင်းသူများက မြိုင်ဆိုင်စွာတည်ခင်းညှော်ခံလိုက်ကြပါသည်။

“သုံးဆောင်ကြဗျာ...ဦးအိုက်စလိနဲ့ ဦးနန္ဒလိ၊ ကျုပ်တို့ပင်ပန်းခဲ့သမျှ ခုအခါ အတိုးချပြီးအနားယူကြရင်း ဒဏ်ချေတာပေါ့ဗျာ”

ရယ်ရင်း မောရင်းပြောလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်လဲ အထက်မြို့တော်မှာ အချစ်ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်နေရတာနဲ့ ဦးအိုက်စလိတို့အကူနဲ့ မတွေ့ရတာ ကြာပြီဗျာ...ပြောစရာ တိုင်းပင်စရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနီးနီးတိုင်ပင်ကြပါဗျာ”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ့အပေါ် သစ္စာရှိခဲ့ကြသည့် ဦးအိုက်စလိတို့လူသိုက်ကို စတင်ကားမေးမြန်လိုက်သည်တွင်...

“ဟုတ်ကဲ့-ဗိုလ်ကြီးလို့ ဘဲခေါ်မယ်နော်...နှုတ်က ကျိုးနေပြီမို့ သီးခံပါနော်”

“ခေါ်ပါဗျာ...ခင်ဗျားတို့ကြိုက်သလို ဦးအိုက်စလိ”

“ကျွန်တော်တို့လူတွေက ဗိုလ်ကြီးကိုပြောခိုင်းလို့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သားမယားတွေကို သွားခေါ်ပြီး၊ ဗိုလ်ကြီးတို့နဲ့ အတူဟောဒီရွှေမြို့တော်မှာ ရာသက်ပန်နေထိုင် သွားလို့ကြသတဲ့ ခင်ဗျာ... ဗိုလ်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီးကခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်”

“အင်မတန်သင့်လျော်တဲ့ ကိစ္စတဲ့ ဦးလေးတော်-ဦးအိုက်စလိ... ခွင့်ပြုပါတယ်၊ အပြင်ဝန်နယ်ကိုပြန်ရောက်တဲ့ စရိတ်ကြေးခဝေရိက္ခာနဲ့ လမ်းပြတွေကို သခင်မအဆင်သင့် ရှာထားမယ်၊ ဒီကမင်္ဂလာကိစ္စပြီး ပြီးခြင်း ပြန်ခေါ်ပါ။ ခု-နေရေးထိုင်ရေးရော ချောင်လည်သက်သာမှု ရှိကြရဲ့ မဟုတ်လား...သခင်ကြီးအပေါ်မှာ သစ္စာအင်မတန် ရှိခဲ့

ကြတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်တွေ ပြီပြီ သခင်မ အနေနဲ့ အဖက်ဖက်က လိုလေသေးမရှိစတမ်း ကျွေးမွေးပြုစုရမယ်”

စောခမ်းနဲ့ ရှမ်းဘာသာ နှင့် သွက်လက်စွာ မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။

“အား...အဖက်ဖက်က ဘာမှမလုပ်ပါဘူး သခင်မကြီး၊ အစားအသောက်၊ အဝတ်အစား၊ ရိက္ခာကြေးတွေမှစပြီး စိတ်တိုင်းကျတဲ့... ကျွန်တော်မျိုးလူငယ်တွေကတောင် ပြောနေကြတယ်၊ နတ်ပြည်ဆိုတာ ဒီနယ်ဖြစ်မှာဘဲတဲ့ ၊ ရပ်သူရွာသားတွေကလဲ အင်မတန် ပေါ်ရွေ့တယ်၊ လှပတင်တယ်ကြတယ်၊ ဆန်စပါးသီးနှံတွေကလဲ ပေါ်များပြီး၊ ဥတုရာသီကလဲ အင်မတန်သာယာနေတာကလား သခင်မ”

“သခင်မကြီး လျှောက်တင်မေးမြန်းပါစေ”

ဦးနန္ဒလိသည် ဝင်ရောက်၍ မေးမြန်းသည်မှာ...

“ကျွန်တော်မျိုးများရွာက သခင်ကြီးနယ်မြေထဲကိုရွှေ့ပြောင်းလိုတဲ့ လူသူများကို လိုက်ပါနေထိုင်ခွင့်ရှိပါသလား သခင်မကြီး”

“ဥတ္တရပူရပြည်ရဲ့ စည်းမျဉ်းဥပဒေကို ချင်းချက်မရှိ လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ရင် အချိန်အခါမရွေးပါဘဲ ဦးလေးတော်၊ ဒီပြည်တာကမ္ဘာမှာရှိတဲ့ စိုင်းပြည်တွေထဲမှာ သီးခြားပြည်တပြည်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သတိပြုကြဆိုပါဘဲ၊ သီလလုံခြုံရမယ်၊ သူတော်ကောင်းစိတ်ဓါတ် အမြဲကိန်းစပ်ရမယ်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် သခင်မကြီး ခုလိုဆိုရတာ”

မကြာမီ ဦးအိုက်စလိတို့လူသိုက်သည် ဝမ်းမြောက် ကြေနပ်စွာဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာပြန်သွားကြပါသည်။

ညဉ့်အမှောင်ထုသည် ရက္ခဘုမ္မိနေပြည်တော်ကို လှမ်းမြင်နေစေသောကော့သည်။ ကောင်းကင်ပြင်မှကြယ်ပွင့်များသည် အမှောင်ထုတွင် တလက်လက် တဖျတ်ဖျတ် အလင်းရောင်များအဖြစ် လှပစတန်သာ

ဆင်လျက် တွေ့နိုင်ပေ၏။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် စပို့ရှပ် အင်္ကျီနှင့် ချီချောလိုချည် တထည်ကိုဝတ်ကာ အတွင်းခမ်း သလွန် ပေါ်၌ ပက်လက်လှန်ကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို တွေးတော စဉ်းစား နေပါတော့၏။

စောခမ်းနွဲ့သည် ပိုးအင်္ကျီ နဲ့ သာရောင် လက်ရှည်ကို ဝတ်ကာ အချိတ်ထမိအပြာနုရောင်တွင် ပန်းရောင်ကွက်များ ဖော်ထားသည့် အဆင်ဖြစ်လျက် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် ယှဉ်တွဲကာ အနား ယူနေခိုက်ဖြစ်ပေ၏။ စောခမ်းနွဲ့၏ပါးပြင်မှာ ပန်းနုရောင်ပြေးနေပြီး နဖူးဆံစများမှာ ကဗျာဆန်ဆန် အနေအသားမျိုးဖြင့် ညီညာပြေပြစ်သော နဖူးပြင်ဝယ်သွယ်ဆင်းကာ အလွန် ချောမောလှပသော မျက်နှာပြင်အဖြစ်ကို သရုပ်ဖော်နေပါသည်။ ရွဲနေသောကြည့်လင် လှပသည့်မျက်လုံးကြီးများဖြင့် စောခမ်းနွဲ့သည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော်ကို မသိမသာကြည့်ကာ ပီတိဖြာနေရှာပါသည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏လက်တဖက်က စောခမ်းနွဲ့၏ ပြေဆင်းသွားသည့် ခါးပြင်ဆီသို့ ကျရောက်နေပြီး ညင်သာစွာသွဲကာ စပါးကြီးမြေရစ်ပတ်သကဲ့သို့ သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ စောခမ်းနွဲ့၏တစ်တစ် ရစ်ရစ် ချောမေ့ လှ၊ အချိုးအစားကျလှသည် ကိုယ်လုံးကလေးကို ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး ပါးချင်းအပ်လိုက်ကြပါသည်။

နှုတ်ခမ်းခြင်းတပ်ကာ ကြည်နူး နေကြသလောက် နှစ်ယောက် သား၏ အသက်ရှူသံ များကလည်း ပိုမိုလှုပ်ရှား ပြင်းထန် လှပါ တော့သည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ညာဘက်လက်က တခါ စောခမ်းနွဲ့၏နူးညံ့ ပြည့်ဖြိုးနေလည့် ပုခုံးစွန်းများမှ စတင်ကာ ဖြူဖွေး အိစက်နေသည့် ရင်သားအထက်ပိုင်းတလျှောက်ကို ပူတ်သပ်ကာ နှစ်ဦးသား၏မျက်လုံးနှစ်စုံတို့သည် အကြည်ခါတ်ခြင်း ဆုံနေကြပါ သည်။

စောခမ်းနွဲ့သည် လေးလန်စပြုလာသည့်မျက်စုံ နှစ်စုံကို အသာ ဖွင့်ဟကာ သူ၏ဆထက်မှစိုးကာင် လျက် သူမ၏နုထုတ်နီရဲနေသော နှုတ်ခမ်းစုံကို အားရပါးရ စုပ်ယူနေရှာသည့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော်၏ ယောက်ျားပြီသ သလောက် ချောမောလှပသည့် မျက်နှာ ကြီးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့်ကြည့်ကာ တစ်ဘဝ ဆာလောင်မွတ်သိပ် လက္ခဏာများက စောခမ်းနွဲ့၏မျက်စေ့ ရွဲရှဲကြီးမှဖော် ထုတ်ဝန်ခံနေ ပါတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် စောခမ်းနွဲ့၏ ပြေပြစ်နူးညံ့ လှ သည့် ပါးပြင်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် အလွန်လွန် နမ်းရှု နေလိုက်ပြီး၊ အချောတင် အယဉ်စုနေသည့် စောခမ်းနွဲ့၏တက်ယလုံးကို ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် နှစ်ချိုက်စွာပေး ဖက်ကာ နှစ်ကိုယ် တကိုယ် ချစ်ရေးဆိုလိုက် ပါတော့သည်။

“ဒါနဲ့ -စောခမ်းနွဲ့... သေခင်ကြီး စောခမ်းနွဲ့ကိုမြတ်နိုးနေမိတာ ခါတိုင်းလိုမသွက်လက်ပါကလား၊ နေထိုင်များ မကောင်လေရော့ သလားလို့ စိတ်ပူမိတော့တယ်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် စောခမ်းနွဲ့၏ပါးပြင်ကို နှာ ခေါင်းနှင့် တင်ရင်း လေသံထဲ ထဲ နှင့်မေလိုက်ပါသည်။ စောခမ်းနွဲ့ သည် အနည်းငယ်ရွဲနေသောမျက်လုံးများဖြင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော်၏ မျက်နှာပြင်မှ ဘေးသို့အနည်းငယ် စောင်းကာ အသက် မှန်မှန်ရှုရင်း ပြုံးနေရှာပါသည်။

“ဆီစမ်းပါ ဆိုး စောခမ်းနွဲ့ရယ်... ဘယ်လိုအရေးအကြောင်းတွေ များ ရှိနေလို့ လဲ၊ မောင်ခဲလ... သေခင်မအလှတေ့ပျက်သွားမှာ စိုးရိမ် မိတော့တယ်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က ဆက်လက်၍ မေးမြန်းသည့်တွင်-

“လျှောက်တင်ရမူ စောခမ်းနွဲ့မဝန့်ရဲပါဘူး သခင်ကြီးဘုရား”
စောခမ်းနွဲ့က မပွင့်တပွင့်ဖြေကြားသည်တွင်....

“ဘာကြောင့်လဲ စောခမ်းနွဲ့ရယ်.... ဘာဖြစ်လို့ မလျှောက်တင်ဝန့်
ရမူလဲ စောခမ်းနွဲ့ရယ်၊ ကဲ.... လျှောက်တင်စမ်း၊ သခင်ကြီးနားနား
အသာကပ်ပြီး လျှောက်တင်ပေတော့.... အရှက်ကိုနောက်ထားပြီ.”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က အတင်း အမိန့်ပေးလိုက်မှ စော
ခမ်းနွဲ့သည် မပြုံးတပြုံးမျှက်နှာကလေးဖြင့် မျက်စေ့ ကိုစုံစိုတ်ကာ
ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ နားတဖက်ဆီသို့ အသာအယာ သူ၏
နီကျာကျာနှုတ်ခမ်းကလေးကကပ်သွားပြီး၊ တစုံတရာ လေသံသံ သံ
ကလေးဖြင့် လျှောက်တင်နေပါတော့၏။

“ဪ... ဒီလိုလား... အင်မတန်ကျေနပ်ဝမ်းသာစရာ သတင်း
ကောင် မင်္ဂလာကြီးပါကလား စောခမ်းနွဲ့ရယ်၊ သားယောက်ျား
ကလေးများမွေးလာရင်တော့ကွာ.... လောကမှာ အောင်မင်းကျော်
လောက် ဝမ်းသာမဲလူရှိမှာမဟုတ်ဘူး စောခမ်းနွဲ့”

ဝမ်းခြေစွာဖြင့် ခတ်ကျယ်ကျယ်ကြွေးကြော်လိုက်သည်တွင်....
“တိုးတိုးတိတ်တိတ်အမိန့်ရှိတော်မူပါ သခင်ကြီးဘုရား....၊ စော
ခမ်းနွဲ့ အင်မတန် မျက်နှာပူမိပါတယ်၊ မကြီးဘူး-မတွေ့ဘူးတဲ့ လော
ကီ ကိစ္စတွေ အိမ်ထောင်ရှင်တွေရဲ့ အချစ်ခရားတွေ ဖြစ်နေလို့ပါ
ဘုရား”

“ဘာရှက်စရာရှိသလဲ စောခမ်းနွဲ့ရယ်.... အိမ်ထောင် သားမွေး
လောကီရေးဆိုသလို လောကီနယ်ပါယ်က မကင်းနိုင်ရှာကြတဲ့ ပုထု
ဇဉ် လူသားမဟုတ်လားကွယ်.... လာစမ်း သခင်ကြီးဘက်ကို”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် စောခမ်းနွဲ့၏ ကျောပြင်ဖွေး
ဖွေးကို တယုတယုတ်သပ်ကာ သူ၏ ညာလက်ဖဝါးဖြင့်က စော
ခမ်းနွဲ့၏ မောက်ဖိုဖွင့်ကားနေသောတင်သားဆီသို့ တဆက်ထည်း

ရောက်ရှိသွားပြန် ပါတော့၏။ စောခမ်းနွဲ့သည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်
မင်းကျော်၏ ပါးပြင်ကို သူမ၏ပါးပြင်နှင့်တိုးစေ့ကာ သူမ၏ လက်
နှစ်ဖက်ကလည်း ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ နောက်ကျောကြီး
ကို ဆိုင်းကာ အားရပါးရဖက်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ကောင်းကင်ပြင်ဆီက ကြယ်တာရာများသည် ညဉ့်နက်လွှာတွင်
အသာဖုံးကွယ်သွားပါတော့သတည်း။ လေပြင်းကတသိမ့်သိမ့်၊ ပန်း
ပေါင်းစုံတိုက်လည်း နန်းတော်ပြုတင်းဝယ် ကြိုင်လှိုင်အာ ညဉ့်ပွဲ
တော် အချိန်အခါတွင် ဂုဏ်ကြွယ်နေပါတော့သတည်း။

မင်္ဂလာပွဲကြီးကျင်းပမည့် အကြံနေ့ နံနက်အချိန်သို့ဆိုက်ရောက်ခဲ့
တော့သည်။ အထက်မြို့တော်ဆီမှ စည်တော်သံသည် ကြည်နူးဘွယ်
ရာ ပေါ်ထွက် လာပါတော့သည်။ တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး
သည် နောက်ပါအတွင်းပုဂ္ဂိုလ်လေးပါး၊ နန်းတွင်းသူများ ခြံရံကာ
အတက်မြို့တော်လှေခါးသုံးသွယ်မှ ဆင်းသက်လာသော စည်တော်
သံများပင်ဖြစ်ပေ၏။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် စောသခင်အမည်ခံ စောခမ်းနွဲ့
တို့သည် မြို့ကူးတံတားထိပ်မှ ပရိသတ်အစုံအညီနှင့် စောင့်ကြည့်နေကြ
ပါတော့သည်။ တမြို့လုံး-စာနယ်လုံးရှိ ပရိသတ်များသည် အုံးအိုး
ကြက်ကြက်ညီကာ မြို့အတွင်းလမ်း၏ ဝဲ-ယာတဝိုက်၌ လူခြင်းထပ်
ခမန်း တခဲနက်ကြိုဆိုနေကြပါတော့သည်။

မကြာမီ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ရက္ခတုမို့ နေပြည်
တော် ကမ်းခြေဘက်သို့ မြို့ကူးတံတားပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ကာရောက်
ရှိလာသည်တွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် သူ၏ရဲမက်များက
အသင့်ဆီးကြိုကာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၊ တောင်တန်းကေရီ
သခင်မကြီး၊ စောခမ်းနွဲ့တို့ ဘိုးဦးယှဉ်တွဲကာ မင်းပရိသတ်ကြီးက
ဘေးဝဲ-ယာနောက်ပိုင်းမှ တခဲနက် လိုက်ပါကာ ရက္ခတုမို့နေပြည်

တော်၏ အချက်အခြာမြို့လယ်နန်းတွင်းဆီသို့ ကြွချီ ခဲ့တော့သည်။
 တမြို့လုံးရှိလမ်းမလမ်းသွယ်များ၌ ဒေဝါင်းအလံတလူလူလွင်ကာ
 ညှမ်းထွန်းမြို့ မင်္ဂလာအကြို အခမ်းအနား ကျင်းပရေးအတွက် မုခ်
 ဦး ပြဿာဒိများဖြင့် တခဲနက်မြိုင်ဆိုင်စွာ စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်၏။
 အတီးအမှတ်ခွရိယာသံများ၊ ရှမ်းအိုးစည်းသံများ၊ ဝိုးပတ်သံ
 များနှင့် သိုင်းကွက်နင်းကာ ကခုန်ပျော်ပါးနေကြသော မင်း လူ
 လင်များ၊ လူငယ်များနှင့် တစုတဝေး ဝင်ရောက် ကခုန်နေကြသည့်
 လုံမပျိုများကိုလည်း လမ်းဆုံလမ်းခွေငါးများနှင့် လူစုလူဝေးကြီး
 များဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာတွေ့နိုင်၏။

မလွဲသာခွဲခွာရသူတို့

မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကြီးကျယ်စွာကျင်းပသောနေ့ ဖြစ်ပေ၏။
 သီလဝိသုမ္ဗိဗ္ဗရတန်းသံသာများ၊ ရက္ခဘူမိမြို့တော်မှ ရဟန်းသံသာ
 များကို မင်္ဂလာမုခ်ဦးမဏ္ဍာန်ကြီးတွင် နံနက်မင်္ဂလာဆွမ်း များကို
 ဝတ်သတ်လွတ်ချက်ပြုတ်ကာ ကျွေးမွေးလှူဒါန်းကာ မင်္ဂလာမောင်
 မှတ်စုံတို့ရှေ့တွင် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၊ တောင်တန်းကေရီ
 သခင်မကြီး၊ စောခမ်းနွဲ့အစရှိသည့် တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသုံးဦး၊ အ
 ဝတ်မြို့တော်အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလေးဦး၊ အောက်မြို့တော်မှဝန်ကြီး
 ယေးဦး၊ မြို့ခံမျက်နှာဖုံးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် သတိုးသမီးများ၏မိခင်
 ဖခင်ရွှေမျိုးလူကြီးပိုင်းကို မင်္ဂလာမဏ္ဍာပီ၏ သံဃာတော်များအနီး
 ဆုံးနေရာတွင်တွေ့နိုင်ပေ၏။ မင်းမှုထမ်းများနှင့် နန်းတွင်း သူနန်း
 စိုင်းသားများကို ဒုတိယအဆင့်တွင်တွေ့နိုင်ပေ၏။ မြို့တော်မှ အုပ်
 ချုပ်ရေးတိုင်းပုဂ္ဂိုလ်၊ မြို့နယ်များမှ ကျေးရွာသူကြီးများနှင့် လက်
 နက်ကိုင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်တူ တတိယအဆင့်နေရာများတွင် အသီးသီး

မင်္ဂလာတရားတော်ကို နာယူနေကြသည်ကို တွေ့နိုင်ပါတော့သည်။
 နှစ်မြို့တော်၏ ဦးဆောင်နှင့်တူလှသော ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်
 အုရားကြီးများသည် ပရိတ်ကြီးများကို ရွတ်ဖတ်သရဆယ်ပြုလုပ်ပြီး
 မေတ္တာသုတ်ကို နောက်ဆုံးပိုင်းတွင် ရွတ်ဖတ် သရဆယ်ကာ ဆွမ်း
 ကျွေးဒါနကြီးအတွက် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က ရွှေခွက်ကိုကိုင်
 ကာ ရေစက်ဆွန်ချ အမျှဝေရခြင်းတာဝန်ကို လုပ်ဆောင်ရပေ၏။
 ထိုနောက် ဗိုလ်ကြီး- အောင်မင်းကျော်နှင့် တောင်တန်းကေရီ
 သခင်မကြီးတို့သည်မနှစ်ဖော်တို့သည် မင်္ဂလာမဏ္ဍာပီကြီး၏ သီးသန့်
 နေရာဆီသို့ ကြွချီသွားကြပြီး မင်္ဂလာ မောင်မယ်စုံတို့ကို အတွဲလိုက်
 စီတန်းကာရုံနေစေပြီး တတံ့စီခေါ်ယူကာ မင်းပရိသတ်များ ရှေ့
 မှောက်၌ ကျမ်းသစ္စာဆိုစေကာ လက်ထပ် ပေးလိုက်ကြ ပါသည်။
 မင်္ဂလာသတိုးသမီးနှင့် သတိုးသားများသည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း
 ကျော်၊ တောင်တန်းကေရီ သခင်ကြီး၊ စောခမ်းနွဲ့တို့အားရိုခိုးကန်
 တော့တာ အထက်မြို့တော်- အောက်မြို့တော်မှ အတွင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
 ရှစ်ဦးတို့နှင့် မိဘတို့အား ဆက်လက်ရိုကန်တော့နေကြပါသည်။ ဗိုလ်
 ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် သခင်မကြီးနှစ်ဦးတို့က သတိုးသမီး နှင့်
 သတိုးသား တတံ့လျှင် ရွှေတဆယ်သားစီကို မင်္ဂလာသူအဖြစ် ပေး
 အပ်ချီးမြှင့်လိုက်ကြပြန်သည်။
 မြို့တော်မျက်နှာဖုံးလူကြီးပိုင်းမှ မင်္ဂလာဩဝါဒ စကားများကို
 မိန့်ကြားဆုံးမပြီးနောက် မင်္ဂလာပွဲတော်ဖြစ်ကြောင်းအသိမ်းအမှတ်
 အဖြစ်နှင့် မင်္ဂလာစည်ကြီးသည် ငြိမ့်ညောင်းသာယာစွာ တီးခတ်
 လိုက်ပါသည်။ စည်တော်သံသည် အရပ်ကြီးမျက်နှာကို ပဲ့တင်တန်း
 ကာ စည်တော်သံကြားရသူများအဘို့ ကြက်သီးမွေးညှင်းများပင်
 ထရံလှာအောင် ကြည်နူးဘွယ်ရာ မင်္ဂလာအရှိဆုံးအသံများအဖြစ်
 မြည်တီးပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။

မင်္ဂလာတည်တော် အထိမ်းအမှတ်တီးခတ်ပြီးနောက် ရက္ခတုမ္မိမ္မိ စောင့်တပ်ဖွဲ့၏ များပစ်ပြိုင်ပွဲများ၊ စစ်မြင်းများ၏ အစုလိုက် အဖွဲ့လိုက် ချီတက် စစ်လေ့ကျင့်ခန်းပြသခြင်း၊ အစုလိုက် အမြုံလိုက် မြင်းတပ်များကို ဒူးစိုင်းကာ လှဲရေးပြကြခြင်း စသည့် စိတ်ဝေါ်တတ် ကက်ကြတယ်ရာ အခန်းများ ပြိုင်ပွဲများကို ဆက်လက် ကျင်းပပါ တော့သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အုပ်ချုပ်သော ဗမာ့တပ်မတော်အထူးတပ်ဖွဲ့မှ ဆယ်ယောက်တန်း ရှစ်ယောက်တန်း တန်းစီ၍ ညီညာစွာချီတက်လာပြီး ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် နှင့် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၊ စောခမ်းနွဲ့တို့ကို စစ်အခမ်းအနား အနေနှင့် အလေးပြုလိုက်ကြပါသည်။ စိတ်ဝေါ်တက်ကြပြီး ကျင့်သားရရှိပြီးသော အထူးတပ်ဖွဲ့၏ ညီညာပြုပြင် ချီတက်နည်းမှာ စည်းကမ်းသေဝပ်သလောက် ခြေလှမ်းညီညာလှန်းလှည်းကြောင့် မြို့သူမြို့သားများသည် သောင်းသောင်းဖုံဖုံ ချီးကျူးဩဘာပေးလိုက်သော အသံများသည် မြေတိုဟီးကာထွက်ပေါ်လာကြပါသည်။

မီးသိုင်း- လှဲသိုင်းများ ပြသကြခြင်း၊ အိုးစည်ခိုင်းများ၊ အကအခုန်ပြိုင်ကြခြင်း၊ ရက္ခတုမ္မိမ္မိတော်မှ ကုမ္မာရီ များ၏ ယိမ်းအဖွဲ့များ စသည့် အကအခုန်များမှာ နေ့က ညအထိကူးလျက် ဆီးမီးရောင်ထိန်ထိန်နှင့် တမ္မိလုံးဆူညံပဲ တင်ထပ်ကာ မင်္ဂလာအောင်ပွဲကြီး ချီမိုချီမိုသံလျက်ရှိနေကြပါတော့သည်။ မင်္ဂလာစုတွဲ လေးဆယ် ငါးဦးတို့အဘို့သာမက အထူးတပ်ဖွဲ့မှ ရဲဘော်များသည်လည်း ကောင်း၊ ရက္ခတုမ္မိမ္မိတော်သူမြို့တော်သားများသာမက ဥတ္တရံပူရီပြည်သူပြည်သားများအဘို့ ကြိုက်သည့် မင်္ဂလာပွဲသဘင်ကြီးအောင်မြင်ခဲ့ခြင်းအတွက် ဥတ္တရံပူရီပြည်နယ်အဘို့ ကောင်းမြတ်သော နိမိတ်လက္ခဏာကြီးသဘွယ်ဖြစ်ကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိရှိကြသည့် အတွက် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ကာ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့်သခင်ကြီး

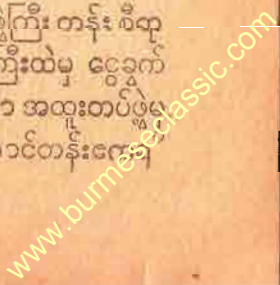
နှစ်ဦးတို့အား ဆုတောင်းပထနာများပို့ သကြသံများ၊ ချီးကျူးသံများသည် ရပ်ကွက်တိုင်း-အိမ်တိုင်း လိုလိုပင် လျှံထွက် နေကြပါသည်။

ရက္ခတုမ္မိမ္မိ နေပြည်တော်အဘို့ တီးမှုတ်သံ၊ သီးချင်းသံ၊ ဒုရိယသံများ၊ ရယ်မောသံများအောက်ဝယ် မြူးတူးပျော်ရွှင်သံများ ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းချယ်လှယ်နေကြပေပြီတကား။

မင်္ဂလာအခမ်းအနားကြီး ကျင်းပပြီးစီးပြီးနောက် အရက်နှစ်ဆယ်တင်းတင်း ပြည့်မြောက်သော နေ့တနေ့သို့ ဆိုက် ရောက်ခဲ့ပါသည်။

အရံသင့်တန်းစီးပြီးသော အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးအား ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် တောင်တန်းကေရီ သခင်၊ စောခမ်းနွဲ့တို့သုံးဦးသည် ရဲဘော်များကို တယောက်စီလိုက်၍ ကြည့်ရှုစစ်ဆေး နေပါတော့သည်။ အထူးသဖြင့် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးသည် ရဲဘော်များ၏မျက်နှာကို ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေး နေသလောက်၊ စစ်ဆေးခြင်းခံရသူ ရဲဘော်များအဘို့ တောင်တန်းကေရီ သခင်ကြီး၏စူးရှထက်မျက်သော မျက်လုံးဒဏ်ကို မခံရနိုင် ဖြစ်ပြီး အူတွေအသည်းတွေပါ တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ ထက် မျက်လှဲသောမျက်လုံးနှစ်လုံး၏ တန်ခိုးအာဏာများအောက်ဝယ် ဆုတ်ကိုင်ထားခြင်းခံရသကဲ့သို့ စိတ်ပြောင်းလွဲလှုပ်ရှားမှုတွေကို ခံလိုက်ကြပါတော့သည်။

တပ်ဖွဲ့များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် တပ်ဖွဲ့ကြီးတန်းစီရာ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ အရံသင့်စီမံထားသော ငွေခွက်ကြီးထဲမှ ငွေခွက်သေးသေးကလေးတလုံးနှင့် အင်းရေများကိုခတ်ကာ အထူးတပ်ဖွဲ့မှ ရဲဘော်တယောက်စီကို ရှေ့သို့ခေါ်ထုတ်ကာ တောင်တန်းကေရီ

သခင်မကြီး၏ရှေ့ပုဂံတော်နှင့် ယူနှင့်ကားသောက်သုံးစေပါသည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး ငွေခွန်ကြီးထဲမှနေကျသောက်သုံးပြီးသည်နောက် တွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို သိမ်း ကြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ရဲဘော်တို့... ငါတို့ဟာ မကြာခင် မြေပြန့်ကျိပြန့်ကျရလိမ့်မယ်၊ ပြန်တို့အစီအစဉ်တွေလဲ လုပ်ဆောင်ပြီးကြပြီ၊ မြေပြန့်ကျိ အကြမ်း တန်းဆုံးခရီး ကလှည့်ပြီးပြန်မယ်၊ ဟိုမြေပြန့်ကျိရောက်ဖို့ ရှိရင် ငါတို့ ဘယ်ပြည်-သယ်ဋ္ဌာနရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းအသိပေးရဦးမယ်၊ ရဲဘော်တို့ကိုမေးလာရင် ငါ့ကိုသာမေးပါလို့ တခွန်းထဲ တဲ မြေပြန့် မယ်၊ ရဲဘော်တို့ဟာ ဂတိသစ္စာအင်မတန်အရေးကြီးတယ်၊ ရဲဘော် တို့သာ မြေပြန့်ကျိ မသေမပျောက်ရောက်ရှိပြီးတဲ့ နောက် ငါတို့ဘာ ဝန်တွေပြီးဆုံးခဲ့ရင် ငါ့နောက် ပြန်လိုက်ချင်တဲ့ရဲဘော်တွေလဲ လိုက် နိုင်တယ်၊ မလိုက်ချင်တဲ့ရဲဘော်လဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကိုယ် ဘာသာ ဘာဝလုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ ရဲဘော်တို့ဟာ ယောဒီဥတ္တရပူရနေပြည်တော်အကြောင်းကို လျှို့ဝှက်နိုင်သမျှလျှို့ ဝှက်ထားရလိမ့်မယ်၊ ဒီတပတ်အတွင်း အချိန်မရွေးချီတက်နိုင်တဲ့ အဆင်သင့်ရှိထားကြ၊ ဗိုလ်နဲ့ အကြပ်တွေက ဝိရိယမပေါ်နဲ့ အိမ် ထောင်ရှင်ရဲဘော်တွေအဖို့လဲ ဘာမှနောက်ဆန်တင်းခြင်းမရှိကြနဲ့ ရဲဘော်တို့လဲ ငါလိုဘဲ၊ တခုသတိပေးလိုက်မယ်-ဗမ ပြည်ရောက်ပြီး တပ်မတော်အကြီးအကဲတွေက ခွို ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီးတဲ့ နောက် ငါနဲ့ အတူ လိုက်ပါလို့တဲ့ ရဲဘော်တွေဟာ ကိုယ် ခရီးတွင် နိုင်ဘို့အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြပေဘော့၊ ဟောဒီနပြည်တော်ကို ပြန်ချီတက်ဘို့ရာကိုပါ ပြန်ပြီးကိုယ်တိုင်တာဝန်ယူမယ်ဒါဘဲ”

ထိုနောက်တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် နှုတ်ဆက်စကား အနည်းငယ်ပြောလိုက်ရင်း....

“ဥတ္တရပူရနေပြည်တော်မှာ နေထိုင်လို့တဲ့ မောင်ငယ်စစ်မှူးစစ် ကဲတွေဟာ ငါးပါးသီလမြဲမြန်ဘို့အရေးကြီးတယ်၊ အမောင်တို့တပ် မှူးသခင်ကြီးရဲ့ ဆိုဆုံးမဩဝါဒကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ကြပြီး အမတော် ဘုရားပျားစံနေရာ ရှေ့မြို့တော်ကို ဘေးမသိရှုန်မခဘဲ ကိုယ်စိတ် နှစ် ဖြာရှင်သန်းစွာနဲ့ ပြန်ကြွချီနိုင်ပါစေမ၊ ဘုရားအထူးမထွေတာစေတနာ နေ့စဉ်ပို့ သဘို့တာဝန်ယူပါတယ်”

စောခမ်းနှုတ်သို့ နှုတ်ဆက်စကားပြောရန် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင်....

“နောက်ပိုင်းက သားယောဒီတွေအတွက် နောက်ဆန်တင်းမနေ ကြနဲ့ အမျိုးဘာသာ သာသနာအတွက် စွန်းစွန်းတမန်ကျိုးပန်းကြ ပါ မောင်ငယ်စစ်မှူးစစ်ကဲ ရဲဘော်များ၊ နောက်ပိုင်းကမောင်ငယ်တို့ သားသမီးများရဲ့ ကျမ်းမာ ချမ်းသာရေး၊ နေရေး ထိုင်ရေးကို မ ဘုရားတာဝန်ယူစောင့်ရှောပါမယ်လို့ ဂတိသစ္စာပြုလိုက်ပါတယ်”

တပ်သားများအား အထူးမေးမြန်းစရာ ရှိမရှိကို ဗိုလ်ကြီးအောင် မင်းကျော်က မေးမြန်းလိုက်သည်အခါတွင်....

“မရှိပါဘူး” ဟူ၍ တခဲနက်ဖြေကြားသည့်အသံများ ထွက်ပေါ် လာပါတယ်။

ထိုနောက် ရဲဘော်အများအပြားပင် တညီတညွတ်တည်းအသံဖြင့်- “ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မြို့တော်ကိုဆက်ဆက်ပြန်လာမယ်”

ဂတိခဝန်ချက်များ ၎င်းတို့စိတ်ဆန္ဒအလျောက်ပေးအပ်လိုက်ကြ ပါသည်။ ထိုနောက်တပ်ဖွဲ့ကို တန်းဖြုတ်ကာ မိမိတို့ စစ်စခမ်း တွင် နေရာပြန်ချီချထားလိုက်ကြပါတော့သည်။ ခရီးထွက်ခွါရေးအတွက် လိုအပ်သောရိက္ခာများ၊ လားတိရစ္ဆာန်များအတွက် ရိက္ခာများအပြင် လျှို့ဝှက်သော ခရီးလမ်းပန်းရေးအတွက် ထောင်တန်းကေရီသခင်

မကြီးကိုယ်တိုင် ညွှန်ကြားရွေးချယ်လိုက်သည်။ လမ်းပြတာဝန်ခံနဲ့ ဦးတို့ပါ တပ်စခန်းတွင်အဆင်သင့်ရောက်ရှိနေကြပြီးဖြစ်ပေ၏။

လျှို့ဝှက်ထားသော အပြန်ခရီးလမ်းစဉ်

မိုးသားတွေကင်းစင်သော မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးကာလဖြစ်၍ တောင်တန်းကြီးပေါ်၌ ကြည်လင်စပြုကာ လမ်းပန်းခရီး သာယာစပြုသည့်သမယဖြစ်ပေ၏။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ဥတ္တရံပူရမြို့တော်မှ အထူးလျှို့ဝှက်သောဖြတ်လမ်းတောင်ကြားများမှ အပြင်းထန်ဆုံးခရီးကြမ်းဖြင့် မြေပြန့်ဆီသို့ ပြန်လည်ဦးဆောင်ကာဆင်းခဲ့ကြပါသည်။

“သခင်ကြီး နောက်ရက်ဆိုရင် လားရှိုးမြို့ရွာကို ရောက်တော့မယ်”

လမ်းပြလုပ်သူက သတိပေးလိုက်ပါသည်။ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူတို့တပ်ဖွဲ့ဥတ္တရံပူရနေပြည်တော်မှ စတင်ကာခရီးထွက်ခဲ့သည့်ရက်ကို ပြန်လည်ရည်တွက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ ပုည၊ ကျုပ်တို့ခရီးထွက်ခဲ့တာ စုစုံပေါင်းဆယ်ရက်ရှိခဲ့ပြီ။ သခင်မကြီးက ဆယ်နှစ်ရက်ခရီးပြင်းပြင်းသွားရင် ကျုပ်တို့ ဗမာ့တပ်ဖွဲ့နဲ့ အဆက်အသွယ်ရနိုင်တဲ့မြို့ကြီးကိုရောက်လိမ့်မယ်လို့ မှာခဲ့တယ်။ ဒါထက် ဟိုပန်းမြို့တို့ ပန်ကာမြို့တို့ ဘယ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့သလဲ ပုည-ကျုပ်တို့ မတွေ့ခဲ့ပါလား”

“အား...ကျွန်ရစ်ခဲ့ပြီသခင်ကြီး၊ ခုလာတဲ့လမ်းက ဖြတ်လမ်းဖြစ်ပြီး ငှက်ပျံတဲ့လမ်းမျိုးဖြစ်တယ်။ ဟိုပန်ဘက်ကလမ်းတွေနဲ့ တခြားစီထဲ၊ ခု-လမ်းဟာ တော်တော်လူမသိကြဘူး၊ လမ်းရယ်လို့ မရှိဘူး သခင်ကြီး၊ ကျွန်းတော်မျိုးများသာ သခင်မကြီးရဲ့ အမိန့်ကြောင့်

သိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ လမ်းကြောင်းတော်ကိုလမ်းပြရပါတယ်သခင်ကြီး”

“ဗျို-ဗိုလ်ညွှန်မောင်—ကျုပ်တို့ချီတက်ခဲ့တဲ့ခရီးစဉ် ဒီခရီးတွေ မြေပုံကြောင်းတွေမှာ သေသေချာချာမှတ်ထားပြီး နောက်အပြန်ခရီးမှာ အင်မတန်အရေးကြီးတယ်ဗျို”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်ပြီးပါပြီဗိုလ်ကြီး၊ အသွားလမ်းနဲ့ အပြန်လမ်းဟာ သိုးပုံတပုံကွာနေတယ်ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဥတ္တရံပူရပြည်ကို ချီတက်ခဲ့တုံးက လမ်းမှတ်တိုက်ပုံဖြစ်လို့ ကြာတာရောဆိုရင် တလမှာ ရှစ်ရက်စွန်းသေးတယ်ခင်ဗျ၊ သိုးဆယ်နှစ်ရက်ခရီးဖြစ်ပါတယ်”

(အထူးပေါ်ပြချက်။ ။ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏နေ့စဉ်မှတ်တမ်း တတိယတွဲတွင် သူတို့တပ်ဖွဲ့ ဥတ္တရံပူရမှ စတင်၍အပြန်ခရီးစဉ်အကြောင်းအရာများ၊ ခရီးလမ်းပန်းအခြေအနေများ၊ အမှတ်အသားများကို ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ မှတ်တမ်းတွင် ကွက်လပ်အဖြစ်ချန်လှပ်ခဲ့သည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ သို့ရာတွင် မှတ်တမ်း၏ နောက်ပိုင်းတွင်မူ မြေပုံနှင့် ခရီးသွားခြင်း အမှတ်အသား ဒီကရီများကို အကြမ်းမှတ် ယူထားသော ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ လက်ရေးဂဏန်းများကိုတွေ့ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုဂဏန်းများကိုပင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် မှင်ဖြင့်ဖျက်ထားကြောင်း သေချာစွာတွေ့ရပါသည်။ စာရေးသူအနေဖြင့် စဉ်းစား ကြည့်မိသည်မှာ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဥတ္တရံပူရမြို့တော်သို့ အပြန်ဆုံးရောက်နိုင်သော ခရီးစဉ်အမှတ်အသားများကို အခြားသူများမသိရှိစေရန် တမုင်ကလာ လျှို့ဝှက် သိုးသိပ်ထားခဲ့ကြောင်းဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ခရီးစဉ်များလျှို့ဝှက်ထားမှုမှာ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့ ဥတ္တရံပူရနေပြည်တော်သို့အပြန်ခရီးအတွက်ယာဘက်မရရှိသူများ၊ ရန်သူများ၊ ခရီးလမ်းပန်းခရီးကြောင်းကို ကြိုတင်

မသိရှိစေရန် မဖျက်စီးစေရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ဥတ္တရိပူရပြည် သို့ အခြားလူစိမ်းများ၊ မသူတော်များ မဆောက်ရှိစေရန် အထူးသိ သိပ်လျှိုဝက်ထားခဲ့ကြောင်းသာဖြစ်ရမည်ဟု စာရေးသူအနေနှင့်ထင် မိပါကြောင်း)

“ဒီကရှေ့ သုံးမိုင်ဆိုရင် စခမ်းချသို့ရေစမ်းကောင်းကောင်းရှိတယ်။ အဲဒီစခမ်းကိုကျော်ရင် ဆယ်မိုင်လောက်ရေမတွေ့နိုင်ဘူးသခင်ကြီး”

လမ်းပြ ပုညဆိုသူက သတိပေးလိုက်မှ...

“ကောင်းပြီ...ဗိုလ်ညွှန်မောင် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီစခမ်းမှာ ဒီနေ့ ညစခမ်းချမယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဗိုလ်ညွှန်မောင်၊ ဗိုလ်စိန်ပန်း၊ ဗိုလ်စိန် လှဘော်တို့အထူးတိုင်ပင်စရာကိစ္စတွေရှိသေးတယ်။ စခမ်းချပြီး ညမှ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့ဗျာ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ခရီးလမ်းပန်းအခြေအနေကိုအ ကြောင်းပြု၍ သူ၏စိတ်ထဲ၌ ကြံဆချက်ကိစ္စတခုကို ထင်ပြသတိပေး ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

ညနေ ငါးနာရီအချိန်ခန့်တွင် အထူးတပ်ဖွဲ့သည် ကျောက်တူ ထပ်လှသော တောင်တန်းကြီးများ ဖို့ခနောက်ဆိုင်တည့်နေရာ တောင်ကြားလမ်းကလေးတခုထဲသို့ဝင်ရောက်ခဲ့မိကြသည်။

“ဒီနေရာမှာဘဲ သခင်ကြီး ညစခမ်းချသို့၊ ရေနဲ့ နေရာကကောင်း တယ်။ ဖားတွေအတွက် ကျားတွေအနွဲ့ရယ်ကလဲစိတ်ချရတယ်”

လမ်းပြ ပုညသည် သူ၏တာဝန်အရ သတိ ပေးလိုက် ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က သူ၏တပ်ဖွဲ့ကိုရပ်နား၍ ညစာ ချက် ပြုတ်ရန် အချက်ပေးလိုက်ပါသည်။

မကြာခီ မီးဖိုများမှ မီးခိုးတလူလူထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရ ပြီးနောက် မီးရောင်များကို အဝေးကပင်တွေ့နိုင်သော ယာယီ စခမ်း တခုဖြစ်ပေါ်လာပါတော့သည်။

တပ်မှူး သုံးယောက်နှင့် အတူ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ခက်တီးတီးတိုင်ပင်လိုက်ကြပါသည်။

“ပြည်မ အခြေအနေ ဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ က မှပစ္စည်းနဲ့နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဂျပန် စစ်တပ်တွေနဲ့ လမ်းမှာ မတူခဲ့ရင် ရှောင်သာကွင်းသာအောင် ကျုပ်တို့အပိုထက်နက်တွေနဲ့ အဖမ်းမီးကျောက်တွေ၊ ဆေးဘီးတွေကို ရာသီဥတု အတွက် လျှို့ ခိုက်ချရမဲ့ ကျောက်ဂူကြီးတွေထဲမှာ လျှို့ ဝှက်ပြီးထားခဲ့ကြရအောင် ပါဗျ ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ဟာ ဝန်ထုပ်ဝန် ဘည်တွေပေါ်သွားမယ်”

“ကောင်းပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ အပြန်ခရီးတလျှောက် ကျွန်တော် တို့ လက်နက်တွေလိုရင် လွယ်လွယ်ကူကူပြန်သုံးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်စိန်ပန်းသည် ရှေ့ရေကို ကြိုတင်၍မြင်သူပြီပြီ ထောက်ခံ ပြောဆိုလိုက်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ သံပုံးကြီးတွေနဲ့ အမဲဆိပုံးကြီးတွေ ပါတယ် မကုတ်လား ဗိုလ်ညွှန်မောင်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သတိရသည့် အချက်အလက် များကိုအကြောင်းပြုကာ မေးလိုက်သည်တွင်....

“ပါပါတယ်... သွတ်ပုံးရှည်ကြီး ခြောက်ခု၊ အဲဒီထဲမှာ တရုပ် တပ်တွေဆီကရလာတဲ့ စက်ဆေနတ်ကြီးတွေနဲ့ အော်တိုမက်တစ် တက်နက်တွေ ထည့်ခဲ့ပါတယ်”

“ကောင်းပြီဗျာ...နေရာကျပြီ၊ စာရုပ်တွေဆီကရခဲ့တဲ့ မောင်းပြန် ပိုင်တယ်တွေနဲ့ စက်ဆေနတ်တွေ၊ ကျည်ဆံတွေ၊ လက်ပစ်ပုံးတွေ၊ ဆေး တွေကို လမ်းပြ ပုညနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဟောဒီ ကျောက်တောင်ကြီးတွေ ထဲမှာရှိမဲ့ ကျောက်ဂူကြီးတခုထဲမှာ ထားခဲ့ရမယ်။ ခြေရာဖျောက် ထားခဲ့ပမယ်။ မိုးဒဏ်-ရေဒဏ်မထိအောင်လဲ ရေရာမြင့်မြင့်မှာ သို့သို့ ဝိုင်သိပ်ထားခဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့စီစဉ်ကြရမယ်”

ထိုနောက် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည်လမ်းပြ-ပုညကိုခေါ်ယူ၍ စခမ်းချသောနေရာတဝိုက်တွင် လက်နက်ပစ္စည်းများ လျှို့ဝှက်၍ ထားရန် ကျောက်ဂူများရှိမရှိ စုံစမ်းရာ ပုညသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်....

“ရိုပီတယ် သခင်ကြီး....ကျောက်ဂူကတော့ သိပ်မကျယ်ပါဘူး၊ အမြဲတမ်းလူတွေဝင်အိပ်တဲ့ တည်းခိုင်တဲ့ ကျောက်ဂူ မဟုတ်ပါဘူး သခင်ကြီး”

အကျိုးအကြောင်းရေရေလည်လည်ပြောလိုက်ပြီး သူတို့စခမ်း၏ အရှေ့ဘက်စူးစူးရှိကပ်နေသော တောင်စောင်းရှိ တောင်တန်းကြီးတခု၏အတွင်းဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် ဗိုလ်ညွှန်မောင်တို့သည် ပုညအား ခေါ်ယူကာ နောက်ပါ တပ်ကြပ်ကြီး လေးဦးတို့ကို ခေါ်ယူခဲ့ပြီး လက်နက်နှင့်ပစ္စည်းများကိုဝှက်ရန် နေရာကောင်းကို ရွေးချယ်စိစဉ်ရန် ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါ သွားပါတော့၏။

မကြာမီ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ရန်သူတရပ်တပ်များ ဆီမှ ရယူခဲ့သည့် စစ်လက်နက်နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်၊ ဆေးဝါးများကို ရဲဘော်များကို တသုတ်ပြီးတသုတ် သယ်ယူကာ ရုတ်တရက် ဝင်ပေါက် ရှာမတွေ့နိုင်သော ကျောက်ဂူကြီးထဲသို့ ပို့ဆောင် သို့ဝှက်ခိုင်းနေပါတော့သည်။

“ခုမှတ် လားတွေလဲ အသက်ရှူပေါက် ရတော့တယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ဒါတောင် တရပ်လက်နက်တွေ ကျန်သေးတယ်၊ သူတို့စစ်ဌာနချုပ်က ရခဲ့တဲ့ ဝိုင်ယာလက် စက်တွေနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကိုတော့ လားတွေပေါ်မှာ မှုပြီးတင်ခဲ့တယ် ဗိုလ်ကြီး”

ဗိုလ်ညွှန်မောင်၏သတင်းပို့ချက်ကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ပြုံး၍နားထောင်ရင်း....

“နေရာကျပါတယ် ဗိုလ်ညွှန်မောင်၊ ဒါထက်....သခင်မကြီးတို့ ပေးလိုက်တဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေလိုပဲရဲ့ လား၊ အရေးကြီးတယ်နော် အရေးရှိရင်၊ တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် အဲဒီအတွင်းပစ္စည်းတွေကို အလွယ် ရအောင် ဆွဲပြီးထွက်ပြေးကြည့် မမေ့နဲ့ ဗျို”

“အဲဒီကိစ္စတို့အတွက် လျှင်မြန်တဲ့လား ခုနစ်ကောင်ကို ထားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ရဲဘော်တွေကတော့ ဗိုလ်ကြီး ပြန်ဆင်းလိုသာ ဥတ္တရံ ပူရိမြို့ကဆင်းလာရတယ် သိပ်ပြီးမပြန်ချင်ကြဘူး ဗိုလ်ကြီး....သူတို့ မျက်နှာတွေ သိပ်ပြီးမကောင်းကြဘူး”

“မပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ဗိုလ်ညွှန်မောင်၊ ကျွန်တော်တို့ အားဟာ တပ်ကယုံကြည်ကိုးစားလို့ ပေးအပ်တဲ့တာဝန်ဆိုတာရယ်၊ ကတိသစ္စာဆိုတာ ရှိသေးဘယ်မဟုတ်လား ပြီးတော့ ဒီအတိုင်း မပြန်ဘဲ နေရ ကျွန်တော်ရဲ့ ရဲဘော်တွေအားလုံးဟာ တပ်မတော်ရာဇဝင်မှာ ချွတ်မရ-ရှင်းမရတဲ့ တပ်ပြေး တွေအဖြစ်နဲ့ အမဲကွက်ကြီးတွေရှိနေမှာဘဲ.... တာဝန်မကျေပြန်သူတွေလို့ နုံမည်ပေးတာ ခံရလိမ့်မယ်.... ပြီးတော့ တတိုင်းတပြည်လုံးဒုက္ခရောက်နေတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ ဖြေရှင်းပါဝင်ရမဲ့ ကိစ္စတွေရှိနေတော့မပြန်ဘဲနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ လာရိုးရောက်ရင် ဂျပန်တွေရဲ့ အခြေအနေကို ကျကျနနကင်းထောင့်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ သတင်းပို့ရမယ်၊ ဘာမှမသိဘဲ သတင်းပို့ရင် ဂျပန်တွေက ကျွန်တော်တို့တပ်ပွဲကို ရန်သူဘက်ဆက်လာတော့ ရန်သူတွေ ရုပ်ဖျက်လာတယ်ထင်ပြီး၊ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး အရှုပ်အရှင်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

ရှေ့ ရေးကို လေးဦးသား တိုင်ပင် လိုက် ကြ ပြီးနောက် သူ့ဘာ စားသောက်ရန်အတွက် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားသည့် ထမင်းစားပွဲ ဆီသို့ ခတ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ တောင်တန်းများပေါ်

မှ တောဆင်များ၏အော်သံများ၊ ကျားဟိန်းသံများသည် ဆူညံ”
စွာ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“ကိုင်း...တပ်စိပ်လိုက် ကင်းတာဝန်ယူကြဟေ့၊ လက်နိပ်ခါတ်
မီးတွေ၊ မီးဖိုကြီးတွေအသင့်ဖိုပြီး ပါးပါးနပ်နပ်အိပ်ကြ”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ လက်အောက် ငယ်သား
များကို ကြိုတင်၍ ညရေးညတာ ပြင်ဆင်မှုများအတွက် နှိုးဆော်
လိုက်ပါသည်။

အမှောင်တူသည် ရုတ်တရက် ယာယီ စခမ်းကလေးကို ဝါးမျို
ဖုံးကွယ်သွားပါတော့သတည်း။

လေယာဉ်ပျံ များ၏ အုပ်နှင့်ချီကာ တဝေါဝေါအသံများသည်
တောသံ တောင်သံပေးကာ ထွက်ပေါ်၍ လာတော့၏။ မကြာမီ
လေယာဉ်ပျံ များသည် နိမ့်ဆင်းသွားပြီး၊ ဝန်းကနဲ-ဝန်းကနဲ မြေတို့
ဟီးက အရပ်ကိုးမျက်နှာလုံးကို ပဲ့တင်ထပ်၍ပေါ်ထွက် လာချေ၏။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် မှန်ပြောင်းနှင့် အနော်ဘက်
စူးစူးသို့လှမ်း၍ကြည့်ရင်း...

“ဘယ် နယ်လဲ ဗိုလ်စံလှဘော်... ရန်သူ လေယာဉ်ပျံ တွေဗျို...
အနောက်စူးစူးကမြို့တမြို့ကို စိမ်ပြေနပြေကြနေကြတာဗျို”

အရေးတကြီးလှမ်း၍ တောင်ကုန်းပေါ်မှပြောလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီအနောက်စူးစူးက အဆောက်အဦတွေဟာ လာရှိုးနဲ့ သိန္နီ
ပြေးတဲ့ ကားလမ်းအနီး ဂျပန်တွေရဲ့ တပ်စခမ်းကြီးဘဲ သခင်ကြီး”

ပူညသည် ပြောလိုက်ရင်း...

“အဆောက်အဦတွေရဲ့ ထောင်ဘက်ဏဟာ လွယ်ရိုး ခေါ်တဲ့
လာရှိုးမြို့တော်ခင်ဗျ”

“ဒီလိုဆိုရင် လာရှိုးရောက်၍ ဆယ်မိုင်လောက်ဘဲလိုတော့တယ်

တောင်ဆင်းတောင်တက် လမ်းတွေကရှိနေလို့ ဆယ်မိုင်ကို ထရက်
ပြင်းပြင်းတော့ဆင်းကြရလိမ့်မယ်”

မြေပြင်ဆီမှ ခုခံ၍ပစ်သံ-ခတ်သံများ တချက်တလေမှပေါ်ထွက်
မလာသည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် စဉ်းစားလိုက်
ရာမှ...

“ရန်သူလေကြောင်း တိုက်စစ်သက်သက်ချိ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီစစ်
အနေနဲ့ တချက်တလေမှ ပြန်ပေါ်မလာတာ မကောင်းဘူးဗျို...
ဂျပန်တွေအခြေအနေက သိပ်မခိုင်မာတဲ့ လက္ခဏာဗျို၊ စဉ်းစားမိ
တယ် ဗိုလ်စိန်ပန်း”

“ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုဘဲစဉ်းစားမိတယ်၊ ကြည့်ပါလား ခင်ဗျာ၊
ခုအထိ အထက်ကနေနေပြီးဗုံးတွေသွန်ချနေတာ”

“ကဲ-ကဲ...တောင်အောက် ဆင်းကြစို့ရဲ့...လာရှိုးကို မြင်နေရ
ပြီဗို့ သိပ်ပြီးမမောနိုင်တော့ဘူးဗျို၊ လာကြ-ဆင်းကြ”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ တောင်ဆင်း
မြေးလမ်းကလေးအတိုင်း ဆင်းသက်ခဲ့ ပါတော့သည်။ နောက်မှ
ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့များ၊ လားများသည် တတန်းကြီးဆက်လက်၍ ဆင်း
သက်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းပြ-ပူညနှင့် အဖေပါ-သူမနတ်နတ်ဦးသည် သူတို့အချင်းချင်း
စကားပြောဆိုတိုင်ပင်ရင်း ရှေ့မှလမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားပါတော့
သည်။

တောင်ဆင်းတောင်တက် လျှိုကြီးမြိုင်ကြီးထဲမှ အထပ်ထပ်
ဖြတ်ကာ ခတ်ပြင်းပြင်းချီတက်ခဲ့ကြသော ဗမာ့တပ်မတော် အထူး
ကပ်ဖွဲ့ဝင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့ ရဲမက်များသည် အောက်
ကျင်း ဒေသ မြေပြန့်၍ လူနေအိမ်ခြေအဆောက်အဦများကို လှမ်း၍

တွေ့မြင်ကြသည်ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ခံစားကြရပြီး အမျိုးမျိုး ပြောဆိုဝေဖန်နေကြပါသည်။

တနေ့ကုန် ခရီးပြင်း ချီတက်ခဲ့ကြသော ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော်တို့ အထူးတပ်ဖွဲ့သည် ညနေ၊ နေဝင်ခါနီးမှ မြေပြန့်သို့ဆင်းရန် နောက်ဆုံးတောင်တန်းပေါ်သို့ နေရာယူ ထပ်စခမ်းချမိကြပါတော့ သည်။

“လာကြ...ဗိုလ်ညွှန်မောင်-ဗိုလ်စိန်ပန်း-ဗိုလ်စံသုတော်တို့ နက်ဖန် ကျွန်တော်တို့ လာရှိ၊ မြို့ထဲကို မယောင်မလယ်နဲ့ အရပ်ဝတ် အရပ်စား ဝတ်ပြီး အခြေအနေ စုံစမ်းကြည့်ရအောင်၊ ပြီးမှ တွေ့ရှိ နေရတဲ့ အခြေအနေ ပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ရှေ့ လုပ်ငန်း စဉ်တွေကို ဆုံးဖြတ်ကြရမယ်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က အစီအစဉ်ကိုချမှတ်လိုက်ပါသည်။ သူတို့တပ်စခမ်းချနေရာမှ ခြောက်မိုင်ကျော်သာဝေသည့် မြေပြန့်ဆီမှ မော်တော်ကားသံများ သဲ သဲ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

“အာဂ-ဂျပန်တွေ...နေ့ခင်းမှာ အားလုံး ငြိမ်သက်ပြီးမှ ညဉ့် အမှောင်ရောက်တဲ့ အခါမှာ စစ်ရေးလှုပ်ရှားမှုတွေ လုပ်ဆောင်နေ ကြတယ်ဗျ”

အမှတ်တမဲ့ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကပြောလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မြို့တွင်းဆီမှ မီးရောင် မှိန်မှိန်ကလေးများသာ တွေ့ရှိရပေ ၏။ တောင်ခုံးတောသန်းဝေက တက်လာသည်ကြောင့် တခဏကြာ တွင် လာရှိ၊ မြို့၏မြင်ကွင်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

အထူးတပ်ဖွဲ့တပ်စခမ်းချချိန်မှ ကင်းရဲဘော်များ၏ ခတ်တိုးတိုး စံကားသံများသာ တဟူးဟူးထိုက်ခတ်နေသည့်လေထဲဝယ် ခတ်သံ သို့ ကြားနိုင်ကြပါတော့သတည်း။

နောက်တနေ့ လာရှိ၊ မြို့မြေသို့တင်းရွက်နှင့်သစ်သီးများများကမ်း

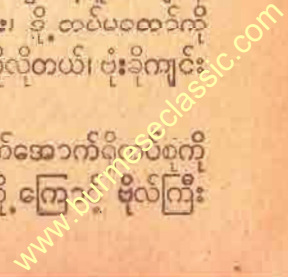
ပိုးက ရှမ်းအမျိုးသား အဝတ်အစားများနှင့် ဝတ်ဆင်ကာချင်းကပ် လာသော ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် ဗိုလ်စိန်ပန်းတို့ကို အခြား ရှမ်းအမျိုးသားများ၏ကြားမှတွေ့ရှိနိုင်ကြပါသည်။

မြို့အဝင်ဂျပန်တင်းရုံးတွင် ခေတ္တရပ်တန့်ကာ ဂျပန်စစ်သားများ က ပစ္စည်းများရှာဖွေခြင်းကို တယောက်စီခံယူပြီးနောက် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်တို့တောင်းထံမှ ငှက်ပျောသီးနှစ်ပီးကို ဂျပန် စစ် သားများ ဆွဲယူပြီး မြို့တွင်းသို့ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ တမြို့လုံးတွင် ဂျပန်စစ်ကားများ၊ ဂျပန်စစ်တပ်များဖြင့် ခင်းကြမ်း တပ်စခမ်းချ ထားသည်ကိုတွေ့ရပေ၏။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့သည် အထမ်းအပိုးများနှင့် လှည့် လည်ကာ တမြို့လုံး၏အခြေအနေကို အကဲခတ်လေ့လာပြီး၊ ဂျပန် စစ်သားများ-ပြောပုံဆိုပုံများကို တစေ့ တစောင်း နားထောင်နေ ရင်း အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည့် ဗမာ့တပ်မတော်သားများကို ရှာ မပူနေကြပြန်သည်။ မြို့၏မြောက်ဘက်စွန်း တနေရာတွင်မူကား... ဗမာ့တပ်မတော်မှ တပ်ဖွဲ့တဖွဲ့ကိုတွေ့လိုက်ရပေ၏။ ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်သည် အသီးအရွက်ရောင်းဟန်ဖြင့် ဗမာ့တပ်မတော် တပ် ဖွဲ့ကလေး၏အနီးသို့ချဉ်းကပ်ကာ ရဲဘော်များ၏ ပြောပုံဆိုပုံများကို နားထောင်လိုက်ပါသည်။

“မင်းတို့ရဲဘော်တွေ မြို့ထဲကိုအကြောင်းမဲ့ မထွက်ရဘူး၊ ဂျပန် စစ်သားတွေကရန်စ၊ ရင်လဲ ပြန်ပြီးရန်ပဖြစ်ရဘူး၊ ဦးတပ်မတော်ကို ပျေ့တော့ အပြစ်ရှာရန်စနေတာကို မင်းတို့သိဘို့လို့တယ်၊ ဗုံးခိုကျင်း တွေကို ခုတ်နင်းဖြတ်ပြီးရင် ဆက်ပြီးတူးကြ”

ဗု-ဗိုလ် အဆင့်အတန်းရှိသူတဦးက သူ၏လက်အောက်ရှိ ဗေဒနာကို အပီနဲပေးနေသံများကိုကြားလိုက်ရတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး

အောင်မင်းကျော်ထို နှစ်ဦးသည် တပ်စခန်းရှိ ကင်းစောင့် ရဲဘော် နှစ်ဦးဆီသို့ အသာချဉ်းကပ်သွားရောက်ကြသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...ခင်ဗျားတို့အဲဒီနေရာမှာခေတ္တရပ်ပါ”

ကင်းစောင့် ရဲဘော်တယောက်က စတင်ကာ မေးမြန်း စုံစမ်း သည်တွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က ကင်းစောင့်ရဲဘော်အား-

“ဒို့ ဗမာတွေပါ...ရဲဘော်...မင်းတို့ ကင်းမှူးကတဆင့် မင်းတို့ တပ်မှူးကိုတွေ့ချင်တယ်၊ သွားပြီးအကြောင်းကြားလိုက်ပါကွာ”

တောင်းပန်လိုက်မှ ရဲဘော် တယောက်သည် မသင်္ကာသော မျက်လုံးတွေနှင့် ခဏကြည့်ရှုအကဲခတ်ပြီး...

“အောင်မျိုးရှေ့...မင်း-ဒီလူနှစ်ယောက်ကို ဘယ်မှမသွားစေနဲ့ ငါ့ကင်းမှူးဆီသွားပြီး အစီရင်ခံလိမ့်မယ်”

တာဝန်ပေးအပ်ကာ ရဲဘော်တယောက်သည် ခတ်သုတ်သုတ်နှင့် ကင်းရုံးဆီသို့ ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ချက်ခြင်းပင် ကင်းမှူးသည် အရေးတကြီးလိုက်ပါလာပြီး...

“ခဗျားတို့ဘယ်သူတွေတုန်း-ဝတ်ထားတာကဘော့ ရှမ်းအမျိုး သား အဝတ်အစားတွေပါ”

စတင်ကာမေးမြန်းသည်တွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည်-

“မင်းတို့တပ်မှူးဘယ်သူလဲ-ငါ့နံမယ်က အောင်မင်းကျော်ဟေ့ အရေးကြီးတိုက်စွန့် တွေ့ချင်လို့ ကွာ”

“ဗိုလ်ကြီး-လှသိန်းကိုသွားခေါ် စမ်းကွာ...ဟေ့ -စံထွန်း”

မယုံသင်္ကာဖြစ်နေသောကင်းမှူးကသူတို့၏တပ်မှူးအဖြစ်အကဲကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ မကြာမီ ဂျပန်ဓားရှည် တချောင်းကို ခါပါတ်တွင် ချိတ်ကာ ဗိုလ်အဆင့်အတန်းရှိသူ ဗမာတပ်မတော်မှ အရာရှိတဦးသည် လိုက် ပါလာပါ့တော့သည်။

တင်းမှူးကအလေးပြုပြီး အခြေအနေကိုသတင်းပို့ လိုက်ပါသည်။ ‘တဆိတ်...ဗမာတွေဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ တာဝန်တွေရှိ ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော် ကို တွေ့ချင်ပါသလဲ ဒီကမိတ်ဆွေ တွေ’

“ဟေ့ -လှသိန်း၊ အမ်မာ...မင်း-ငါ့ကိုမမှတ်မိဘူးလား”

ဗိုလ်စိန်ပန်းသည် လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်မှ ဗိုလ်လှသိန်းသည် ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်သွားပြီး ဗိုလ်စိန်ပန်းကို သေသေချာချာ ပြန် ၍ ကြည့်ရင်း...

“ဟာ...စိန်ပန်းကြီးလား၊ နေအုံး မင်းတို့တပ်ဖွဲ့ဘာလိုလို့ တရုပ် တပ်တွေအခြေမှန်”

အေး-ပြေးပြေးပြော... ဟောဒါ ဗို.တပ်မှူး ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်ဟေ့...မင်းရုံးထဲသွားပြီး အခြေအနေ တွေ တိုင်ပင် ရ အောင်”

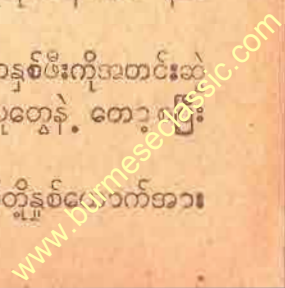
ဤတွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အား ဗိုလ်လှသိန်းသည်တပ် မတော်တိုးတန်းစဉ်လာအတိုင်း ခြေစုံရပ်ကာ အလေးပြုလိုက်ရာ... ဗိုလ်ကြီးအောင်ကျော်သည် ခေါင်းငုံ့ကာ ပြန်လှန်၍ အရိအသေပြု င်ရင်း...

“ဂျပန်တွေအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဗိုလ်လှသိန်း”

“သိပ်မဟန်ဘူးဗိုလ်ကြီး၊ မကြာခဏ ကျွန်တော်တို့ ဗမာတပ်ကို ရန်စနေတာဘဲ၊ မြို့ထဲမှာလဲ သူတို့သိပ်ပြီးထင်ရာစိုင်းနေတယ်၊ နယ် လူထုဟာ သိပ်အခံရခက်နေပြီ”

“မြို့အဝင်မှာ ငါတို့တောင်းထဲက ငှက်ပြောနှစ်ဖီးကိုအတင်းဆဲ ယူထားလိုက်တယ်ကွာ- ရောက်ရောက်ခြင်း ငပုတွေနဲ့ တော့ လမ်း တွေရပြီး”

ဗိုလ်လှသိန်းသည်ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့နှစ်ယောက်အား

အရေးကြီး သူ၏တပ်ဖွဲ့ရုံးထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။ ဟင်း
သီးဟင်းရွက်တောင်းများကိုမူ ကျန် ရဲဘော်များက သယ်ယူ လိုက်
ကြပါသည်။

“ပြောရမှာတွေတွေ အများကြီးဘဲဗိုလ်လှသိန်း၊ ကျွန်တော်တို့
စစ်ဌာနချုပ်ကို ဒီကကြေးနန်းနဲ့ ပို့ လို့ ရသလား...၊ ကျွန်တော်တို့
တပ်ဖွဲ့ပြန်ရောက်လာတဲ့အကြောင်း”

“ဂျပန်တပ်ကတဆင့် ပို့ ရပါတယ်၊ ဂျပန်မြို့တော်တပ်မှူးကိုလဲ
ကျွန်တော်တို့သွားပြီးသတင်းပို့ ရပါလိမ့်မယ်”

“တပ်ကရဲဘော်တွေရောဗိုလ်ကြီး”

“တနေရာမှာထားခဲ့တယ်၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့တပ်
ဖွဲ့ ကို ဘယ်လိုသတင်းတွေထွက်နေသလဲ ဆိုစမ်းပါအုံး”

ဗိုလ်ကြီးတို့အထူးတပ်ဖွဲ့တွေဟာ တရပ်တပ်တွေရဲ့ နောက်ပိုင်းကို
ဖော်ကြသွား စစ်ဌာနချုပ်တွေကို မှန်တိုင်းဆင်ပြီး တိုက်တာတွေကို
စစ်ဌာနချုပ်ကသိရတယ်၊ ဂျပန်စစ်ဘက်ကလဲ မှန်ကြောင်း အသိအ
မှတ်ပြုတယ်၊ နောက်ကြားရတဲ့ သတင်းကတော့ တရပ်တပ်တွေက
တပ်မကြီးတပ်နဲ့ လေကြောင်းကအကူအညီယူပြီး ဗိုလ်ကြီးတပ်ဖွဲ့
ကိုအပြတ်လိုက်ပြီးအတိုက်ခံရလို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေအားလုံး သေ ကြေ
ပျက်စီးကုန်ပြီလို့ ထင်နေကြတယ်၊ ဘာမှ ဝိုင်ယာလက်အဆက် အ
သွယ်လဲမရဘူးဆိုဘဲ”

“အင်း...ထင်လဲထင်စရာပေဘဲဗျာ၊ ဖြစ်ပျက်ပုံတွေ က်ဆက်ဦး
ဆံဗျား တိုင်းရင်းခိုက်ရင်း နယ်ကျွံ ခဲ့ပုံတွေကို ပြန်ပြောရင် တည
လုံးဆုံးမှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာဗိုလ်လှသိန်း၊ ကျွန်တော့်တပ်ဖွဲ့က ဆိုရင်
စုစုပေါင်း ရဲဘော်အေးမောင် တယောက်ဘဲကျဆုံးခဲ့တယ်၊ တရပ်
ဘက်က ဆိုရင် တော့ တပ်ခွဲတစ်ခုထက် မနည်းတန်း ကျမယ်ဆိုတာ

ထတတ်ပြောရဲတယ်၊ ဒါထက် ကျွန်တော်တို့စစ်ဌာနချုပ်ကို ရှေ့ဦး
စွာသတင်းပို့ ရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အရေးကြီး
သောအချက်အလက်များကိုမူတည်၍ သူနှင့်သူ၏တပ်ဖွဲ့ ချောမော
စွာပြန်လည်ရောက်ရှိကြောင်းကို သတင်းပို့ ရန် ရေးသား အစီရင်ခံ
နေပါသည် မကြာမှီ ဗိုလ်လှသိန်းသည် သက်ဆိုင်ရာသို့ ဝိုင်ယာလက်
မှင့်သတင်းပို့ ရန် သက်ဆိုင်ရာ ဂျပန်တပ်ဖွဲ့သို့သွားရောက်ရန် အရေး
ကြီးစီစဉ်လိုက်ရပေ၏။ ဗိုလ်စိန်ပန်းနှင့် တပ်မှ အခြားအရာခံတဦး
တို့သည် နောက်ပိုင်းရှိ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ တပ်ဖွဲ့ရှိရာသို့
ပြန်လည်ကာ တပ်ဖွဲ့ကို မြို့တွင်းသို့ချီတက်ခဲ့ရန် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း
ကျော်က အမိန့်ပေးလိုက်ရပေ၏။

စစ်ရေးအခြေ ဗမာမြေဝယ်

ရန်ကုန်နေပြည်တော်ရှိ ဗမာ့တပ်မတော်စစ်ဝန်ကြီးရုံး၏အလယ်
ခမ်းမဆောင်တွင်း၏ ရှုခင်းဖြစ်ပါသည်။

တရပ်တပ်ဖွဲ့မှ တိုက်ခိုက်ရရှိလိုက်သည့် မောင်းပြန်လက်နက်များ
ကျည်ဆံများ၊ အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းကို တခမ်းတနား
ပြုသတားပေ၏။ ရန်သူ့ တပ်များ ရရှိခဲ့သည့် ဝိုင်ယာလက်စက်ကိရိ
ယာများနှင့် ရိက္ခာထုပ်များ၊ အဝတ်အစားများမှာလည်း တန်းစီး
ကျက် ခင်းကျင်းပြုသထားသည်ကို တွေ့နိုင်ပေ၏။

ခမ်းမကြီးထဲတွင် ဗမာ့တပ်မတော်မှ ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးများ
နှင့် ဂျပန်စစ်ဘက်မှ ထိပ်ထန်းဦးစီးအရာရှိကြီးများတို့သည် ခမ်းမ
ကြီးပြည့်လှူခမန်း စုံစုံညီညီရောက်ရှိနေကြပါပြီ။

မကြာမှီ ဗမာ့တပ်မတော်စစ်ဦးစီးအရာရှိ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ထိုင်ရာမှထ၍ အထူးတင်ဖွဲ့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်လာခြင်းအကြောင်းကို အစီရင်ခံလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် နှင့် ဗိုလ်ညွှန်မောင်၊ ဗိုလ်စိန်ပန်း၊ ဗိုလ်စံလှဘော်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးများကိုလည်း စစ်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ကာ ခမ်းမကြီး၏နောက်ပိုင်းကျကျတွင် အသင့်နေရာယူကာထိုင်လျက်တွေ့နိုင်ပေ၏။ ထိုနောက် စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးက နိပုန် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဗိုလ်မှူးကြီးဆီသို့ အထူးတပ်ဖွဲ့မှ ရရှိခဲ့သည့် လက်နက်များကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန်ပန်ကြား သတင်းပို့ လိုက်သည်။

ဧကန်ရှိခဲ့ကြသည့်ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးများသည် မိမိတို့နေရာမှ အသီးသီးထွက်ကာ ရှေ့ဆုံးမှ နိပုန်စစ်ဌာနချုပ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးနှင့်ရုံးအဖွဲ့၊ နောက်မှ ဗမာ့တပ်မတော်ဦးစီးဗိုလ်မှူးနှင့်ရုံးအဖွဲ့ဝင်များ၊ အထူးညွှန်သည်တော်၊ သတင်းစာဆရာများနှင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် သူ၏ရဲဘော်များစသည်တို့ပြင် တသည်ကြီး လှည့်လည်ကာ တရုပ်တပ်များဆီမှ ရမိခဲ့သည့် မောင်းပြန်လက်နက်များ၊ စာရွက်စာတမ်းများနှင့် စစ်ဝတ်များ၊ ရိက္ခာပစ္စည်းများကို တစ်စုစီလိုက်လန်ကြည့်ရှု ဝေဖန်သံများထွက်လာပါသည်။ ဂျပန်အင်ပေတိုင်အဖွဲ့မှ တရုပ်စစ်ဌာနချုပ်မှ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ယူငင်ကာ တောင်းခံလိုက်ပြီး အရေးတကြီး လေ့လာလိုက်ကြပါသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာမှပင် မိမိတို့အသီးသီးနေရာကိုပြန်ထွက်ကြပြီး....

ဂျပန်စစ်ဘက်မှ မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါသည်။

“တရုပ်ပြည်နယ်ထဲကို ဘယ်လောက်အထိ လှည့်ပါတ်ပြီးစစ်များခဲ့ရပါသလဲ၊ ပြည်တွင်းအခြေအနေ ဘယ်လိုသိခဲ့ရသလဲ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်”

“တရုပ်ပြည်နယ်နိမိတ်တလျောက်မှာတော့ ရန်သူတပ်တွေ လှုပ်

လှုပ် လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်ကောင်းတဲ့နေရာတိုင်းမှာဘဲ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ဝန်ထုပ်တလျှောက်နဲ့ တောထူထပ်တဲ့ဒေသတွေမှာဆိုရင် အာမခံစစ်မဖြစ်တဲ့အတိုင်းဘဲတွေ့ရတယ်”

“တရုပ်ပြည်နယ်စပ်ထဲရောက်နေတုံး...စစ်ဌာနချုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဝိုင်ယာလက်စကနဲ့ သတင်းပို့ မဆက်သွယ်ခဲ့သလဲ”

“နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလို ရန်သူလေကြောင်းရန် အနေနဲ့ လည်းကောင်း၊ ရန်သူရဲ့ အင်အားကြီးမားတဲ့ တပ်မကြီးနဲ့ နယ်စပ်တစ်ချက်မှာ မေ့နောက်ရှာဖွေနေကြအတွက် ဝိုင်ယာလက်စကနဲ့ သတင်းမပို့နိုင်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ပို့ခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့အထူးတပ်ဖွဲ့ ရောက်ရှိနေတဲ့နေရာကို ရန်သူကြားဖြတ် အသံဖမ်းစက် တွေက ဖမ်းယူရရှိနိုင်ပါတယ်”

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့ စစ်ဗိုလ်မှူးတဦးက တရုပ်စစ်ဌာနချုပ်မှ ရရှိခဲ့သည့်အမိန့်စာတစ်ခုကို မေးမြန်းစစ်ဆေးနေသော ဂျပန်စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးဆီသို့တင်ပြလိုက်ပါသည်။ ဂျပန်စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးသည် တရုပ်စာများကို ဘာသာပြန် အရာရှိ တဦး၏ အကူအညီဖြင့် အရေးတကြီးလေ့လာခိုင်းရင်း....

“မုန်တယ်...တရုပ် စစ်ဌာနချုပ်က ဗမာ့စစ်တပ်ကိုမတွေ့ တွေ့အောင် ရှာဖွေဘို့ အထူးအမိန့်တရပ်ထုတ်ထားတယ်၊ ရန်သူ့ အဆက်အသွယ်တွေ၊ သတင်းပို့ ချက်တွေဖြတ်ယူနားထောင်ဘို့ လေကြောင်းထဲ လိုက်နေပြီ ရန်သူ့ စခန်းကိုရှာဖွေဘို့၊ ပြီးတော့ သူတို့လူယုံတွေ၊ ရုလျိုတွေလွှတ်ပြီး ဗမာ့တပ်တွေကိုရှာဖွေဘို့ အစီအစဉ်အမိန့်တွေ ထုတ်ထားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ....”

“နောက်ဆုံး အချက်ကတော့ ခုလိုတပ်လုံးမပြုတ်ဘဲ မသေမပျောက်နဲ့ ရန်သူ၏အရေးကြီးတဲ့ အချက်အခြာစစ်ဌာနချုပ်တွေကို ဂျပန်နယ်ထိရောက်ရောက် တိုက်ခိုက်သုတ်သင်လာပြီး၊ အောင်ပွဲ

ခံနိုင်တဲ့ ဗမာတပ်ကို ကျွန်တော်တို့ နိပုန်စစ်ဌာနချုပ် အနေနဲ့ အလေးအနက်ဂုဏ်ပြုပြီး ချီးကြူးလိုက်ပါတယ်။ ဗမာပြည်နယ်မြေပေါ်က အထူးတာဝန်တရပ်အနေနဲ့ စေလွှတ်ခြင်းခံရတဲ့ ဂျပန်တပ်ဖွဲ့ရော ဗမာတပ်ဖွဲ့တဖွဲ့ပါ ရုတ်တရက် ထိုးစစ်ဆင်ရေး စီမံကိန်းမှာ ဗမာတပ်ဖွဲ့တဖွဲ့ဘဲ အောင်အောင်မြင်မြင် ပြန်လာနိုင်တာကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရှိရတယ်။ ဒီနေ့ညစာ အောင်မြင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်က ကျွေးမွေးဂုဏ်ပြုပါတယ်...”

စသည်ဖြင့် ရိုးသားပွင့်လင်းစွာဖြင့် နောက်ဆုံး အဖြေပေးသွားပါတော့သည်။

ထိုနောက် နိပုန်စစ်ဘက်အရာရှိကြီးများကို ဗမာ့စဉ်းစာနချုပ် အကြီးအကဲများက အလေးပြုနှုတ်ဆက်ကာ စစ်ရေး စစ်ရာများ အကြောင်း ဆွေးနွေးပြီးနောက် နိပုန်စစ်ဘက်တာဝန်ခံ အစားလှယ်သည် ထွက်ခွါသွားကြပါတော့သည်။

ဗမာ့တပ်မတော် စစ်ဌာနချုပ် တာဝန်ခံဗိုလ်မှူးကြီးမှ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကို သူ၏ရုံးခမ်းတွင်းသို့သီးသန့်ခေါ်ယူပြီး လက်ထပ်အခြေအနေကိုဆွေးနွေးပါတော့သည်။

“ဂျပန်တွေကိုကြည့်ရတာတမျိုးဘဲ၊ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် ဘယ်လိုထင်မြင်သလဲ...ဟက်ဟက် ပက်ပက် ဝမ်းသာရမှာ ခုတော့ဝတ်ကျေတန်းကျေသင်္ဘောမျိုး ရှိနေတယ်”

“ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ တပ်ဖွဲ့ကို မသက်ဝတ်အမှုအယာတွေရှိနေပုံဘဲ၊ နောက်တချက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ဗမာ့တပ်မတော်နဲ့ ဂျပန်တပ်မတော်တွေ တာဝန်တွေ အသီးသီးယူပြီး နှစ်တပ်ယှဉ်ပြီး အထူး တပ်ဖွဲ့ အနေနဲ့ ထွက်ခွဲပြီး သေဘေးထွက်လွတ်ခဲ့တာရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ အောင်ပွဲတွေရယူပြီး

ပြန်ရောက်ခဲ့တာကို သူတို့ဂျပန်တပ်တွေထက်သာနေလို့ သူတို့လူကြီးပိုင်းက မနာလိုတဲ့စိတ်တွေရှိနေပုံဘဲ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“အေး-ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၊ ဝိုင်ယာလက်နဲ့ သတင်းမပို့ တာတောင် ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ပြီး၊ မေးလား မြန်းလား လုပ်နေတုန်းမှာ ကင်ပေတိုင်ဘက်က ဝင်ပြီး တရုပ်တပ်တွေ ဖိကရတဲ့ အမိန့်စာကိုဝင်ပြလို နို့မို့ရင် အတော်ရှင်းနေရအုံးမှာ တွေဟာ ငါတို့တပ်တွေအပေါ်ရန်စွာနေတယ်၊ အပြစ်လဲ အမြဲတမ်း ရှာနေတယ်၊ အဲဒီတော့ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ရဲ့ တပ်သားတွေ အားလုံး သူတို့ဂျပန်ဘက်က အစ်ထုတ်ရင် တသံထည်း ထွက်သို့၊ ဖြေနိုင်ဘို့အမိန့်ပေးထား၊ လှည့်ပြီး စစ်ဆေးချင် စစ်ဆေးမယ်”

ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးသည် အတွင်းရေးကိစ္စများကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို ခေါ်ယူကာ သတိပေးထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏တပ်ဖွဲ့ကိုတန်းစီကာ သက်ဆိုင်ရာ ဂျပန်တပ်များက ဘယ်လိုမေးမေး သူမူလကြိုတင် ပြောကြားမျက်အတိုင်း တသံထည်းသာဖြေကြားရန် လေးလေးနက်နက် သတိပေးလိုက်ပါသည်။

ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်၏ သီးသန့်ထမင်းစားခမ်းမကြီးထဲတွင် ညစာစားပွဲကို နိပုန်စစ်ဘက်ထိပ်တန်းအရာရှိများရော၊ ဗမာ့တပ်မတော် ဗိုလ်မှူးစီးထိပ်တန်းအရာရှိများနှင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၊ ဗိုလ်မှူးမောင်၊ ဗိုလ်စိန်ပန်း၊ ဗိုလ်စံလှဘော်တို့ပါ စတင်ကာ စားသောက်နေကြပါပြီ။ ရယ်ရယ်မော့မော့နှင့် ဣန္ဒြေလှုပ်ကာ စားသောက်နေကြသော်လည်း ဗမာအရာရှိများသည် ဂျပန်များ၏ အရိပ်အခြေကို အကဲခတ်ရင်း သတိကြီးစွာထားလျက် စားသောက် ပြောဆိုနေကြပါသည်။

ဂျပန်စစ်ဘက် အရာရှိများက ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို ဗိုလ်ညွှန်မောင်တို့ သုံးဦးကို အရက်များဆက်ကာ သောက်သုံးစေ သော်လည်း ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က အနူးအညွတ် တော်ပီ ပန်ရင်း အိလပ်ရည်ကိုသာဖိ၍သောက်ကာ ရယ်ရယ်မောမော ငြိမ် ပယ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဘယ် နှယ် တိုက်အေးစံ...နည်းနည်းပါးပါး သောက်စမ်းပါ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပေါ့ဗျာ”

အနီးရှိ ကင်ပေတိုင်ဘက်မှ ဗိုလ်မှူးတဦးက ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော်ကို အရက်သောက်ရန် ဆွယ်တရားဟောလိုက်သည်နှင့် ဗိုလ် ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည်....

“သီးခံပါ ဗိုလ်မှူး...ကျွန်တော် တို့ သိပ်ခရီးပန်းလာပြီး၊ ရပ် အင်မတန်ကောင်းမွန်တဲ့အရက်တွေသောက်မိရင် ကျွန်တော်တို့အဖေ အဟာရ မမှန်တဲ့ပိုက်တွေက လက်ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ။ အင်မတန် ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် ဗိုလ်မှူး” ပြန်လှန်၍ တောင်းပန်နေပါသည်။

“ဒါနဲ့ တရုပ်တပ်တွေ လက်နက်အင်အား- လူ့အင်အား ကောင်းသလား၊ တိုက်ရတာဘယ်လိုလဲ...စစ်ရေးစစ်ရာရာ အစီအမံ ကောင်းရဲ့လား”

“လက်နက်ကတော့ အမေရိကန်လက်နက်တွေပဲဗိုလ်မှူး၊ လူ့အင် အားလဲ များပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓါတ် မခိုင်မာတာရယ်၊ စစ် ပညာကြတော့ သိပ်အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူး ဗိုလ်မှူး...ကျွန်တော် တို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့တပ်မတွေမှာ သူတို့ဘက်ကအကျအဆုံး အင်မတန် များပြားခဲ့ပါတယ်၊ လေတပ်အကူအညီ အမြဲတမ်းရှိပြီး၊ လူ့အင်အား ဖိတိုက်တာမို့ ခံစစ်လုပ်ပြီး လှည့်ပတ်တိုက်ထုတ်ခဲ့ရပါတယ်”

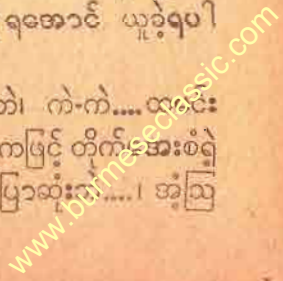
အဖြေကောင်းသွားသည်ကြောင့် ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးသည် ယူဂန္ဒာ အနည်းငယ်ကြည့်လင်လာပါသည်။

“တိုက်အေးစံနဲ့ ခိုဘော်တွေ လှည့်လည်ပြီး တရုပ် နယ်ထဲမှာ ရောက်နေတုန်း တရုပ်တပ်တွေက သူတို့နဲ့ ပေါင်းဘို့ တရားမဟော ဘူးလား၊ ရိက္ခာပြဿနာဘယ်လိုလုပ်ပြီးရှင်းခဲ့သလဲ...တိုက်အေးစံတို့ စစ်မြေပြင်ထွက်ပြီး ပြန်ရောက်ထဲ အထိ စုစုပေါင်း ကိုးလတင်းတင်း တဲ၊ ဒီကြားမှာ ရိက္ခာပြဿနာအခက်အခဲတွေစရာရှိပါတယ်”

ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်မှူးသည် တစတစ အစီအစဉ်ထုတ်လိုဟန်ဖြင့် မေး ပြန်းလိုက်သည်တွင်....

“တရုပ်ဘက်သားတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တရားဟောဘို့အချိန်ကို ပရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တပ်ဖွဲ့က ရုတ်တရက် ပေါ်လာပြီး၊ ရန်သူကို ရုတ်တရက် အပိုင်တိုက်ထုတ်တဲ့ နည်းပရိယာယ် သုံးနေရတာကိုး... ရိက္ခာကတော့ ရန်သူတပ်တွေက တိုက်လို့ ရတာတွေလဲ သုံးရတယ်၊ ရယ်ထဲရွာထဲက ပိုက်ဆံပေးပြီးဝယ်သုံးရတာလဲရှိပါတယ်၊ တခါတခါ အင်မတန်ရှားပါးပြီး သိပ္ပံနည်းကျတဲ့ ရိက္ခာခြောက်တွေကိုထုတ်သုံး ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ဟာ တရုပ်ပြည်နယ်ထဲကို သိပ်မရောက် ပါဘူး၊ နယ်စပ်မှာရှိတဲ့ တောင်ပေါ် သား တွေ နယ်ပယ်ထဲမှာ လှည့်ပတ်ကာ တရုပ်တပ်မကြီးတွေကို ရှောင်ရင်း စစ်ရေး ငင်နေရ ငြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ တရုပ်တပ်မကြီးတွေက ဗမာပြည်ဘက် ထွက်မိ လမ်းတွေတလျှောက်မှာ ဆို့ ပိတ်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့ထွက်ပေါက် မရှိလို့ ဒီလိုဘဲ ဘေးလွတ်ရာအသာရှိပြီး၊ တခါတခါ ရန်သူတပ် ကလေးတွေကို အလစ်ဝင်စီးနင်းရင်း ရိက္ခာကိုရအောင် ယူခဲ့ရပါ တယ် ဗိုလ်မှူး”

“ကောင်းပါလေ ဗျာ...ကျေနပ်စရာ တွေတဲ၊ ကဲ-ကဲ...ထင်မိ သုံးဆောင်ကြအုံး၊ ကျွန်တော်တို့ နိပုန်တပ်တွေကဖြင့် တိုက်အေးစံရဲ့ တပ်အကြောင်းကို ခုလောလောဆယ်မှာ အပြောဆုံးသုံး...၊ အံ့ကြ

လောက်ဘယ်ရာ စွန့်စားခြင်းနဲ့ အောင်မြင်ခြင်းယှဉ်တွဲနေတဲ့ ဗမာ့ တပ်ဖွဲ့လို အမည်ပေးထားကြတယ်”

သူတို့တပ်များ၏ အတွင်းရေးအကြောင်းကို အနည်းငယ်ရှင်းပြ ကာပြောရင်း စကားလက်စကို သတ်လိုက် ပါ သည်။ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်အဖို့ ဂျပန်များ၏အတွင်းစိတ်ဓါတ်ကောက်ကျစ် ယုတ်မာပုံများကို တစ်စုံစီစဉ်းစားမိပါတော့သတည်း။

ဗမာ့တပ်မတော်ကိုသာမကဗမာ့ဘမျိုး သားလုံးကို ဂျပန်စစ်ဘက် အာဏာပိုင်တို့သည်နိုင်လိုမင်းထက်ပြုမှုလာကြသည်။ဗိုလ်ကြီးအောင် မင်းကျော်ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ကိစ္စများကို ကြုံတွေ့လာရပြန်တော့၏။ ဘယ်နေရာတွင် ဂျပန်စစ်ဘက်က ရွာသူရွာသားများ၏ မျိုး စပါး တွေကိုအတင်းသိမ်းခြင်း၊ ရွာကိုမီးရှို့ခြင်း၊ အမျိုးသမီးတွေ ဘယ် နှစ်ယောက်အစော်ကားခံရခြင်း စသည့် မကောင်းသတင်းတွေနှင့် အတူ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးကြသော ကျေး ရွာသူရွာသားများအဖို့ ချွေးတပ်ဆွဲခြင်းခံရသည့်ဘေးမှ လွတ်ကင်း စေရန် အကြံဉာဏ်များတောင်းခံလာလေ့ ရှိပေ၏။

မြို့ပေါ်ရှိ လူလပ်တန်းစားများအဖို့ နေ့စဉ် ကြက်ကောင်ရေကို ဂျပန် မာစတာများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အမိန့်အရ ပြည့်အောင်ပမ်းဆီး ပို့အပ်ရခြင်း၊ ဂျပန်စစ်သားများ မျက်စေ့ ကြသောကုန်ပစ္စည်းမှန် သမျှ ဘီးဘွားပိုင် အမွေရသည့်ပမာ အစိုးအခစာစုံတရားပေးဘဲ ဆွဲယူခံရခြင်း စသည့် လက်ငင်းဘေးအန္တရာယ်များအပြင် ရန်သူ အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံ များ၏ အုပ်လိုက်ချီကာ ဗုံး ကြဲခြင်းစသည့် ကြောက်မက်ဘွယ်ရာ စစ်ဘေးစစ်အဏ်ကို တလှည့် ခံ ရသလောက်....

“ရန်သူစပိုင်ရှိတယ်” ဟု အထင်မြင်ပြုကာ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့ ၏ စပိုင်ရွာဖွဲ့ခြင်း၊ ဝါအမဲလိုက်ခံရခြင်းစသည့် အန္တရာယ်ဆိုးကြီး

များကို မြို့တွင်းရှိလူတန်းစားများသည် နေ့စဉ် နာဂီပိုင်းနှင့် အမျှ ရင်တဖို့နာတစွင့်စွင့် ခံစားနေကြရတော့၏။

သူ၏ရှေ့ မောက်တွင် မမြင်ချင်အဆုံး၊ မကြားချင်အဆုံးဖြစ်ပျက် နေသော ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ၏ ရမ်းကား ယုတ်မာမှုများ ကြားမှ သစ္စာဖောက်အမျိုးသမီးများ၏ ဂျပန်ကတော်များသည် ရှေ့မျက် မှန်အဝင်းဝင်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ် စစ်သားများနှင့်ယှဉ်တွဲကာ ခတ်ပြောင် ပြောင်လမ်းသလားနေကြသလောက် တဖက်က ဗမာ့ တပ်မတော် သားများအဖို့ သစ္စာဖျက် အသားထဲက လောက်ကောင်မများကို ရက်ရက်စက်စက်ချေမှုန်းရန် ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်နေကြပါ တော့၏။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ဘဝမှာ အသက်ရှင်လျက်နှင့် ငရဲဘုံရောက်သည့်ပမာ စိတ်ဆင်းရဲနေရှာပေ၏။ ဘယ်အရပ်ကဘုန်း ကြီးကျောင်းကို ဂျပန်စစ်တပ်က အတင်းတက်၍ အပိုင်စီးပြီး ဘုန်း ကော်ကြီးများကို ရင်ရင့်သီးသီး ကျောင်းပေါ်မှ မောင်းချလိုက် သောသတင်းကို ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏နားထံ၌ အကြားရ မျိုးဆုံး အမင်္ဂလာသတင်းပင်ဖြစ်စေ၏။

“နေနှင့်ကြအုံးကွာ မင်းကိုမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကောင်တွေ မကြာတော့ဘူး တရားမှန်း တရားမှန်း၊ သံသာမှန်းမသိကြတဲ့အကောင်တွေ”

ကြိုဗိုလ်အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏ခါးရှည်ကိုကိုင်ရင်း ကြိမ်း မီးဖိုသည်အထိ ခံရပြင်းသည့် ဒေါသထန်မိရှာပါတော့သည်။

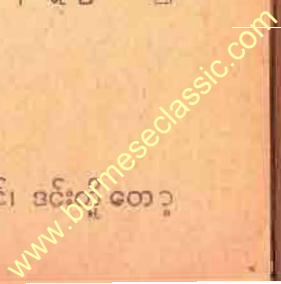
မကြာမီ သူ၏အမှုဆမ်းဗိုလ်ကြီးတဦးက သူ၏အနီးတို့ ဦးကပ်၍ တရားတကြီးခတ်ထိုးထိုးလာပြောလိုက်ရာ....

“ဟုတ်ရဲ့ လားကု-ရဲ့ခင်ရဲ့”

“သေချာပါတယ်-စိစဉ်နေပြီ သူငယ်ချင်း”

ဗိုလ်ကြီးရဲဒင်ပြောကြားလိုက်ရာ....

“တချီတမောင်းတွေကြသေးတာပေါ့ ဗိုလ်ရဲဒင်၊ ဒင်းနဲ့တော့

လား၊ လူထုကို ဒီလောက် နှိပ်စက်အနိုင်ကျင့်နေတာတွေ”
 ဗိုလ်ကြီးရဲဒင်၏ ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေးကိစ္စကို တော်လှန်ရေး
 ခေါင်းဆောင်များနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအမှူးရှိသော ဗမာ့လွတ်
 မတော်အကြီးအကဲတာဝန်ခံတို့က စိစဉ်နေသော အင်မတန်အရေး
 ကြီးသည့် လျှို့ဝှက်ထားသည့်သတင်းကို နှစ်ယောက်သားဆွေးနွေး
 နေခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။

“ဒါနဲ့ အောင်မင်းကျော်ရေး-မင်းကို အင်မတန်မိတ်ဖွဲ့ချင်တဲ့
 အမျိုးသမီးတွေရှိတယ်ဟေ့ - ငါ့ကို အတင်း မင်းဆီလိုက်ပို့ ခိုင်းနေ
 လို့ ကွာ၊ ဗိုလ်မှူးတင်တွေ့ရဲ့ နှမတွေလေ-၊ ပြီးတော့- နိုင်ငံရေးမှူး
 သင်တန်းဆရာမ စုစုမြိုင်တို့ကလဲ မင်းနဲ့မည်က သိပ်ကြီးနေသလော
 မင်းကိုသိပ်ကြည့်ညို့နေကြတယ်ကွ”

“ဒါတွေအသာထားပါရဲဒင်၊ ဒို့တတွေ ဖက်ဆစ်ပေတွေကိုတ
 ချီတမောင်း ရာဇဝင်ကြေးဆပ်ကြဘို့ ဘယ်လိုစခမ်းသွားကြမယ်ဆို
 ထာ တိုင်ပင်ဘို့အရေးကြီးနေပြီမဟုတ်လား၊ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ဂုဏ်
 တွေ-ပကာသနတွေကို ဒို့ ရဲဘော်တတွေ ဂရုမစိုက်ကြပါနဲ့၊ အချိန်
 မဖြုန်းပါစေနဲ့ ကွာ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် မနှစ်မျို ဟန်ဖြင့် တောင်းပန်
 ပြောဆိုနေပါတော့သည်။

ချစ်ရေးအတိတ်၊ စစ်သွေးစိတ်ဖြင့်

ဆောင်းရာသီ၏ အစွမ်းပြု လေအေးကလည်း ဗိုလ်ကြီးအောင်
 မင်းကျော်အဘို့ အအေးခါတ် တွေပေါ်လာလေလေ သူ၏အတိတ်
 ဘဝဖြစ်စဉ်ချစ်ခက်တွေကလည်းသူ့ အားချက်ခြင်း အဟောင်းမှအ
 သစ်ဖြစ်ကာ တစ်စိစိ တဘန်းတန်း သတိရနေစေတော့၏။ ရုပ်ရည်

နှင့် ပညာသမာဓိအရာတွင် သူမကအောင် ချောလှသော တောင်
 တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ လှပခန့်ငြားသော ပကတိ မျက်နှာတော်
 ကို လိမ္မော်အောင်မင်းကျော်သည် ပြန်လည် မြင်ထင်လာသည်နှင့်
 အမျှ ဝေးမောနေမိရှာ၏။ စောစမ်းနွဲ့၏ ချိုပြုံးကြည့်ရှင်သောမျက်
 နှာကလေးကိုလည်း တရေးရေးမြင်လာပြန်၏။ သို့ရာတွင် ယခုအ
 ခါ၌ သူ၏တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးတို့အတွက် ခံယူထားသည့်စစ်ဘဝန်
 ကြီးကိုလည်း ချက်ခြင်းသတိရမိသလောက် နှောင်ကြီးတင်းခြင်းခံ
 ရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ရင်လေးစွာ
 ဖြင့် စဉ်းစားနေမိရှာပါသည်။ စဉ်းစားရင်းပင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း
 ကျော်က တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးတို့ဆီသို့ စိတ်ဇော အာ ရှိ
 တွေသည် တဟုန်တည်းရောက်ရှိသွားရှာပါသည်။

ဘုရားခမ်းမကြီးထဲတွင် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးအမိဋ္ဌာန်
 ဝင်နေသော ပုံသဏ္ဍာန်သည် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့လိုက် ရပေ၏။
 သူ၏လက်ဝဲဘက်၌ စောစမ်းနွဲ့သည်လည်း တောင်တန်းကေရီသခင်
 မကြီးနှင့်အတူယှဉ်တွဲကာ သမထလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ကျင့်
 သုံးနေသည်ကို ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ရုပ်ရှင်ပိတ် ကား
 ပေါ်တွင် လှမ်း၍တွေ့မြင်ရသည့်အမြင်မျိုးအတိုင်း ထင်ရှားစွာတွေ့
 နေရပေ၏။ ထူးခြားချက်တချက်မှာ စောစမ်းနွဲ့၏ အခြေအနေမှာ
 သံသိသာသာကြီး ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိနေကြောင်းနှင့်တောင်တန်း
 ကေရီသခင်မကြီး၏ အခြေအနေမှာ မူမှန်သဏ္ဍာန်မျိုးကို တွေ့ကြရ
 ပြီး တရားလုပ်ငန်းတွင် များစွာအားထုတ် နှလုံးသွင်းနေသည့် အ
 တွက် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် စိတ်ထဲတွင် လေးနက်စွာ
 ကြည့်ညို့မြတ်နိုးရင်း “သာဓု” သုံးကြိမ်ခေါ်လိုက်ရှာပါသည်။

ထိုနောက် သူ၏စိတ်ဓါတ်သည် တပ်မတော်ဂဏ္ဍဘက်သို့ ယှဉ်၍
 ရောက်ရှိသွားသည်၌ သူမြင်နေရသော အမြင်ခါတ်တွေသည် ကွယ်

ပျောက်သွားပြီး သူ၏အိပ်ခမ်းနံရံထိုးထိုးကြီးသာ တွေ့လိုက်ရသည်
ကြောင့် သူ၏စိတ်ထဲ၌ဟာ၍ လွမ်းစိတ်တွေ့တဖွားဖွားပေါ်ထွက်
နေရှာပါတော့၏။

“ဗိုလ်ကြီး...ဗိုလ်ကြီး”

သူ၏တပ်ဖွဲ့မှ တာဝန်မှူး၏အရေးတကြီးအသံဖြင့် သာ ရောက်၍
ခေါ်သဖြင့် ချက်ခြင်းပင် သူသည် အိပ်ရာမှလူးလဲကာထရင်း...

“ဘာလဲဗိုလ်အေးမောင်”

ပြန်လှန်၍ ထူးလိုက်ရာ တာဝန်မှူးဗိုလ်အေးမောင်သည် အမြန်
ဆုံးသူ ရှေ့ မောက်သို့ရောက်ရှိလာပြီး အလေးပြုလိုက်ပြီးနောက်...

“တပ်ကြပ်ကြီးစိုးသိန်း ဂျပန်စစ်သားတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လာပြီး ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်ကို ခါးနဲ့ ခုတ်ခဲ့တယ်ဗိုလ်ကြီး...။ အပြင်မှာ ဂျပန်တွေ အတော်စုစုဝေးဝေးဖြစ်နေကြတယ်ခင်ဗျ”

“ဟာ-တယ်မိုက်တဲ့အကောင်ဘဲ၊ သေသေချာချာ မှာထားရက်
နဲ့ စိုးသိန်းရယ်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ကပြာကယာစစ်ဝတ်စုံများလဲ
လှယ်လိုက်ပြီး သူ၏ရုံးဆီသို့ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟေ့ စိုးသိန်းလာစမ်း...မင်း-ဘာတွေဖြစ်လာသလဲ”

တပ်ကြပ်ကြီးစိုးသိန်းသည် သူ၏တပ်မှူး ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်း
ကျော်ကိုအလေးပြုလိုက်ပြီး...

“ဂျပန်နှစ်ယောက် ကျွန်တော် ရှေ့ မှာ အမျိုးသမီးတယောက်
ကို ဝိုင်းဆွဲပြီး လှုပ်ဆန်တာလုပ်နေတာနဲ့ ကျွန်တော်သွားပြီးတား
တယ်၊ သူတို့က ကျွန်တော့ပါးကို ချိတ်တာနဲ့ ကျွန်တော်က ခါးနဲ့
ခုတ်ချခဲ့တယ်၊ တယောက်တော့ခေါင်းပြတ်သွားတယ်၊ တယောက်
က စလွယ်သိုင်းခါးဒဏ်ရာနဲ့ လမ်းဘေးမှာလဲကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

“ကောင်းပါပေ့ ကွာ... ဒီဖက်ဆစ်ကောင်တွေကလဲ တရားလွန်

တယ်၊ မင်းကလဲ ဒီအရေးထဲမှာကွာ၊ ကဲကွာဖြစ်ပြီးတဲ့ကိစ္စရှိစေတော့
မိန်းခလေးရော”

“သူ့ အိမ်ကို ကျွန်တော်ရောက်အောင် လိုက်ပို့ လိုက်တယ် ဗိုလ်
ကြီး၊ ဆေးလိပ်လိပ်တဲ့ မိန်းမကောင်းလေးပါခင်ဗျား”

“နေအုံးစိုးသိန်း၊ မင်းခုတ်တာကို ဒီ ပြင်ဂျပန်တွေက မြင်သလား”

“ကျွန်တော်ခုတ်သတ်တုန်းမှာ အနီးအနားမှာတော့ ဂျပန်တွေ
မရှိဘူး၊ အရပ်ထဲကလူတွေကို ဂျပန်တွေ လိုက်မေးရင်တော့ ဗမာစစ်
သားတယောက် ခါးနဲ့ ခုတ်သွားတယ်လို့ ပြောကြမ္မာပါဘဲဗိုလ်ကြီး”

“ကိုင်း-ဗိုလ်အေးမောင် စိုးသိန်းကို အရပ်ဝတ်အစားလွှဲပေးပြီး
တော့ လျှိုဝှက်တဲ့လမ်းက တပ်အပြင်ပို့ ပြီး မြင်းတပ်က ဗိုလ်စီရိုင်း
ဆီ ခဏပို့ ထား၊ ဂျပန်တွေ ဒီတပ်ကိုလာရှာချင်ရှာမယ်၊ တပ်ထဲကို
အဝင်မခံနဲ့ ကင်းတွေ့နောက်ထပ်တိုးပြီးချထား၊ တပ်ကိုအဆင်သင့်
အပြင်ခိုင်းလိုက်ပေတော့”

အရေးတကြီးအမိန့်များပေးအပ်ကာဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်
သည် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်အေးမောင်
သည် တပ်စုမှူးများကိုခေါ်ယူကာ ချက်ခြင်းတပ်ကို အဆင်သင့်
ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

မိန့်နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာတွင် ဂျပန်စစ်သားများ၏ ဆူဆူညံညံ
အသံများကို တပ်ဝန်းတံခါးဆီက ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ ဗိုလ်
ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဗိုလ်ညွန့်မောင်၊ ဗိုလ်အေးမောင်တို့နှင့်
အတူ တပ်ဝန်းတံခါးဆီသို့ ချက်ခြင်းထွက်၍ ကြည့်လိုက်ရာ၊ ဂျပန်စစ်
သား ဆယ်ငါးယောက်ခန့်သည် တပ်ထဲသို့အတင်းဝင်ရန် ကျိုးစား
နေသည်ကိုတွေ့ရပြီး ကင်းစောင့်ရဲဘော်များကလည်း သေနတ်များ
နှင့်ပစ်ခတ်ရန် ချိန်ရှယ်နေသည်ကြောင့် ဂျပန်ဘာသာနှင့် ဗိုလ်ကြီး
အောင်မင်းကျော်က လှမ်း၍...

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ...မင်းတို့ဘယ်တပ်ကလဲ”
မေးရင်း တံခါးဝဆီသို့ရဲတင်းနာ တက်သွားလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ- သူတို့တပ်ကအရာရှိဖြစ်မှာဘဲ အဲဒီအကောင်ကိုခိုင်းချ
ကွာ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တဦး၏ အသံကြောင့် ဗိုလ်ကြီး အောင် မင်းကျော်
သည်...

“ဘာလဲ-မင်းတို့က စစ်မှုထမ်းအချင်းချင်း ရန်သူဖြစ်ချင်ကြသ
လား၊ မင်းတို့ စည်းကမ်းမရှိကြဘူးလား၊ သူများတပ်ထဲဝင်ချင်ရင်
ခွင့်တောင်းရတဲ့ထုံးစံ နားမလည်ဘူးလားလို့မိုက်တော့”

ကြိမ်းဝါးရင်း ဂျပန်တစ်စုကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရာ၊ ဂျပန်စစ် သား နှစ်
ယောက်က လှံစွပ်တပ်ထားသော ရိုင်ဖယ်များနှင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်
မင်းကျော်ကို တက်၍ထိုးရန်ပြေးအလာတွင် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း
ကျော်၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်သည် အဆင်သင့်ထုတ်၍ချိန်လိုက်
သည်ကြောင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ဒေါသကြီးစွာနှင့်....

“ဒီအကောင်ကို ထိုးသတ်ကြကွာဟေ့”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သူ၏ခြောက်လုံးပြူးကိုဆွဲ ထုတ်လိုက်ရာ-
အနီးဆုံးရှိ ဗိုလ်ညွှန်မောင်သည် လျင်မြန်စွာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏ ညာ
ဘက်လက်ကို စစ်ဘိနပ်ဖြင့်ခတ်၍ထုတ်လိုက်ရာ ခြောက်လုံးပြူးသည်
လွင့်စင်သွားပြီး ဘေးမှ အရံသင့်ချိန်ထားသော ဗမာစစ်သားများ
က ဂျပန်များကိုပစ်ခတ်ရန် နီးနီးကပ်ကပ် ချိန်ရွယ်လိုက် ပါတော့
သည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နှင့် စစ်သားများသည် တဟူးဟူးဒေါသထွက်
နေကြပြီး ရှေ့သို့အတင်းပစ်ခတ်ရန် အားထုတ်လိုက်တွင် ဗိုလ်ကြီး
အောင်မင်းကျော်က ပစ်ခတ်ရန် အမိန့်ပေးရန်အတွက် ပါးစပ်ဟရန်
အသင့်ဖြစ်လိုက်ချိန်တွင်....

“အားလုံးရပ်လိုက်ကြ-ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးတဦး၏ အရေးတကြီးအမိန့်သံကြောင့် အမိန့်
သံထွက်ပေါ်ရာဆီသို့ အားလုံးစုပြုံ၍ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဂျပန်မြို့
တော်တပ်ဘက်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးတဦးနှင့် ကင်ပေတိုင် အရာရှိများကို
တွေ့ရပေ၏။

“မင်းတို့အပြင်ထွက်သွား၊ ဘာလဲ-စစ်စည်းစာမ်း နားမလည်ဘူး
လား”

ကင်ပေတိုင်စစ်ဗိုလ်က ဂျပန်စစ်သားများကိုဆဲဆိုကာ တပ် တံ
ခါးဝမှ နှင်ထုတ်လိုက်ပြီး....

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ-ဗမာအရာရှိ၊ မြို့ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်တယ်
ဆိုတာများသိသလား”

“မြို့ထဲ ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် ဘာမှသိစရာမလိုဘူး....၊
ကျုပ်တပ်ထဲကို ကျုပ်အမိန့်မရဘဲ အတင်းပင်လာတာကြောင့်ကျုပ်
နဲ့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ပုန်စစ်တပ်နဲ့ စကား များတယ်၊ ပြီးတော့ကျုပ်ကို
လှံစွပ်နဲ့ ထိုးဘို့၊ ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ပစ်ဘို့ အမိန့်ပေးတာကို ကျုပ်
စကားပြောရလိမ့်မယ်၊ ဒါ-ဘာသဘောလဲ-ဗမာတပ်နဲ့ ဂျပန်တပ်
ဟာ ရန်သူလား-မဟာမိတ်လား”

“မင်းတို့ထဲက အရာရှိနဲ့ မျက်မြင်သက်ရှိထွက်ခဲ့ ကျန်တဲ့စစ်သား
တွေ ခုချိန်ခြင်း မင်းတို့တပ်ကိုပြန်ကြ”

ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ချက်ခြင်းအခြေအနေကိုအုပ်ထိမ်းလိုက်
ပြီး လူစုခွဲလိုက်ပါသည်။

“မြို့ထဲမှာ ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်ကို ဗမာစစ်သား တယောက်
က ခါးနဲ့ ခုတ်သွားတယ်၊ ကျုပ်တို့နဲ့ပုန်စစ်သားတယောက် သေကျန်
ရစ်ခဲ့တယ်၊ တယောက်ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်ရခဲ့တယ်၊ အဲဒီမြို့
နဲ့ ခုတ်တဲ့ဗမာစစ်သား ခုဘယ်မှာလဲ”

“ဗမာစစ်သားတိုင်း ကျွန်တော့တပ်ကလို့ ပြောလို့ ရမှာလား....

ဗိုလ်မှူးကြီး၊ တတိုင်းလုံး တပြည်လုံးရှိနေတဲ့ကိစ္စတဲ့...၊ ဘယ်သူက ကျွန်တော့်တပ်ကစစ်သားလို့ ပြောသလဲ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ မသက်သာရင် ကျွန်တော် ရဲဘော်တွေတန်းစီပေးမယ်- ကြိုက်သလိုလိုက်ကြည့်ပါ။ အဲဒီခါးနဲ့ ခုတ်တဲ့ရဲဘော်တွေရင် ဆွဲထုတ်ဖမ်းသွားပါ။ ကြိုက်သလိုစီရင်ပါ ကျေနပ်ရဲ့လား။”

ဂျပန်ယောက်ဖတော်ချင်ပုံရသော အရပ်ထဲမှလူတယောက်ဆီသို့ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က တိုးတိုးတိုင်ပင်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ...ကန်းစီလိုက်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြည့်မယ်”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏တပ်ဖွဲ့ကို လက်နက် ကရိယာ အစုံဖြင့် တန်းစီခိုင်းလိုက်ပြီး ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ကင်ပေတိုင် အသတ်ခံရသော ဂျပန်တပ်မှ အရာရှိတဦးနှင့် သက်သေဗမာတဦးပါ တပ်သားများကို တဦးချင်းလိုက်လံ၍ ကြည့်ရှုရှာဖွေ ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ တတပ်လုံးရှိရဲဘော်များကို ကင်းတပ်စုမှ အမြန်ဆုံး အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ရှာဖွေစစ်ဆေးပြီး၊ တပ်ကြပ်ကြီး-စိုးသိန်းကို မှတ်မိလိုက်သော ဗမာသက်သေက မရှာနိုင်သည့် အဆုံးတွင် ဂျပန် စစ်ဗိုလ်များသည် လက်လျော့လိုက်ရပေ၏။

“ကဲ...ရှင်းပြီ၊ ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား၊ နောက်ကို ဒီလို့စွပ်စွဲချင်ရင် ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့ လုပ်ပါ။ ကျုပ်တို့ခင်ဗျားတို့နို့ပန်းစစ်တပ်တွေဟာ မဟာမိတ်တပ်ချင်းဖြစ်ကြတာမို့ တတပ်နဲ့ တတပ်အထင်အမြင်မမှားစေချင်ဘူး”

ခါးခုတ် ခံရသော ဂျပန်စစ်တပ်မှ စစ်ဗိုလ်သည် သက်သေကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်ဖိကာ ပါးနားများကို တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်ရင်း...တို့တိုတောင်းတောင်းပင်...

“ဝမ်းနည်းပါတယ် တိုက်အေးစံ”

ပြောကာ သူ၏အကြီးအကဲ ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးကိုအလေးပြုကာ လှည့်၍ ထွက်သွားပါတော့သည်။

“ခုလိုဖြစ်ရတာ အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး... ကျွန်တော်တို့ဟာ နုနယ်တဲ့ စစ်တပ်ကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ တာဝန်ခံတွေ ဖြစ်ပေမဲ့ စစ်စည်းကမ်းဥပဒေကို အလွန်လေးစားပါတယ်၊ ပြီးတော့ နောင်တော် နိပုန်စစ်တပ်ကိုလဲ ချစ်ကြည်လေးစားပါတယ်၊ ခုလို အထင်မှား အမြင်မှားဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စကို အင်မတန်ဝမ်းနည်းမိပါတယ်၊ ဗမာစစ်သားတယောက် ဆိုတဲ့ ကိစ္စ သက်ဆိုင်ရာ စစ်ဋ္ဌာနချုပ်ကို ကျွန်တော်ချက်ခြင်းအစီရင်ခံပါ့မယ်၊ ဘယ်တပ်ကဆိုတာ သေသေချာချာမရ ရအောင်စုံစမ်းပြီး အရေးယူတို့ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျေနပ်ပါတယ်တိုက်အေးစံဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ လဲ နိပုန်နဲ့ ဗမာ ရန်မဖြစ်ရအောင် အချိန်မီ ဝင်ရောက်ထိမ်းသိမ်းပေးခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ တခါတခါ ဘယ်တပ်ဖွဲ့ကမဆို မပြောပလော်တဲ့ ကမ္ဘာအယွင်းတွေရှိရင် သီးခံပြီး ထိမ်းသိမ်းသွားကြတို့ လိုပါတယ်၊ ခုလို ကူညီမှုပေးအပ်တဲ့ အတွက် အင်မတန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုင်း... ကျွန်တော်တို့ကိုသွားခွင့်ပြုပါအုံး”

ဗိုလ်မှူးကြီးက နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က ဖေါ်ရွေ့စွာဖြင့် အလေးပြုအရှိအသေ ပေးလိုက်ပြီးနောက် ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးရော ကင်ပေတိုင် အဖွဲ့ဝင်တွေပါ ကားဆီသို့လှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။

“အတော်ဆိုးတဲ့ စိုးသိန်း...၊ ငပုတွေကလဲ သူတို့တပ်သားတွေ အသတ်ခံရတော့ ဘယ်မှာကျေနပ်ပါ့မလဲ... ဒီကိစ္စကို လက်စပျောက်အောင် လုပ်မှုဖြစ်မယ် ဗိုလ်ညွှန်မောင်...၊ ငပုတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ တချို့ တမောင်း ပွဲဦးထွက်တည်ရပြီ အောက်မေ့ လိုက်တာဗျာ”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သက်ပြင်းတချက်ချကာ သူ၏ လက်အောက် အရာရှိများကိုပြောလိုက်ပါသည်။

“ရဲဘော်တွေကလဲ သေနတ်တွေနဲ့ ပစ်ချတော့မလို့၊ ကင်းရဲ စောင်က စက်သေနတ်နှစ်လက်နဲ့ အသင့်ချိန်ထားတာ၊ ငပုတွေမမြင် လိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တော့ ဗိုလ်ကြီးကိုနည်းနည်းမှအထိ မခံနိုင်ဘူး၊ ဖြစ်ချင်ရာတွေဖြစ်သွားသွားဘဲ”

“ကင်း...ရဲဘော်တွေကို ခေတ္တ အနားပေးလိုက်...ကင်းကိုတော့ ဒီအတိုင်းပြန်ချထား၊ စီစဉ်ရာတွေစီစဉ်ကြရအောင်”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း ကျော်၏ တပ်ဖွဲ့နှင့် ဂျပန်စစ်သားများ အချင်းဖြစ်ပွားရသကဲ့သို့ အလားတူ ဂျပန်စစ်သားများ၏စော်ကား ရမ်းကားမှုကြောင့် မျိုးချစ်စိတ် ပြင်းပြလှသော ဗမာစစ်သားတို့ သည် လူမှုအရေးတွင် လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘဲ ကိုယ်ထိလက်ရော် ဝင်ရောက်ကူညီကာ ဂျပန်စစ်သားတွေကိုလက်စားချေသည်ကြောင့် မကြာခဏ အချင်းများမှုများ ဖြစ်ပွားသည်မှာ ဖက်ဆစ်တော်လှန် ရေး၏ ပဏာမနိဒါန်းပိုင်းကလေးများပင် ဖြစ်ချေ၏။

ဗမာ့တပ်မတော်စစ်ဌာနချုပ်၏ ရုံးဘက်ချိန်ကာလ ဖြစ်ပေ၏။ ရုံးနယ်မြေတလျှောက်၌ ကင်းစောင့် ရဲဘော်များ၏ လှုပ်ရှားသွား လာသံများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေကြသလောက် ရုံးခမ်းများ အတွင်း၌ တာဝန်ခံများ၏အလုပ်အကိုင်များအတွက် အသက်ဝင်လှုပ်ရှား နေ ခိုက်ပင်....

“အဲဒီ တပ်မဟာနယ်မြေအတွက် နိုင်ငံရေးမှူးနဲ့ အမျိုးသမီးဌာန အတွက် အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့က နှစ်ယောက်ထည့်ပေးလိမ့်မယ်၊ တခြား သူတွေမဟုတ်ပါဘူး၊ ဗိုလ်မှူး-တင်ငွေရဲ့ နှမထွေးနဲ့ ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းတင်ရဲ့ သမီး စုစုမြိုင် တို့ဖြစ်တယ်၊ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် က ဒီအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်၊ လုပ်

တာ ကိုင်တာတွေကို သိပ်သတိထားပါ၊ ငပုတွေကလဲ ပိုက်စိပ်တိုက် လိုက်ပြီး အနံ့ခံနေကြတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းအနေနဲ့ ထိပ် ဆုံးက တာဝန်ရှိတဲ့ စစ်သေနာပတိ ဖြစ်တဲ့ အတိုင်း အချိန်မကျမီ ငပုတွေကို ကျွန်တော်တို့ ခု လုပ်ဆောင်ကြမဲ့ အစီအစဉ်ကို မရိပ်မိ အောင် ပရိယာယ်သုံးနေရတယ်”

စစ်ဆင်ရေးတာဝန်ခံ ဗိုလ်မှူး-စောမောင်သည် ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်အား ခေါ်ယူကာ တာဝန်များကိုအသေးစိပ် ပြောပြနေ ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့တိုက်ခိုက်တဲ့ တပ်ဖွဲ့မှာထားပေးပါ၊ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန် တော် တပ်မဟာရုံးအဖွဲ့မှာ မနေပါရစေနဲ့၊ တိုက်ရခိုက်ရမှ ကျေနပ် မှာ မို့ပဲ”

“ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၊ စစ်ဦးစီး အဖွဲ့က ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို ဒီတပ်မဟာ လျှို့ဝှက်ရေးဌာန အတွက် သီးသန့်ရွေးထုတ်ပြီး တာဝန်ပေးထားတာကို ကျွန်တော်က တာမူပြင်လို့ ဆင်လို့ ရှေ့ပစ်လို့ မရဘူးဗျာ”

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး တိုင်းဌာနခွဲရာ၌ သူမလိုလားသော တာ ဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရမည့်အရေးကြောင့် တိုက်စစ်သို့ရှေ့ ပြောင်းရန် အရေးဆိုနေသောဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို ဗိုလ်မှူး-စောမောင် က မေတ္တာ ရပ်ခံနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ ထိုကြောင့်လည်း အမိန့် အာဏာကို မလွန်ဆန်နိုင်သည့်အဆုံး၌ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် သည် တာဝန်ခံကိုအလေးပြုကာ ရုံးခမ်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာရပါ သည်။

“ဗျို...ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် ဒီကိုခဏဗျာ”
ရုံးခမ်းတခမ်းဆီမှ လှမ်း၍ ခေါ်လိုက် သည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ထောက်ပံ့နေ ရုံး

ခမ်းမှ ဗိုလ်မှူး-တင်ငွေဖြစ်နေသောကြောင့် ချက်ခြင်းအလေးပြုကာ
ရုံးခမ်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ရပြန်သည်။

ရုံးခမ်းအတွင်းတနေရာ၌ကား ခေတ်ဆန်ဆန်ဝတ်စားထားသော
အမျိုးသမီး နှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီ ဆိုးကာ
ဆံပင်မှာ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ပြုပြင်ထားသည်ကိုပါ တွေ့လိုက်
ရပေ၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို အင်မ
တန် ဖော်ရွေလိုသောအရိပ်လက္ခဏာများ အရှင်းသား တွေ့လိုက်ရ
သော်လည်း ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ သူနှင့် တကြိမ်တခါမှ
မသိဘူးသော အမျိုးသမီးများဖြစ်နေ၍ လူငြိမ်ရရနှင့် ဗိုလ်မှူး တင်
ငွေ ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်စာလုံးပေါ်တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ရ
ပေ၏။

“ကြုံကြိုက်တုန်းမှာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကို ကျွန်တော်
နှမတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ... ဟောဒါက ထွေး၊ ဟောဒါက
စုစုမြိုင်ပါဘဲ၊ မကြာခင်မှာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့ တိုင်းကို
သူတို့ရောက်ရှိပြီး၊ ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို လုပ်ဆောင်ပါလိမ့်မယ်၊
ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အနေနဲ့ တတ်နိုင်သမျှစောင့်ရှောက်ပါ၊
လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေလဲပေးပါ ဟော”

“ဟုတ်ကဲ့-ဗိုလ်မှူး...”

ခတ်တိုတိုပင်ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။ ထွေးအမည်ခံ အမျိုးသမီး

က ချက်ခြင်း ထိုင်ရာမှထကာ...
ဗိုလ်ကြီးသတင်းတွေကိုကြားရပါတယ်။ အထူးတပ်ဖွဲ့ကိုအုပ်ချုပ်
ပြီး နယ်စပ်မှာပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေ တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ခဲ့တယ်
တာ...ထွေးနဲ့ စုစုမြိုင်တို့ကဖြင့် လူကိုမတွေ့ဘူးပေမဲ့ နံမည်ကိုကြ
ကတည်းက တွေ့ချင်-မိတ်ဖွဲ့ချင်နေပါတယ်ရှင်”

“ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ခင်ဗျာ... တပ်မတော်သားတိုင်းဟာ...

တာဝန်အရ တိုက်ရခိုက်ရမှာပါဘဲ၊ ကျွန်တော်တယောက်ရဲ့ နံမည်
ကောင်းတာ-ကြီးတာကို မလိုလားပါဘူး၊ တပ်တော်က ပေးအပ်တဲ့
တာဝန်ကျေပြန်သို့ဘဲ အဓိကထားပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ ဗိုလ်ကြီးရှဲ့၊ ဗမာ့တပ်သားမကဘူး ဂျပန်တပ်
တွေထဲမှာတောင် ဗိုလ်ကြီးရှဲ့ တကယ် သတ္တိစွန့်စားမှုတွေဟာ ရေ
ပန်းစား နံမည်ကြီးနေတဲ့ ကိစ္စဘဲ၊ မနေ့ကဆိုရင် မေဂျာ-စုံဇူးကီနဲ့
တွေ့လို့ ဗိုလ်ကြီးအကြောင်းတွေ ပြောခဲ့ကြသေးတယ်၊ ဂျပန်တပ်
ဆိုရင် အထူးတပ်ဖွဲ့အနေနဲ့ စေလွှတ်တာ တပ်လုံး ပြုတ်ခဲ့ရတယ်...
ဗိုလ်ကြီးတပ်ဖွဲ့ကျမှ ရဲဘော် တယောက်သာ ကျပြီး၊ ရန်သူ့ဆီက
လက်နက်တွေ၊ ရိက္ခာတွေရအောင်ယူပြီး ကိုးလလုံးလုံး လှည့်ပတ်ပြီး
ရန်သူစခမ်းတွေကိုတိုက်ခိုက်နိုင်တာဟာ စစ်ရေးစစ်ရာမှာ ကြမ်းကျင်
မှု ရှိနေကြတာကို ဂျပန်တပ်တွေက သိပ်ချီးကျူးနေကြတယ်”

“ဒါကတော့ ဒေသကြမ်းကျင်မှုနဲ့ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းရဲ့
ဂုဏ်ကျေးဇူးပေါ်မှာရှိနေပါတယ်၊ မစုစုမြိုင်လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ
တွေ ရှိရင်လဲပြောပါ၊ အထူးသဖြင့် ဆေးဝါးတွေ လိုပါလိမ့်မယ်၊
နွေကာလမှာအလုပ်လုပ်ကြမှာမို့ မျက်စင်းဆေးတွေ၊ ဝမ်းဖေါ့-ဝမ်း
ရောင်-ဝမ်းကျဆေးတွေ၊ ချွေးငုပ်တဲ့အခါ သုံးဆောင်ရတဲ့ ဆေးဝါး
တွေ လိုပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်စလုံးက ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာဖြင့်
ပြိုင်တူလိုပင်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဗိုလ်မှူး...ကျွန်တော် ဒီပြင်ကိုစွဲရှိသေးသလားခင်ဗျာ”

“အိ...မရှိပါဘူး၊ ထွေးနဲ့ မြိုင်တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရရှိပါဘဲ...
ထွေးနိုင်ပါပြီ”

ဗိုလ်မှူး-တင်ငွေက သွားခွင့် ပြုလိုက် သည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး-

အောင်မင်းကျော်သည် အလေးပြုလိုက် ပြီးနောက် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ကိုပါ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ထွက်လားခဲ့ပါသည်။

အမျိုးသမီး နှစ်တော်ကသည် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ အင်မတန် ယောက်ျားပြီးသလုပ်သော မျက်နှာကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကို စိတ်ထဲတွင်ကြိတ်ကာ အကြီးအကျယ်သဘောကျနေကြပါသည်။

“အလွန်တော်တဲ့လူတဲ့...ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ဟာ ခေတ် ပညာလဲ ကောင်းကောင်းတတ်တယ်၊ တက္ကသိုလ်ပညာလဲရှိတယ်”

ဗိုလ်မှူး-တင်ငွေသည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အကြောင်းကို အနည်းငယ်ပြောလိုက်ပါသည်။

“စပို မင်းနဲ့ တူတယ်၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ကလဲ အင်မတန် ကောင်းပြီး၊ ရုပ်ကလဲအလွန်မြင့်တယ်၊ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ အတော် စမ်းပွင့်မဲ့ အရာရှိတဲ့”

စုစုမြိုင်က ရယ်မောရင်းပြောလိုက်ရာ ဗိုလ်မှူး-တင်ငွေသည်....

“ဒီလူလား... အင်မတန် အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ကင်းရှင်းနေတဲ့လူ- ပြီးတော့ အရက်တို-ဆေးလိပ်တို့ဆိုရင် ဝေလာဝေးတဲ့”

“ဟုတ်တယ်မြိုင်...ခု-သူ့ ကြည့်ရတာ ခတ်အေးအေးခတ်တည် တည်တဲ့၊ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲမသိဘူးနော်”

သုံးဦးသားသည် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်၏ အကြောင်းကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြပါသည်။

မကြာမီ ဖက်ဆစ်ထော်လွန်ရေးအတွက် တိုင်းဌာနချုပ်များ စွဲ ကိုင်သည့်အမိန့်စာကို ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည်ရရှိခဲ့ပေသည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နှင့် သူ၏ တပ်ဖွဲ့ကို ဗိုလ်မှူး-ထင်ကျော် အုပ်ချုပ်သည် တိုင်းအောက်တွင်ရောက်ရှိသွားပြီး၊ ဒုတိုင်းမှူးအဖြစ် ဗိုလ်မှူး သိန်းအောင်က တာဝန်ယူ၍ တိုင်းဌာန လုံခြုံရေး အတွက် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က တာဝန်အသီးသီး ယူကြရလေသည်။

“လာလေ...ဗိုလ်ကြီး- အောင်မင်းကျော်၊ ထမင်းဝင်ပြီး စားပေ တော့”

ထွေးသည် တိုင်းမှူး ဗိုလ်မှူး ထင်ကျော်နှင့် စားသောက်နေရာမှ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ကို ထမင်းစားခေါ်လိုက်ရာ...

“နေပါစေ ထွေး...ကျွန်တော်ရဲ့ ရဲဘော်တွေနဲ့ အတူတူစား ပါ့မယ်၊ ဟောဒီကအလုပ်ကလေး မပြီးသေးလို့ပါ”

ထွေးသည် သူမတို့နှင့်အတူ ထမင်းပွဲသို့ တပျော် တပါးမစား သောက်သည့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကိုမကျေနပ်သောမျက်လုံး ကလေးများနှင့်အတူ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“တကယ်အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတဲ့ ဗိုလ်သိန်းအောင်၊ ပြီးတော့ သူ့ ရဲဘော်တွေနဲ့ ဘယ်တော့မှမခွဲဘူး”

တိုင်းမှူးကြီးသည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် ထွက်ခွါသွားရာ ဆီသို့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ရာ ထွေးသည်....

“အားလုံးကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် မှာ ချို့ယွင်းချက်တခုရှိတယ်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆန်ရေးမှာလိုကေး တဲ့ အချက်တဲ့”

ညနေ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းသောအချိန်သို့ ဆိုက်ရောက် လာပါတော့သည်။ ဗိုလ်အောင်မင်းကျော်သည် တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ရှိ တာဝန်ခံများအား အရေးကြုံလျှင် တိုက်ခိုက်နိုင်အောင် စစ်ရေးစစ် ရာ ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်ဆောင်ရန် တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း စစ်ရေး လေးကျင့်ခင်းဆင်းရန်အတွက် လူစုရန်အချက်ပေးလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ထွေးနှင့်မြိုင်တို့သည် ပျင်းရိဖင်နှစ်စွာဖြင့် တန်းစီးရာ သို့ လာနေသည်ကြောင့် ကျန်တာဝန်ခံများမှာ တန်းစီပြီး ဖြစ်နေ သည့်အတွက်....

“အမျိုးသမီးနှစ်ဦး အမြန်လာပြီးတန်းစီပါ”

လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ထွေးနှင့်မြိုင်တို့သည် နှုတ်ခမ်းများ စု သွားပြီး၊ မကျေမနပ်နှင့်တန်းဝင်၍ စီရင်ပေ၏။

“ခုအချိန် အခါမှာ စစ်ရေးစစ်ရာ ကာလဘဲ၊ တာဝန်ခံတို့ဟာ စစ်ရေးစစ်ရာကိစ္စတွေကို ပျော်ပွဲစားထွက်သလို သဘောမထားရဘူး၊ လူတိုင်း-ရဲဘော်တိုင်းဟာ တာဝန်ကို အထူး လေးစားရမယ်၊ ဒါ ကြောင့် ထွေးနဲ့ မြိုင်တို့ဟာ စစ်စည်းကမ်းနဲ့ အမိန့်ကို အတိအကျ လိုက်နာပါ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က တန်းစီအပြီးတွင် ဆတိပေးစကား ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

ညနေပိုင်း ထမင်းစားချိန်တွင် တိုင်းမှူး၊ ဒုတိုင်းမှူးနှင့် ထွေး မြိုင် အစရှိသည့် တပ်မဟာရုံးအဖွဲ့ဝင်များ ထမင်းစားခိုက်တွင် ဗိုလ် ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ကင်းတာဝန်များရှိနေ၍ ရုတ်တရက် တမင်းပွဲသို့ မပါဝင်နိုင်ဘဲရှိနေစဉ်တွင်...

ထွေးသည် နေ့ခင်း လေ ကျင့်ခန်းကိစ္စကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေ သည့်အလျောက်...

“ဒီနေ့ညနေလေ ကျင့်ခန်း ဆင်းတဲ့အခါမှာ ထွေးတို့ အနည်း ငယ် နောက်ကျတာနဲ့ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်က အတော် ဆု တယ်၊ တန်းစီပြီး သတိပေးတာတွေ ခံရတယ်၊ နောက်ကျတာကလဲ နောက်ပိုင်းတာဝန်လုပ်ငန်းတွေမပြီးပြတ်သေးတော့ နောက်ကျတာ ပါဘဲ”

စတင်ကာ သူမတို့၏ ခံစားချက်ကို သွယ်ဝိုက်သည့်နည်းနှင့် တိုင် တန်းလိုက်ရာ၊ ဗိုလ်မှူးသိန်းအောင်မှာ ထွေးတို့နှင့် ချွေးမျိုး နီးစပ် တော်သူဖြစ်၍...

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကိုပြောပါအုံးမယ်-ဒီကိစ္စအတွက်”

“အဲဒီလူကြည့်ရတာ သိပ်စစ်ဝါဒဆန်တာဘဲအကိုကြီး...၊ နေရာ တိုင်းမှာ အမိန့်နဲ့ ချီခိုင်းချင်တယ်”

မြိုင်သည် တစခမ်းထကာ အဆင်းတွင်ဆီးကပ်လိုက်ရာ တိုင်းမှူး က လူကြီးပြီပြီ-ထိမ်းထိမ်းသိမ်းသိမ်းပြောဆိုရန်အတွက်...

“သူ တာဝန်အရ စေခိုင်းတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဗိုလ်သိန်းအောင် ပြောတဲ့အခါမှာလဲ-အဆင်ပြေအောင် ညှိနှိုင်းတဲ့သဘောနဲ့ ပြောပါ ဗျာ”

အမှန်မှာ ထွေးကြီးနှင့်မြိုင်တို့သည် သူမတို့အား ဗိုလ်ကြီးအောင် မင်းကျော်က ရင်းရင်းနှီးနှီး ရောရောဝင်ဝင် မရှိခြင်းအတွက် မကျေ နပ်ကာ အချက်အလက်များကို မှတည်ကာ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း ကျော်အပေါ်၌ အာသာထ ထားနေခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။ ညချမ်း ကာလ-စာဖတ်ခြင်း၊ ဆွေးနွေးပွဲများ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ထိုစစ်ဌာန ချုပ်တွင် အလုပ်စတင်ကာလုပ်ကိုင်နေစဉ်တွင် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်း ကျော်သည် ထွေးနှင့်မြိုင်တို့ရှိရာအခမ်းထဲသို့ဝင်ရောက်လာပြီး...

“ညနေခင်းက ကိစ္စအတွက် ထွေးနဲ့ မြိုင် ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေးနွေး ကြည့်တိုက်ပါဘဲ”

စကားပလ္လင်ခံကာပြောလိုက်သည်တွင် ထွေးနှင့်မြိုင်တို့သည် မာ နကလေးတွေအရင်းခံကာ ရှိနေသူများပြီပြီ...

“ဒီကိစ္စအတွက် ဘာမှဆွေးနွေးစရာမလိုတော့ဘူးဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ် မှူးသိန်းအောင်က ထွေးနှင့်မြိုင်အစား ဗိုလ်ကြီးကို ဆွေး နွေး လိမ့် မယ်”

အထက်က အာဏာသံပါပါနှင့်ပြောလိုက်ရာ...

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ-ပြီးတာဘဲဗျာ၊ ထွေးနဲ့ မြိုင် ကျွန်တော့ အနေနဲ့ တော့ အထက်ကပေးအပ်တဲ့ အမိန့်နဲ့ တာဝန်အရတော့ ဓာယ်နည်း နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ကျေပြန်အောင်လုပ်ရမဲ့စစ်သားမို့ စစ်စည်းကမ်းတွေ”

တပြားမှအလျှော့ပေးမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ မြဲမြဲ ဗွတ်ထားကြ စေလိုတယ်”

အေးဆေးစွာပြောလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းတင်းတင်းနှင့် ထွက်ခွါလာ ခဲ့ပါသည်။ နောက်တနေ့နံနက် ရုံးအလုပ်ချိန်၌ ဗိုလ်မှူးသိန်းအောင် သည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အားခေါ်ယူကာ မနေ့ညခင်းတွင် ထွေးနှင်းမြိုင်တို့ တိုင်တန်းချက်အရ စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်သည်။

“မိန်းခလေးတွေဖြစ်နေတော့ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် အနေ နဲ့ သိမ်သိမ်မေ့မေ့ ဆက်ဆန်မှုကောင်းမယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဟိုနေ့က သူတို့ရေချိုးသွားမလို ဟာ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကသူတို့နေခံ ကို ရဲဘော်နှစ်ယောက်ထည့်မပေးလို့ သူတို့ရေမချိုးရဘူးလို့ တိုင် တယ်”

“မှန်ပါတယ်ဗိုလ်မှူး၊ ဟိုရုံးက ရုံးအဖွဲ့အားလုံးတာဝန်တွေနဲ့ အလုပ်လုပ်နေထိုးမှာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ရေချိုးချင်တာနဲ့ အရေးကြီးတဲ့အလုပ်တွေကိုချဲ့ပြီး လိုက်မပို့ ဘို့ကျွန်တော်အမိန့်ပေး တယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ အဓိက တပ်မတော်အလုပ်ကိုဘဲ ဦးစားပေးရမှာပါဘဲ။ ပြီးထော့- စစ်ရေးပြ လေ ကျင့်ခမ်း ဆင်း ချိန်မှာ စည်းကမ်းဟာ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့အခိုက်မှာ- ဒီအမျိုး သမီးနှစ်ယောက် စည်းကမ်းပျက်တာကို ခွင့်ပြုလိုက်ရင် ကျန်တဲ့စည်း ကမ်းလိုက်နာတဲ့ ရုံးအဖွဲ့ဝင်တွေပါ ပေါ့လျော့တဲ့ စည်းကမ်းပျက် ချင်တဲ့ စိတ်တွေကူးစက်လာမှာမို့ ကျွန်တော်ကတော့ ပြင်းပြင်းထန် ထန်သလိုပေးလိုက်ရတာပါဘဲ”

“အေးဗျာ... ကြည့်သာအလိုက်သင့် သူတို့နှစ်ဦးနဲ့ အဆင်ပြေ အောင်ကြည့်လုပ်ပါ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး- “ဗိုလ်မှူးကို ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါရစေ၊ ကျွန်တော်ကို ဒီ

ပြင်အရေးကြီးတဲ့တပ်ဖွဲ့တွေ ပို့ ပေးပါခင်ဗျာ၊ ဒီမှာဆက်ပြီးထားရင် အမျိုးသမီးတွေထလဲ ကျွန်တော်ကိုမြင်တိုင်း စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ် ဘူး၊ ကျွန်တော်ကလဲ စစ်စည်းကမ်းက တချက်မှလျော့ နိုင်မှာမ ဟုတ်တော့ ကြာရင် ပဋိပက္ခဖြစ်မှာဘဲဗိုလ်မှူး”

“ကောင်းပြီလေ-ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၊ တိုင်းမှူးကိုအခြေ အနေကြည့်ပြီး ကျွန်တော်အစီရင်ခံပေးမယ်၊ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း ကျော်ရဲ့ ပွင့်လင်းတဲ့ သဘောထားကိုသိရတာ တောင်းပီတယ်ဗျာ ခက်တာက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့တပ်မတော်လူ ကြီးပိုင်းကစေလွှတ်တာတွေမို့ သူတို့ စိတ်ကျေနပ်အောင်လဲတဖက် တလမ်းကကြည့်လုပ်ရတယ်ဗျာ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဒု-တိုင်းမှူးကို အလေးပြုလိုက် ပြီး တပ်စခန်းအနီးရှိ လက်နက်ကိုင်ထပ်ဖွဲ့များကိုစစ်ဆေးရန်ထွက် လာခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးသိန်းအောင်သည် တိုင်းမှူး၏ရုံးခမ်းထဲသို့ အရေးတကြီး ဝင်ရောက်သွားပြီး ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် ၏ တောင်းဆိုချက်ထို ဆွေးနွေးပါတော့သည်။

မကြာမီရက်တပါတ်အတွင်း ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အား သူ၏အထူးတပ်ဖွဲ့နှင့်အတူ အစွန်ဆုံးဒေသတခုသို့ ချက်ခြင်းပြောင်း ရွှေ့ရန်အမိန့်ကို လက်ခံရရှိပါတော့သည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း ကျော်၏တာဝန်ယူရသောဒေသသည် ရန်သူဂျပန်တပ်များနှင့် အနီး ကပ်ဆုံးနေရာဖြစ်ပြီး အန္တရာယ်များပြားလှသော အဆိုးဆုံးနေရာ ပင်ဖြစ်ပေ၏။

မတ်လ ၂၇-ရက်နေ့ သို့မဟုတ်- ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို တပ်မ တော်နှင့်ပြည်သူလူထုက စစ်ကြေငြာသောနေ့တနေ့ မြို့ကလေးတမြို့၏အစွန် ကင်ပေတိုင်ရုံးခမ်းတဝိုက်၏ ရှုခန်းဖြစ် ပေသည်။

သူတို့အား တော်လှန်မည်ကိုသတင်းရရှိထားသော ဂျပန်ကင်ပေ
တိုင်တပ်ဖွဲ့က လှုပ်ရှားမှုပေးနေသည့်ဗမာအကျင်းသားများ၊ နိုင်ငံ
ရေးခေါင်းဆောင်ပိုင်း လူကြီးများနှင့် အမျိုးသမီးများကိုတသိကြီး
ဖမ်းဆီးထားသော ခေတ်သစ်ခရိုင်ခမ်း ဖြစ်သော ဋ္ဌာနလည်းဖြစ်
ပေ၏။

ကင်ပေတိုင်ရုံးခမ်းအတွင်း၌ သားသတ်ရုံမှ သတ်ဖြတ် ပြီးသော
ဝက်များ၊ ကြက်များကိုဆုတ်၍ ဇောက်ထိုးဆွဲချိပ်ထားသကဲ့သို့ဗမာ
သားကောင်းကိုလည်း ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့က ခြေထောက်မှဆွဲကာလေ
ထိုးကြီးများ၊ ကြေးနန်းကြိုးများဖြင့် ချီနှောင်ကာ ဇောက်ထိုးဆွဲ
၍ စစ်ဆေးနေသော ညအချိန်အခါလည်းဖြစ်ပေ၏။ ရှင်ဖယ်ကိုလူ
စွပ်စွပ်ကာ စောင့်ရှောက်နေသော ဂျပန်စစ်သားများကို လည်း
အချုပ်ခမ်းတံခါးပေါက်များ အတွင်းခမ်း တလျှောက်၌ လှုပ်လှုပ်
ရှားရှားတွေ့နိုင်ပေ၏။ အတွင်းရုံးခမ်းတနေရာတွင်မူကား၊ ကင်ပေ
တိုင်စစ်ဗိုလ်မှူးတဦးသည် အသက်အရွယ်ကြီးကြီး ဗမာအမျိုးသား
တဦးကို စတင်ကာစစ်ဆေးနေခိုက်ပင်...

“မှန်မှန်ပြောရင် ကောင်းတယ်ရှိတယ် - မှန်မှန်မပြောရင် သေ
မယ်ရှိတယ်ကား”

ဟိန်းဟောက်လိုက်ပြီးနောက်....

“ဘိရုမာစစ်သားတွေ ဘယ်မှာရှိတယ်-သိသလား”

အသားထဲကလောက်ကောင် ဗမာစကားပြန်ကကြားမှနေ၍....

“ပြောလိုက်လေ အဘိုးကြီး၊ အလကား ကြားက အသတ်ခံနေ
ရမယ်၊ ဗမာစစ်သားတွေဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ၊ သူတို့ဘာတွေကြွစီ
နေကြတယ်ဆိုတာ”

အမေးခံရသောအဘိုးကြီးသည် ထိုတုဂီရီနှင့်....

“ကျွန်တော်တို့ဘာမှမသိကြပါဘူး စစ်ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ဗမာ စစ်
သားတွေကို တခါကထမင်းကျွေးရတာဘဲရှိပါတယ်”

“မကောင်းဘူးရှိတယ် ဘတ်ဝါး...လိမ္မော်ပြောတယ်ရှိတယ်”

ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီး အဘိုးကြီး၏ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ချ
လိုက်ပြီး....

“ခုတခါး... ကောင်းကောင်း မေးတယ်ရှိတယ်နော် ပြောပါ။
မာစတာ အများကြီး စိတ်ဆိုးတယ်ရှိတယ်၊ ဘိရုမာ စစ်သားတွေ
ဘာလုပ်သလဲ...သူတို့သူခိုးရှိတယ် ဘယ်မှာနေသလဲ”

အဘိုးကြီးသည် ကြောင်၍ကြည့်နေရှာပါသည်။ သူမသိသော
ကိစ္စကို သိပါသည်ဟူ၍ အဘယ်မှာဖြေနိုင်ပါအံ့နည်း။

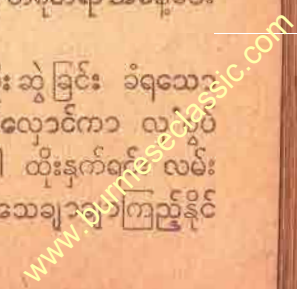
“ပြောလိုက်လေ... အလကား နေရင်း နာချင်တယ် ထင်တယ်
အဘိုးကြီး”

ဂျပန်စကားပြန်က ဘေးထိးကာ ချိမ်းချောက်လိုက် ပြန် ၏။
အဘိုးကြီးသည် မဖြေဘဲ ဝိုင်နေစဉ်တွင် ကင်ပေတိုင် စစ်ဗိုလ်သည်
အနီးရှိ ပွက်ပွက်ဆူနေသည့် ရေနွေးအိုးထဲမှ ရေနွေးများကို ရေမှတ်
နှင့် ခတ်၍ အဘိုးကြီးမျက်နှာကို တအားပက်ချလိုက်ရာ အဘိုးကြီး
သည် ဝိုးဝိုးဝါးဝါးနှင့် မချီတင်ကဲခံလိုက်ရရှာတော့၏။

“ခိုးရူး...ဘိရုမာ ကောင်းကောင်းမေးတယ် ကောင်းကောင်း
မပြောရင် မာစတာစိတ်ဆိုးတယ်”

အနီးရှိ တပ်ကြပ်ကြီးကို ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တစုတရာ အမိန့်ပေး
လိုက်ပါသည်။

အချုပ်ခမ်းအတွင်း၌ အစီအရီ ဇောက် ထိုး ဆွဲခြင်း ခံရသော
အကျဉ်းသမားများကို ဂျပန်စစ်သည် ပြောင်လှောင်ကာ လှုပ်လှုပ်
ဖျားနှင့် မထိတထိထိုးရင်း သေနတ်ဒင်နှင့်ပါ ထိုးနှက်ရင်း လမ်း
လျှောက်နေသလောက် မှောင်ရိပ်တွင်း၌ သေသေချာချာကြည့်နိုင်

မု လှုပ်ရှားနေသော သဏ္ဍာန်မဲ့များကို တွေ့မြင်နိုင်တော့သည်။ မဲမသဏ္ဍာန်များသည် ချုံပုတ်နှင့်အကာအကွယ်များရှိရာသို့ ရိပ်ကန်စွေ့ကန် ခြေသံလုံးဝမကြားရအောင် ကြိတ်ကာချဉ်းကပ်တက်ရော့နေကြလေသည်။

ဆယ်ခြောက်နှင့်အရွယ်ရှိ အမျိုးသမီးကလေး တဦးကို ဂျပန်စစ်သားနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးက ကြမ်းတမ်းစွာဖြင့် လက်တဖက်ဆီက ဆွဲကာ ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်လာတော့၏။ ခလေးမကလေးသည် မျက်နှာတွင်ရေနှေးပူလောင်းခံရ၍ အသားနီမြန်းနေသော သူမ၏ဖခင်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်တွင်....

“အမယ်လေး....အဖေရဲ့ ခံရလေခြင်းနော်”

ပူ၍ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်ငိုကျွေးလိုက်ပါသည်။ ကင်ပေတိုင် စစ်ဗိုလ်သည် ရွှေသွားတွေပေါ်အောင်ပြုံးရယ်ပြီး....အဘိုးကြီးကိုကြည့်ကာ....

“ကောင်းကောင်းပြောပါ မပြောရင် ဘိရုမာမိန်းမ မကောင်းဘူး ရှိမယ်ကား” သမီးဖြစ်သူကို လက်ညှိုးနှင့်ပြရင်း....

“ဘိရုမာစစ်သား ဘယ်မှာရှိသလဲ”

အဘိုးကြီးသည် ခံပြင်းလှသောမျက်နှာဖြင့်....

“မသိလို့ မသိဘူးပြောတာဘဲ မသိဘူးကွာ”

အံ့ကြိတ်ရင်းပြောလိုက်ရာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ဖြန့်ကန်ထ၍ ရပ်လိုက်ပြီး အမျိုးသမီးအပေါ်အင်္ကျီကို အတင်းဆွဲ၍ ဆုပ်ချလိုက်ရာ ရှေ့ပိုင်းမှစာတော်လီအင်္ကျီပါပြဲသွားသည်ကြောင့် ခလေးမကလေးသည် ရှက်အားကြီးစွာဖြင့် သူမ၏လက်တဖက်နှင့် သူမ၏အရှက်ကို ကာကွယ်လိုက်ရာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က အမျိုးသမီးကလေး၏အထက်ပိုင်း အဝတ်အစားကို အားလုံးဆွဲကာဖြုတ်လိုက်ပြီး ကျွန်စစ်သားများကို

အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဂျပန်စစ်သားက အမျိုးသမီးကလေး၏ ထမီကို အတင်းဆွဲချွတ်ချလိုက်ပါသည်။

အဘိုးကြီးသည် သူ၏ရှေ့၌ သူ၏သမီးပျိုကလေးကို အရှက်ခွဲသည်ကြောင့် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ကြီးတုပ်များကြားမှ အတင်းရုံးကန်၍ထလိုက်ရာ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် အဘိုးကြီးကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဓါတ်ချွတ်ကာ ခုတ်ရန်အမြောက်တွင် တဒိုင်းဒိုင်း တော်မိဂန်း ပစ်ခတ်သံများသည် တခဲနက်ထွက်ပေါ်လာပြီး၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရာ ဂျပန်တပ်ကြပ်ကြီးနှင့်စစ်သားများပါ ရုတ်တရက်အနီးကပ်၍ .၄၅-ဘို့ ကျည်ဆံများဖြင့်ထိမှန်ခြင်းခံရ၍ ကိုးယိုးကားယားကျဆုံး ကုန်တော့၏။

“ဝင်....လှ့ စွပ်ထိုး အကုန်သတ်ကြဟေ့”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ ကြောက်မက်ဘွယ်ရာ အမိန့်သံနှင့် အတူခါးရောင်ရောင်-လှ့ စွပ်ရောင်များပါအဖွေးသားပေါ်ထွက်လာပြီး၊ စက်သေနတ်သံများနှင့် တော်မိဂန်း ပစ်သံများပါ တခဲနက်ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ ပေါ်ထွက်ဖိုးလှမ်းသွားပါတော့၏။

“အဘ-အဘ ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ကျွန်တော်တို့မပုတပ်မတော်ကပါ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ကင်ပေတိုင်စစ်ရုံးကိုအလစ်တွင် ဝင်၍ အပိုင်တိုက်ခိုက်သုတ်သင်ပြီး၊ အဘိုးကြီး၏ကြီးတုပ်ကိုခါးနှင့် ဖြတ်ကာဖြေရင်း အားပေးစကားပြောလိုက်ပါသည်။

“အင်း....ငါ့သားကြီးတွေကိုး၊ အာသမီး အေးကြည် လွတ်ရဲ့လား”

“ကျွန်တော်တို့အနားမှာရှိပါတယ် အဘ....ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ အဘဒဲလာလာ ဒီဘက်ကို”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အဘိုးကြီးသာအဖကိုကယ်လေ

ရင်း၊ ဇောက်ထိုးချိန်နောင်ခြင်းခံနေရသော အကျဉ်းသား များကို လည် အရေးတကြီး အနှောင်အဖွဲ့မှကယ်ထင်စေရန်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကျန်တဲ့တပ်စုက အခမ်းတွေထဲမှာ ပုန်းနေမဲ့ဂျပန်တွေကို အကုန် သတ်ကွာ... စာရွက်စာတမ်းတွေကိုမီးနဲ့ ရှို့၊ လက်နက်တွေကို တပ်စု နှစ်ကသိမ်း၊ ဆယ်မိနစ်အတွင်း အပြီးအစီးလုပ်ကြ”

အရေးတကြီးအမိန့်ပေးကာ ဖက်ဆစ်ဘီလူး ကင်ပေတိုင်တသင်း ကို အပြီးအပိုင်သုတ်သင်ကာ အောင်ပွဲတပွဲ အရယူလိုက်တော့၏။

စစ်ဆိုသည်မှာ ရှုံးတခါနိုင်တလှည့်နှင့် စခမ်းသွားရပြန်ဖြစ်သည် အလျှောက်တချို့တချို့တိုင် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်တို့ ဗမာ့တပ် မတော် ဘက်ကလည်းခံရချက်များ ရှိနေပေတော့သည်။ အင်အား ကြီးမားလှသော ရန်သူဂျပန် တပ်များသည် တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ကို သတင်းရရှိသွားပြီး လေးဘက်လေဘန်က ဖိ၍ တိုက်ခိုက်နေကြပြီ တကား။

တိုင်းမှူး ဗိုလ်မှူးထင်ကျော်နှင့် ဗိုလ်မှူး သိန်းအောင်တို့သည် ရှိသမျှ ရသမျှ အင်အားနှင့်ဖိကာခုခံတိုက်ခိုက်လျက် သေနတ်သံ၊ စက် သေနတ်သံ၊ စိန်ပြောင်းသံများ ဆူညံနေတော့၏။ ရန်သူဂျပန်တပ် များ အနေနှင့် နှစ်လက်မစိန်ပြောင်း၊ သုံးလက်မ စိန်ပြောင်းကြီး များအပြင် ကွင်း စစ်အမြောက်တွေပါ အသုံးပြုကာ မလွတ်တမ်းစစ် ဆင်မှုဖြင့် တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ကို ကျကျနနခိုင်းရုံက အပြုတ်တိုက်နေ ခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။

ဝန်းကနဲ-ဗိုင်းကနဲ မော်တာကျည်ဆံများ၏ ပေါက်ကွဲသံများ သည် တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်အဖွဲ့ဝင်များ နေရာယူထားရာတိုက်၌ တခဲ နက် ထုံတီးကာ ပေါက်ကွဲနေပါတော့သည်။ စက်သေနတ်သံများ၊ ရိုင်ဖယ်သံများလည်း စစ်ဌာနချုပ် ကာကွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့နှင့် ဂျပန်

စစ်သားနှင့်ရင်ဆိုင်နေရသော ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာဆီက အဆက် မပြတ် ပေါ်ပေါက်လျက် အကြိတ်အနယ် တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုကို ဖန် တီးနေစေ၏။ ဂျပန်စစ်ဘက်မှ စစ်မိန့်ပေးသံများ၊ ရှေ့သို့တိုး၍ အတင်းမူ တိုင်းဆင်ရန် သက်ဆိုင်ရာ ဖက်ဆစ်ဂျပန် တပ်မှူးများ၏ ကျယ်လောင်သော အသံများကို တိုင်းဌာနချုပ်မှပင် ကောင်းစွာ ကြားနိုင်ပေ၏။

မကြာမီ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ၌ တာဝန်ယူနေရသော တိုက်ခိုက် ရေး တပ်ဖွဲ့မှ ဒုတိယဝန်ခံသည် အရေးတကြီးနှင့် တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ ကျည်ဆံကြား ဗုံးကြားမှု ရောက်ရှိလာတော့၏။

“ဗိုလ်ကြီး-ဖေအောင်က သတင်းပို့ ခိုင်းပါတယ် ဗိုလ်မှူး၊ ဂျပန် တွေက အတင်းလှချင်းကပ်တိုက်ကြတယ်၊ ဖိတက်နေတယ်၊ တချို့ နေရာမှာ လှံ စွပ်တိုက်ပွဲကလေးတွေဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် နောက် ဆုတ်ခိုင်း၍ အမိန့်လာတောင်းပါတယ်”

တိုင်းမှူး-ဗိုလ်မှူးထင်ကျော်သည် မှန်ပြောင်းနှင့်ညအမှောင်တွင်း မှ ရန်သူများသံသံမဲမဲတိုက်ခိုက်နေခြင်းကို ကြည့်ရှုနေရာမှ...

“နောက်မဆုတ်ရဘူး၊ တလက်မမှမလျော့နဲ့ -မဆုတ်နဲ့ ...ဗိုလ် ဖေအောင်ကိုပြောလိုက်၊ တိုင်းရုံးက နောက်ထပ်တပ်စုတစ်ခုပို့ လိုက် မယ်လို့ ပြောလိုက်”

ထိုနောက် တိုင်းဌာနချုပ်တွင် ကပ်သီးကပ်သပ် ကျန်နေသော တပ်စုတစ်ခုကို ရှေ့တန်းသို့စစ်ကူပို့ လိုက်ရတော့သည်။

“အခြေအနေသိပ်ဆိုးနေပြီ ဗိုလ်သိန်းအောင်၊ ငပုတွေက ကျုပ် တို့ တိုင်းဌာနချုပ်ကို လွတ်ပေါက်-ထွက်ပေါက်ရေအောင် ပိတ်ပြီး ဗိုင်းတာဘဲ အင်အားကယ်ပြီးမသေးဘူးဗျ၊ တကယ်လို့ ဂျပန်တွေ အတင်းပေါက်လာရင် ထွေးနဲ့ မြိုင်တို့ကို ဗိုလ်သိန်းအောင်က လှည့်ရာ

ပြေးနိုင်အောင် ရှေ့ဆောင်ပေတော့၊ မိမယ်ဆိုရင် ထွေးနဲ့ မြိုင်ကို သူတို့ပေးထားတဲ့ ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ပစ်သက်ခိုင်း၊ အရှင်မိသွားရင် ထွေးနဲ့ မြိုင် မသက်ဘူး”

နောက်ဆုံးအမိန့်ကိုပေးအပ်လိုက်ပါသည်။

“ဗိုလ်မှူး...ကျွန်တော်တို့တပ်က တွေ့မလာနိုင်ဘူးလား၊ တတပ် တပ်ကတော့ သိနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဗိုလ်သိန်းအောင်သည် ဒေသအတွင်း၌ ဖြန့်ထွားသောသူတို့တပ် ဖွဲ့များကို မျှော်မှန်းတမ်းတသောအသံဖြင့် မေးလိုက်ရာ...

“သူတို့ နယ်မြေမှာလဲ ငပုတွေက အင်နဲ့ အားနဲ့ ဖိတိုက်ချင် တိုက်နေရမယ်၊ တိုင်းဌာနချုပ်က ရဲဘော်တွေကို ခံစစ်ကြောင်း ထ ဆင်းခိုင်း၊ မော်တာတွေက ကျုပ်တို့စခန်းတွေဆီဖိပစ်နေပြီဗျ”

ထွေးနှင့်မြိုင်တို့သည် စစ်လွယ်အိတ်ကိုယ်စီနှင့် မျက်လုံး အပြူး သား ရှိနေစဉ်တွင် တိုင်းမှူး-ဗိုလ်မှူးထင်ကျော်၏ နောက်ဆုံးအမိန့် ပေးချက်ကို ကြားရသည်ကြောင့် သူတို့အဘို့အခြေအနေမှာ မျှော် လင့်စရာမရှိကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်ပါတော့သည်။

တချို့ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ၌ ဂျပန်တပ်များ၏ လှံ စွပ်ထိုးရာ ‘ရား-ရား-ရား’ဟူသော စစ်ကြွေးကြော်သံများသည် အလျှိုအလျှို ထွက်ပေါ် နေချေပြီတကား။ တိုင်းမှူး-ဗိုလ်မှူး ထင်ကျော်သည် ညာဘက်လက်မှခါးရှည်ကိုကိုင်ရင်း ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်နေသလောက် ရန်သူက ထွက်ပေါက်ဟူသမျှပိတ်ကာ တိုက်ခိုက်နေမှုအတွက် မည် သည့် နေရာမှ ဖောက်ထွက်နိုင်ရန် အကွက်ကောင်းကို မျှော်နေပါ တော့သည်။

ဒိုင်းကနဲ-ဝုန်းကနဲ ကျရောက်ပေါက်ကွဲသော မော်တာကျည်သံ များ၏အသံနှင့်အတူ ဂျပန်တပ်များသည် ဆူဆူညူညူဖြစ်သွားတော့ ၏။ ထို့ကြောင့် တိုင်းဗိုလ်မှူး- ထင်ကျော်သည် မည်သည့် ဆီက

ပစ်ခတ်လိုက်သည့် မော်တာကျည်သံများ ဖြစ်သည်ကိုလှမ်း၍ မှန် ပြောင်းနှင့် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ ဂျပန်တပ်များပေါ်သို့ ဆက် တိုက် မော်တာကျည်သံများကျရောက်ပြီး တိုက်ခိုက်ထိမှုန့်နေကြောင်း ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

တခဏအတွင်း၌ စက်သေနတ်အကြီးများ၊ စက်သေနတ်အသေး များနှင့် ပစ်ခတ်သံများဆူညံစွာထွက်ပေါ်၍လာချေ၏။ တိုင်း စစ် ဌာနချုပ်ကို လေးဘက်လေးတန်စိုင်းရံထားသော ဂျပန်စစ်တပ်များ ၏ နောက်ကျောဆီမှ မမျှော်လင့်သောစစ်မျက်နှာတစ်ခုသည် ချက် ခြင်း ကာလတွင် ပေါ်ပေါက်လာချေ၏။ ဂျပန်တပ်များ၏ အရေး တကြီး စစ်မိန့်သံများနှင့် နောက်ပိုင်း အသစ်ပေါ်လာသော စစ် မျက်နှာများသို့ ပြန်လည်ခုခံပစ်ခတ်သံများသည် အလျှိုအလျှိုပေါ် ထွက်လာချေ၏။

“ဗိုလ်သိန်းအောင်...ငပုတွေကို ကျုပ်တို့ဘင်တွေက နော်ပိုင်းက ဝင်ပြီးတိုက်ပြီဗျ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့အတွင်းကတပ်တွေက ရှေ့ကို စုပြီးပြန်တက်တိုက်ခိုင်း၊ ဒီကောင်တွေ စစ်မျက်နှာနှစ်ဖက်ညှပ်နေပြီ” ဒုလက်ထောက်ကို တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တပ်များကို အမိန့်ပေးရန် စေခိုင်းလိုက်ပါသည်။

တိုက်ပွဲကြီးကား ကြောက်မက်ဘွယ်ရာ ပြင်းထန်လှပါပေ၏။ ရှဲ ကနဲ-ရဲကနဲ ပေါက်ကွဲသောလက်ပစ်ဗုံးသံများ၊ မီးကျည်များနှင့် နား ကွဲမတတ် လှင့်စင်တက်လာသည့် မော်တာကြီးများ၏ အသံများ သည် စစ်မြေပြင်တဝှမ်းတွင် ကမ္ဘာပျက်သည့်အလား ထင်မှတ်စေရ ၏။ ဂျပန်တပ်များသည် စစ်နှစ်ဖက်ညှပ်သည့်ကြား၌ ကြာကြာမခံ နိုင်ဘဲ ဆုတ်ခွါစပြုနေပါသည်။ သို့ရာတွင် ပစ်ခတ်သံများကား မစနိုင်သေးချေ။

မကြာမီ အပြင်မှလာရောက်တိုက်ခိုက်သော ဗမာ့တပ်မရေဘဲ စစ်

ကြောင်းသည် အတွင်းရှိတိုင်းဌာနချုပ်စစ်ကြောင်းနှင့် ဆုံမိကြလေ၏။

“တိုင်းမှူးဘယ်မှာလဲ တိုင်းမှူး” အော်၍ သတင်းပို့ မေးလိုက်ရာ-
“တက်ခဲ့ဟေ့...”

ဗိုလ်သိန်းအောင်ကခေါ်ယူလိုက်ပြီး ရောက်ရှိလာသည့်ဗိုလ်တဦးကို တိုင်းမှူးဆီသို့ခေါ်ခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် ဦးဆောင်သော တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့အင်အား လေးရာ့ငါးဆယ် ရန်သူတပ်များကို အပြင်ကဖို့ရှိတိုက်ခိုက်နေပါကြောင်း ယခုဆုတ်ပြေးသောရန်သူများနောက်ကို ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ရန် လိုက်နေပါကြောင်း”

အလေးပြုကာ သတင်းပို့ လိုက်ပါသည်။

“ဟာ...ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် ကိုယ်တိုင် ပါလာသလား... ကိုင်း...ဆုတ်ပြေးတဲ့ ရန်သူနောက်ကို လိုက်တိုက်ပါ။ ကျန်တဲ့ တိုင်းကာကွယ်ရေးတပ်ဖွဲ့တွေ ရှေ့တန်းမှာနေရာယူထား”

ဗိုလ်မှူးသည် ချက်ခြင်း အမိန့်သစ်တရပ်ကိုပေးလိုက်ရပါသည်။ မကြာမီပင် ဒဏ်ရာရရှိသောရဲဘော်များကို တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ရှိ ဆေးခန်းဆီသို့ဆွဲကာ ထမ်းပိုးကာယူဆောင်လာကြတော့၏။

“တကယ် အရေးမှာ ဗိုလ်ကြီးအောင်းမင်းကျော်ဟာ ခရီးရော်တယ် ဗိုလ်သိန်းအောင်၊ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ခါတ်ကြီးမားတဲ့ တပ်မှူးတယောက်ဗျ”

တိုင်းမှူးက ဗိုလ်မှူးသိန်းအောင်ကို လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်ကို ထွေးနှင့်မြိုင်တို့က ကြားလိုက်ရပြီး သူမတို့၏ ဗိုလ်ကြီး- အောင်မင်းကျော်အပေါ် အထင်လွဲမှုအတွက် များစွာနောင်တရရှိသွားကြပါတော့သည်။

တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်ပွားပြီး နှစ်ရက်မြောင့်သောနေ့ နံနက်ပိုင်းကာလ

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် တိုက်ပွဲကြီးအတွင်း၌ ကျွန်ကျသည့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များကိုအစားပြည့်ရန် တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ လာရောက်၍ထုတ်ယူရန် ရောက်ရှိနေပါသည်။ တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ရှိ အရာရှိ-အရာခံ တပ်သားများသည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် ရဲဘော်များကို များစွာလေးစားကာ ရှိသေလာကြတော့၏။ တိုင်းမှူးနှင့်တွေ့ဆုံပြီး လက်နက်ဌာနသို့သွားရန် ရုံးတရုံးမှတရုံးသို့အကူးတွင်...

“ဗိုလ်ကြီး...ခဏကလေး”

မိန်းမသံတသံကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ၊ သူ့နောက်သို့အမှီလိုက်လာသောထွေးကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

“ဘာကိစ္စလဲထွေး”

ခတ်တည်တည်အသံဖြင့် ပြန်၍ ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်က မေးမြန်းလိုက်သည်တွင်...

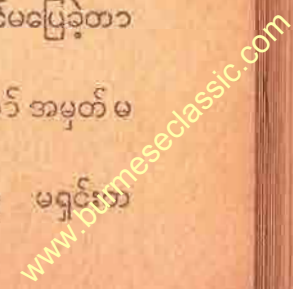
“ထွေး နည်းနည်းစကားပြောချင်လို့...သိပ် မကြာစေရပါဘူး ဗိုလ်ကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့-လှမ်းလျှောက်ရင်းပြောပါထွေး၊ ကျွန်တော်ဧပြင်အလုပ်တွေလဲရှိပါသေးတယ်ထွေး”

“ဟို...ဟို...ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ထွေးတို့ တခါတုန်းက အဆင်မပြေခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ထွေးကတောင်းပန်ပါရစေ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးထွေး၊ ပြီးတဲ့ကိစ္စတွေကို ကျွန်တော် အမှတ်မထားပါဘူး မေ့တောင်မေ့နေပြီဦးစွာ”

ထွေးသည် ပြောသင့်မပြောသင့်ကို ချင့်ချိန်နေပြီးမှ မရှင်သာရှင်းအသံကလေးဖြင့်....

“ဒါထက်ပိုလဲကြီး၊ ထွေးနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စကားပြောရအောင် ထွေးတို့အခမ်းကို ခဏလာခုံပါလား-ဟင်”

“ကျွန်တော်မှာ အချိန်မရှိဘူးထွေး၊ ရဲဘော်တွေ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ဆုံသို့စောင့်နေကြတယ်၊ ပြောစရာရှိရင် ဒီမှာဘဲလမ်းလျှောက်ရင်းပြောပါလား၊ ထွေးနဲ့ ကျွန်တော်ဘဝရှိနေတဲ့ကိစ္စဘဲထွေးရယ်”

တောင်းပန်ဆည့်မျက်နှာဖြင့်ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က ခွင့်ပေးလိုက်ရာ...

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး.... ထွေးနဲ့ မြိုင်နဲ့ ကိုဗိုလ်ကြီးက ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်မဲသွားချင်ဘူးလားဟင်”

“ခူလို့နေထိုင်ကြတာ ခင်မင်ရင်းနှီးနေတာဘဲ မဟုတ်လားထွေး၊ ပြောပါအုံး ဘယ်လိုလဲ ခင်မင်ရင်းနှီးတယ်ဆိုတာ”

“မဟုတ်ဘူးဗိုလ်ကြီး၊ ထွေးတို့ကတော့ ဗိုလ်ကြီးနဲ့မည်ကို ကြားကတဲကအင်မတန် ပွန်းပွန်းတီးတီးနေထိုင်ကြချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ဗိုလ်ကြီးက ခတ်တည်တည်နေလာတော့ ထွေးတို့ ဘယ်မှာစိတ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ဝင်ထွက် သွားလား-စားလား သောက်လားနေကြရင်ပိုပြီး မရင်းနှီးသွားဘူးလားဗိုလ်ကြီး”

ထွေးသည် ရှင်စစမျက်နှာကလေးဖြင့် မေးလိုက်ရာ- ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် အေးဆေးသောမျက်နှာဖြင့်....

“သိပ်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်လာရင် သံယောဇဉ်တွေ့တယ်လား တတ်တယ်ထွေး၊ သံယောဇဉ်ဆိုတာ သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“အို...ဗိုလ်ကြီးကလဲ ပိုပြီးခင်မင်လာတော့ မကောင်းဘူးလား-ဗိုလ်ကြီးမှာလဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထွေးတို့မှာလဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အခြေအနေမှာ”

“ဗျာ...ကျွန်တော် မှာ မိန်းမနဲ့ သားတွေ-သမီးတွေနဲ့ ထွေး၊

ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သံယောဇဉ်အပို အတွယ်မခံချင်လို့ ပါထွေးရယ် တောင်ပန်ပါရစေ”

“ဟင်” ဟူသော အလွန်အမင်းအံ့ဩသင့်သွားသောထွေးအဘို့ ထိုတခွန်းသာ အဖြေထွက်နိုင်ပြီး မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက်ကွာဝေးချင်တိုင်းကွာဝေးနေသည်ကြောင့် ချာကနဲလှည့်ကာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ဆီက အပြေးကလေးပြန်လာ ခဲ့ပါတော့၏။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည်ပြုံး၍....

“ခူးမှတ်ရှင်းပါတော့တယ်ဗျာ” ဟူသောအသံနှင့် သက်ပြင်းချကာ သူ၏လုပ်ကိုင်စရာကိစ္စများ လုပ်ဆောင်ရန် လှည့်ထွက် ခဲ့ပါတော့သည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကား အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး ဆုံးခမ်းတွင် အစနှင့် အလယ်ပိုင်းသို့ရောက်ရှိပြီး ဗမာ့တပ်မတော်၏ နေရာအနံ့ အပြား ထိုးစစ်ဆင်မှုနှင့် မဟာမိတ်တပ်များ၏ အလုံးအရင်းနှင့်ဝင်ရောက်ထိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန် တပ်များသည် ဗမာပြည်အရှေ့ပိုင်းသို့အလုံးအရင်းနှင့် ဆုတ်ခွါနေကြပါတော့သည်။

နွေဝိမာန်၏အကြံတော် ဥဩငှက်သံက သာယာသလေ့ လောကကြီးကို ဖျက်ဆီးစေသည့် စစ်လက်နက်ပေါက်ကွဲသံများနှင့် ပဋိပက္ခဆန့်ကြင်နေခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။ သဘာဝ၏ သာယာမှုကို စစ်ဆီးလူးဝါဒီ ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲများ၏ ပေါက်ကွဲသံများက ဆန့်ကျင်ဖျက်ဆီးနေခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။ ပြင်းထန်လှသော တိုက်ပွဲများ တပွဲပြီးတပွဲ ဆင်နွဲခဲ့ရသော ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အဘို့ စိတ်ပန်း၊ လှုပ်နှံဖြစ်ကာ တိုက်ပွဲများဝေးသည့်ကာလတွင်မိမိ၏ယာယီစမ်းတိုင် အပန်းပြေနားနေမိပါသည်။ သူသည် သိပ်ငြိမ်ရာနေရာတွင် စဉ်းစားရင်း တောင်တန်းဧကရီသခင်မကြီးနှင့် စောခမ်းနွဲ့တို့ထံသို့စိတ်စေးလျက် များစွာသတိရနေရှာပါတော့သည်။

ချစ်ဘက်သက်လျှာ သခင်မကြီးညီအမနှင့် ကွဲကွာခဲ့ရသည့် ရက်ပေါင်းကိုလည်း ရက်အပိုင်းအခြားတက်၍ ကြည့်လိုက် သည်တွင် ဆယ်လတင်းတင်းပြည့်ခဲ့သည်ကို သိရှိရတော့သည်။ ထို့ကြောင့်သူသည် သူ၏လွှင့်ပါးနေသော သမာဓိစိတ်ခေါ်ကို ပြန်လည်ချုပ်တည်းကာ သမထဝင်စား၍ ကြည့်လိုက်တော့သည်။ လေ့လွင့်နေသောစိတ်များသည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပြန်လည်၍ ပရိတ်တည်ကာ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ သမဓိရရှိခဲ့ပါတော့သတည်း။

အောင်ပြီ...အောင်ပြီ

နက်နဲသော စိတ်လုပ်ငန်း၏ အမြတ်ဆုံး အမြင့်မားဆုံး သမထလုပ်ငန်းတွင်ဝင်စားခဲ့သော ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အဘို့ သူ၏ ပါတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်မှ မြင်ကွင်းများသည် ရှုပ်ခြင်း ကွယ် ပျောက်သွားခဲ့ပြီး ကြီးမားသော ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် နန်းတွင်းဆောင်ကြီးတခုကို သူ၏မနောစိတ်တွင် ဘွားကနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရပေ၏။ နန်းဆောင်တွင်း၌ ထွက်ချီ ဝင်ချီနှင့် နန်းတွင်းသူများသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာသောမျက်နှာများနှင့် မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး တစုံတခုကို စုပြုံ၍ ကြည့်နေကြခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။

နန်းတွင်းသူများနှင့် အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလေးပါးတို့သည် ပျော်ရွှင်လန်းစွာဖြင့် ကြည့်ရှုနေကြသော အရာဝတ္ထုကား-ဖြူဆွတ်သော အနူးပိတ်များအကြားတွင် ခြေကယား-လက်ကားယားနှင့် လှုပ်ရှားနေကြသော မျက်လုံးကလေးတွေအပြူးသားနှင့် နီတာရဲ ချစ်စဘွယ် မွေးကာစ ရက်ပိုင်းသား ခလေးနှစ်ဦးပင်ဖြစ်ပေ၏။ လူမမယ်ကလေးနှစ်ဦးသည် ဘေးခြင်းယှဉ်ကာ အိပ်လျက် လောကကြီးကို တအံ့သြသြမျက်လုံးကလေးတွေနှင့်ကြည့်ကာနေရှာပါသည်။ ခလေး

ငယ်နှစ်ဦး၏အောက်၌ ရွှေလင်ပန်းထချပ်စီခင်းကျင်း ထားသည်ကို ပါ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ထူးခြားသောမြင်ကွင်းလဲတွင် တွေ့မြင်နေရပေ၏။ ထိုအခိုက် နန်းတွင်းသူများသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး အရိုအသေပေးသည့်သဘောနှင့် ပုဆစ်ခွေးချခစားလိုက်သည်ကို တွေ့ရပြီးနောက် တောင်တန်း ကေရီသခင်မကြီးနှင့် စောမာလာတို့သည် ဣန္ဒြေရစွာဖြင့် တလှမ်းခြင်းနင်းကာနန်းတွင်းဆောင်ထဲသို့ကြွလာပေ၏။

နန်းတွင်းသူနှစ်ဦးသည် ခလေးငယ်တယောက်စီကို ယုယစွာပေးချီကာ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးနှင့် စောမာလာတို့၏ လက်တော်သို့ဆက်သလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ရင်ထဲတွင် မြင်ကွင်းကိုအံ့အားသင့်စွာကြည့်ရင်း တဒိတ်ဒိတ်ရင်ထဲမှနှလုံးသားတွေခနဲနေတော့၏။ တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးသည် ကျေနပ် ရှင်ပြုနေသော မျက်နှာတော်ဖြင့် ခလေးနှစ်ဦးကို အတန်ကြာ ချစ်မြတ်နိုးစွာကြည့်လိုက်ပြီး...

“မောင်တော်သခင်ကြီးများ မြင်တွေ့နိုင်ရင်ဖြင့် သူ့ရင်သွေးတော် သားအာဇာနည်နှစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လောက်များ စိတ်အားတက်တော်မူရှာမလဲဘဲ ညီမတော်ရယ်” ဟူ၍ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် စောမာလာသို့လှမ်း အမိန့်ရှိတော် မူလိုက်ပါသည်။

ဤတွင်မှ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် “ဟာ” ဟူသော ဝမ်းသာလွန်း၍ လည်ချောင်းဝတွင် အလုံး ဆို သွားသော အသံကြီး ဖုတ်တရက်ပေါ်ထွက်ကာ သမထဝင်စားရာမှ ဗြန်းကနဲ သတိရမိပေတော့၏။ ချက်ခြင်းပင် ဦးသုံးကြိမ် ချကာ ရတနာသုံးပါးကို ကန်တော့ပြီးနောက် တကိုယ်လုံးပီတိတွေ့ပြာတက်သွားပြီး....

“အောင်ပြီ-အောင်ပြီ-အောင်ပြီ” ဟူ၍ ကျယ်လောင်စွာ ရွေး

ကြော်လိုက်မိတော့၏။ ဤတွင် ခတ်လှမ်းလှမ်း စစ်ရုံးဆီကလည်း....
“အောင်ပြီး-အောင်မြီ အရေးတော်ပုံအောင်ပြီ” ဟူသော အရာ
နှင့် တပ်သားများ၏ကြွေးကြော်သံများသည် တုံ့ပြန်ကာပေါ်ထွက်
လာတော့၏။

“ဘာလဲဟေ - ဘာလဲ...ဘာအောင်တာလဲ”

ရဲဘော် အချို့က စစ်ရုံးမှခုန်ပေါက် ပြေးလွှား လာကြသော
အရာရှိ၊ တပ်သားများကို လှမ်း၍မေးလိုက်ရာ

“ငပုတွေလက်နက်ချလိုက်ပြီ၊ ဗိုင်းယာလက်သတင်းရပြီကွ...၊ စစ်
ကြီး ပြီးပြီ ရဲဘော်ထို့”

ထခဲနက်ကြွေးကြော်သံများသည် တပ်စခမ်းကိုလှမ်းမိုးသွားပြန်
တော့သည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ရဲဘော်များ၏ပြောကြ
ဆိုကြသံများကိုကြားလိုက်သည်ကြောင့် သူ၏ခေါင်းနှင့်ပုခုံးနှစ်ဖက်
ပေါ်မှ ဝန်ထုပ်ကြီးသည် ဘုတ်ကနဲ မြည်သံကြီးနှင့်အတူ မြေကြီး
ပေါ် ပစ်ကျသွားသည်ထင်လိုက်ရပါတော့သည်။ တပ်စခမ်းတခုလုံး
စစ်ပြီးဆုံသွားသည်ကြောင့် ပျော်ရွှင်နေသောရဲဘော်များ၏သံချင်း
ဆိုသံ၊ ကခုန်သံများသည် ဆူညံ တုံ့လှုပ်နေတော့သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ဆီသို့ အရေးတကြီးနှင့်
လာနေသော စစ်ဘိနပ်သံများကိုကြားလိုက်ရပေ၏။ ရှေ့ ဆုံးမှ ဗိုလ်
ညွန့်မောင်၊ နောက်မှ ဗိုလ်စိန်ပန်းနှင့် ဗိုလ်စံလှဘော်တို့ ဖြစ်ကြ၏။
သုံးဦးသား အလေးပြုလိုက်ပြီး...

“ဗိုလ်ကြီး...ငပုတွေ လက်နက်ချလိုက်ပြီခင်ဗျ...၊ စစ်ကြီးပြီပြီ...
ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်တွေ... ဒီ
အချိန်အခါကစပြီး ပြီးဆုံးသွားတာအေးတာပေါ့ဗျာ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ပြုံးရွှင်စွာဖြင့်ပြောလိုက်သည်
တွင်...

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့ပြန်ကြမလဲ ဗိုလ်ကြီး၊ ဒီမှာကြာကြာ
မနေချင်တော့ဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ရွှေမြို့တော်မှာဘဲ ကျွန်
တော်တို့ စိတ်တွေထောက်နေတာကြာပြီ”

ပွင့်လင်းစွာ ဗိုလ်စိန်ပန်းသည် သူ၏ခံစားမှုကို တင်ပြလိုက်ပါ
သည်။

“ဟုတ်တယ်-ဟုတ်တယ် ဗိုလ်စိန်ပန်း၊ ကျွန်တော် သားနှစ်ယောက်
လဲ လူ့ ပြေမာရောက်နေကြပြီဗျ”

“ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က ဝမ်းသာ တုံ့လှုပ်စွာဖြင့် ပြော
လိုက်ရာ...

“ဟာ... နိပ်ဟ၊ ဒါမှ တကယ် မင်္ဂလာကြီးဘဲ”

ဗိုလ်ညွန့်မောင်သည် ထခုန်ခမန်းကြွေးကြော်လိုက်ပါသည်။

“ပြန်ကြတာပေါ့ဗျာ...ကျုပ်တို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အောင်ဆန်းက
တပ်ကထွက်ခွင့်ပေးတဲ့နေ့ဟာ ကျုပ်တို့ပြန်ဘို့စီစဉ်ရမဲ့ နေ့ဘဲ၊ ရဲဘော်
တွေကို လိုက်ပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် သတိပေးပါ၊ ပြန်လိုက်ချင်တဲ့
ရဲဘော်တွေရှိရင်...

“ဟာ... ခုတင်ကဘဲ ရဲဘော်တွေက ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကို
လာပြီး ပြန်ချီဘို့အရေးပြောဆိုလို့ ဖြောင်းဖျဲခဲရပါသေးတယ် ဗိုလ်
ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ရသင့်ရထိုက်တဲ့အခွင့်အရေး ရာထူးတွေ၊ လခတွေ
လဲ စိတ်ထဲမှာထည့်ပြီး မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ ပြန်ဘို့အရေး စာခုတ်
စဉ်းစားနေတယ်ခင်ဗျ”

“ကောင်ပြီလေ ကျွန်တော်အားလုံးယူမယ်၊ ကျွန်တော် ရဲဘော်
တွေ စိတ်မထိခိုက်ရအောင်စီစဉ်ပုံပါမယ်၊ အခြေအနေမပျက်စေနဲ့...
ရွှေမြို့တော်ကိုရောက်ခဲ့တဲ့ရဲဘော်တိုင်းကို ပြန်ချီဘို့အရေး နီးကပ်နေ
ကြောင်း သတိပေးပါ၊ လိုက်တာမလိုက်တာ သူတို့တာဝန်၊ သတိ
ပေးဘို့ဟာ ကျွန်တော်တို့လူကြီးတွေရဲ့ တာဝန်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး...ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် အမြန်ဆုံးစီစဉ် ဆော်ကြပ်ပါမယ်ခင်ဗျာ”

ဗိုလ်ညွန့်မောတို့သုံးဦးသည် အလေး ပြုလိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းသို့ လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။

မကြာမီ စစ်ဦးစီးမှူး ဗိုလ်မှူးသည် နောက်ပါရုံးအဖွဲ့ဝင် တာဝန်ခံများနှင့်အတူ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့တပ်မဟာသို့ဆိုက်ရော့လာပါတော့သည်။ တတပ်ဖွဲ့လုံးကို တန်းစီရစ်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အမိန့်စာကို ဖတ်ကြားနာခံစေပြီး ခွင့်သုံးလ ပေးပြီးနောက် ဗမာ့တပ်မတော်မှထွက်လိုလျှင် ထွက်ခွင့်ပြုကြောင်း၊ ဆက်လက်အမှုထမ်းလိုသူများအတွက် မည်သည့်နေ့ရက်တွင် မည်သည့်မြို့သို့ မပျက်မကွက် သတင်းပို့ရမည့် အကြောင်းကို ကြေငြာလိုက်ပြီး၊ ရသင့်ရထိုက်သောလခများကိုထုတ်ယူရန်ပါ ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။

တန်းဖြုတ်ပြီးနောက် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် သူ၏တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် တပ်မတော်မှနှုတ်ထွက်သည့် အမိန့်ကိုတောင်းယူပြီး၊ ရသင့်ရထိုက်သော ငွေကြေးများကို တိုက်ပွဲတွင်ကျဆုံးသော သားမယားများနှင့် ဒဏ်ရာရရှိသောရဲဘော်များကို အချိုးကျ ထောက်ပံ့ကူညီရန် ပုံ၍ပေးအပ်ကာ မိမိတို့ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် သပ်သပ်စီစဉ်ထားသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ရွှေ့ပြောင်းကာ နေထိုင်လိုက်ကြပါသည်။ လက်နက်များကိုမူ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များဆီသို့ပို့ အပ်ပြီး မိမိတို့အနေဖြင့် စုပေါင်း၍ အလုပ်တခု လုပ်ကိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းလွှင့်ကာ ထားလိုက်ကြပါသည်။

အရာရှိ တချို့သည် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အား မကြာမီ ဖွင့်လှစ်တော့မည့် တပ်မတော်တွင်ဆက်လက်အမှုထမ်းရန်၊ ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့သို့ဝင်ရောက်အမှုထမ်းရန် ဆွယ်တရားဟောကြသော်လည်း ဗိုလ်

ကြီးအောင်မင်းကျော်က လိမ္မာစွာဖြင့် မိမိ၏ငယ်သားရဲဘော်များနှင့် မခွဲနိုင်ခြင်းကြောင့် အပြင်လောကတွင်ကုန်သည်လုပ်ငန်းသတ္တုတွင်း လုပ်ခွန်းများ လုပ်ကိုင်လိုကြောင်းကို ပြော၍ လွှတ်လိုက်ပါသည်။

ဗမာပြည်ကိုသိမ်းပိုက်လိုက်ပြီးသော ကြားကာလဖြစ်၍ ဗြိတိသျှအစိုးရ၏လက်ပါးစေ ပုလိပ်များကလည်း နိုင်ငံရေးသမားရဲဘော်ဟောင်းများကို အမြဲတစေ စတင်ကာ အပြစ်ရှာသောကာလ ဖြစ်တော့၏။ ဘယ်နေရာတွင် ရဲဘော်ဟောင်းများကို ဓါးပြမှုနှင့်ဆင်ခြင်း၊ တော်လှန်စဉ်အခါက ရန်သူအဖြစ်နှင့် သူတ်သင်ခဲ့သော ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ လူသတ်မှုများဖွင့်ကာ ရဲဘော်ဟောင်းများ၊ နိုင်ငံရေးသမားများကို ဗြိတိသျှအစိုးရသည် စတင်အရေးယူကာ ဖိနှိပ်စပြုခဲ့လေသည်။

ဗမာပြည်နှင့် ဗမာလူတို့ကြီးတရပ်လုံးကို သူတို့၏သံခွါဘိနပ်အောက် မထုတ်တမ်း ကျေးပိုင်-ကျွန်ပိုင်အဖြစ်နှင့် ထားလိုသောဆန္ဒသာ ဖြစ်ပေ၏။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် နောက်ပိုင်းတွင် မိဘလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးရမည့် တာဝန်ရှိသောရဲဘော်များ၊ နော်ပိုင်း သားမယားရှိပြီး မလွတ်လပ်သော ရဲဘော်များကို မိမိတို့နေရပ်သို့ပြန်၍ မိဘသားမယားများကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးရန်တရားဟောပြီး ပြန်စရိတ်စခ အဖြစ်နှင့်ငွေကြေးအလုံအလောက်အပြင် ရင်းနှီးစားသောက်ရန်အတွက် ငွေတထောင်စီကိုပေးအပ်ကာ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် တာဝန်မရှိသူများနှင့် ရွှေမြို့တော်တွင် အိုးအိမ်ထောင်ကျခဲ့သည့် ဗိုလ်-အကြပ်တပ်သား လေးဆယ် ငါးယောက်အပြင် သပ်သပ် နောက်ထပ်ရဲဘော်နှစ်ဆယ်တို့ကို ဘယ်လိုဖြောင့်ဖြူ

ဖြောင့်ဖျံ့၍ နေရပ်ကိုမပြန်လိုကြသည့်အဆုံးတွင် နောက်ဆုံးစာရင်း ပိတ်ကာ စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးနေရပေ၏။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် အထက်အောက်ဗမာပြည်တွင် စစ်ရေးကာလ ပြီးခါစဖြစ်နေ၍ လမ်းပန်းအဆင်မပြေနိုင်သေးသည့် ကတကြောင်း၊ မိမိတို့ချီတက်ရမည့်ခရီးလမ်းပန်း အခြေအနေကလဲ ရှည်လျားသလောက် တဖက်က မည်သူမျှ မသိနိုင်ရန် ကြိတ်၍ ကြံ စည်ကာ အချိန်ကိုစောင့်နေရခြင်းသာဖြစ်ပေ၏။

တနေ့တွင် ပုလိပ်ဘက်နှင့် စစ်ဘက်တို့ပူးပေါင်းကာ ဗိုလ်ကြီး- အောင်မင်းကျော်နှင့် ရဲဘော်ရဲဘက်များ စုဝေးနေထိုင်ရာ ခြံကြီးထဲ သို့ စင်ရောက်လာပြီး ပထမဦးစွာ လက်နက်ပုန်းများကို ပိုက်စိတ် တိုက်ကာ ရှာဖွေလိုက်ကြသည်။ လက်နက်ပုန်းတစ်ခုတစ်ရာမတွေ့သည့် နောက်တွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်အား သက်ဆိုင်ရာဗြိတိသျှ စစ်အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့မှ...

“မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဤသို့ လူစုလူဝေးနှင့် နေထိုင်ကြ သနည်း၊ မည်သူကထောက်ပံ့၍ ဤလူများနေထိုင်စားသောက်ရန် ငွေကြေးရသနည်း” ဟူသော မေးခွန်းများနှင့် စစ်ဆေး စုံစမ်းနေပါ တော့သည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် မိမိနှင့် ရဲဘော်များသတ္တု တွင်း လုပ်ငန်းကို လူအားနှင့်ချီ၍ လုပ်ကိုင်ရန်အတွက် စုရုံးထားခြင်းဖြစ် ကြောင်းကို ရှင်းရှင်းပြောပြကာ ယခုမိမိပင် အလုပ်အတွက်ငွေရင်း မြှုပ်ကာ ကျွေးမွေးသားကြောင်းကို ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။ သို့ရာ တွင် ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ အ ဖြေမှာ သဘာဝကျသော်လည်း မယုံသက်သိတ်တွေ့ ရှိနေသလော့ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် ရဲဘော်များ၏ သွားလာမှုကိုစောင့် ကြပ်ကာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပါတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် မိမိတို့သည် မည်သည့်နိုင်ငံရေး နှင့်မပတ်သက်ခြင်း၊ မည်သည့်ရာဇဝတ်မှုနှင့်မပတ်သက်ခြင်းစသည့် အပြစ်အနာသာ ကင်းရှင်းစွာနေထိုင်ပါလျက်၊ ဤကဲ့သို့ မိမိတို့ အား လူဆိုး- သူလျှိုများသဘာဝ စောင့်ကြပ် စစ်ဆေးနေခြင်းကို များစွာမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာတော့၏။ ဤအချိန်အခါမျိုး၌ကြက်မင်း ကို မြောက်မင်းမကယ်နိုင်တော့ ဗြိတိသျှစစ်အုပ်ချုပ်ရေး ကြားကာ လဖြစ်သည့်အလျောက် အရာရှိဆိုးများ၊ ပုလိပ်ဆိုးများ မင်းနိုင်သော အချိန်အခါလည်းဖြစ်ပေ၏။ မိမိတို့အား ဗြိတိသျှစစ်ဘက်ကဤမျှ လောက် သဲသဲ မိမိ အာရုံစိုက်နေသည်အချက် အလက်ကို ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်နှင့် သူ၏တပ်ဖွဲ့မှ ဗိုလ်ညွှန်မောင်တို့လူစုက လိုက် လန့်၍လေ့ လာစုံစမ်းသည့်အခါတွင် အရေးပါ အရာ ရောက် သော အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ခံ မျက်နှာဖြူအရာရှိများလောက၌ ထွေးသည် အတော်ပေါ်ပြုလာဖြစ်နေသလောက်၊ ဝင်ထွက်သွားလာနေသည် ကိုပါတွေ့ရပါတော့သည်။ ယခင်အခါက ထွေးသည် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ကို များစွာအရေးပေး ဂရုစိုက်ကာ ချည်းကပ်လို တယ်။ ယခုအချိန်အခါတွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့ကိုလမ်း တွင်တွေ့ဆုံမိကြသောအခါ၌ မမြင်ချင်အောင်ဆောင်ခြင်း၊ မသိချင် ဟန်ဆောင်ခြင်းအပြင် ဗြိတိသျှအုပ်ချုပ်ရေးသမားများ ဂျစ်ကား ပေါ်၌ တတံ့တံ့လိုက်ပါသွားနေသည်ကိုပါတွေ့ကြပါတော့သည်။

အတွင်းကျကျပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းဆီမှ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် ဆီသို့ တိတ်တဆိတ်အကြောင်းကြားချက်ကို ရရှိပါတော့သည်။ ထွေးသည် သူ၏အကို အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ထဲမှာ ကပ္ပတိန်တိုင်းနှင့်အကြောင်းပြုကာ ဗြိတိသျှ စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများ နှင့် များစွာ ခင်မင်ရင်းနှီး သွားခဲ့ကြပြီး ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် ရဲဘော်များသည် ကလဲ ထဲမှထွက်နေကြသော နိုင်ငံရေးသမားများနှင့် မဆောင်းမျှဖွဲ့ အ

သက်မွေးရန်ကြံစီနေသော လူပို လူဆိုးများ ဖြစ်ကြောင်းကို မမှန် သတင်းပေးပို့ ထားချက်ရှိကြောင်း သတင်းစကားရရှိပါသည်။

“ဒီအမျိုးသမီးဟာ စိတ်ထားအတော်ယုတ်ညံ့ လှချိလား ဗိုလ် ညွန့်မောင်၊ သူမို့လို့ မရှက်တာ ခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့တော်လှန်ရေး လုပ်ဖော်လုပ်ဖက်တွေကို မတူမတန်တဲ့ အမှုအရာတွေနဲ့ ဆက်ဆန် နေဘယ်၊ ဟိုတုံးကများဗျာ...ကျွန်တော်တို့အနားကိုချည့် ကပ်ချင် လွန်းလို့ အခွင့်အရေးကောင်းကောင်းတွေ ခြောင်းရ၊ မြောင်းရတာ အမေသေ”

“ကျွန်တော့ ဗိုလ်ကြီးကို ဒီအမျိုးသမီးဟာ တခါကစွဲလန်းခဲ့ဘူး တယ်ထင်တယ်၊ သူ့အကြံမအောင်တော့ ရန်သူအဖြစ် စခမ်းသွား တာဖြစ်ရမယ်ခင်ဗျာ”

“မှန်တယ်ဗိုလ်ညွန့်မောင်၊ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စတွေပြီးအောင် မြန် မြန်စီစဉ်မှဖြစ်မယ်၊ ဒီအမျိုးသမီးဟာ အားကြီး ခြေရွပ်တယ်၊ မျိုး ဖျက်မပြိုပြို ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို အခဲမကျေနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဗိုလ်ညွန့်မောင်က ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်တွေအတွက် အနှေးထည်တွေ အိပ်ရာတွေရှာဗျာ၊ ငွေလိုသလောက်ယူသွား၊ ကျွန်တော်တို့ ရွှေမြို့ တော်ကယူလာတဲ့ရွှေတွေကို ဝီနေရာမှာ ငွေနဲ့ လဲလှယ်ပြီးသုံးပါ၊ ပြီး တော့ စက်ကောင်းတဲ့ကားကြီး ငါးစင်းဝယ်ဗျာ...၊ ကျွန်တော်က လမ်းပန်းခရီးအခြေအနေကို တိကျအောင်စုံစမ်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဗိုလ်ကြီး...၊ ဒီမှာကြာကြာနေရရင် လူသတ်မှုဆွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်-မကြာခဏဘဲ၊ ပုလိပ်တွေကလဲ စစ်လားဆေးလား နဲ့ တဏယ် ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးတွေကျနေတာဘဲဗိုလ်ကြီး”

“မြန်မြန်သာစီစဉ် လမ်းမှာလိုအပ်တဲ့ဆေးဝါးနဲ့ ရိက္ခာတွေလဲ ပါနိုင်ရင်ကောင်းတယ်၊ အဝတ်အစားတွေနဲ့ ရိက္ခာတွေကို ဒီတဲမှာ

မယူခွဲနဲ့ တနေရာရာမှာစုထား၊ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်မှကျွန်တော် တို့ ခြေရာပျောက်ပြီး ထွက်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“ဗိုလ်စိန်ပန်းနဲ့ ဗိုလ်စံလှဘော်တို့က ခြံထဲက ရဲဘော်တွေကို... သိပ်ပြီးအပြင်မထွက်စေနဲ့ ပုလိပ်တွေကအပြစ်ရှာနေတဲ့အချိန်အခါ မှာ-ကျွန်တော်တို့က သူတို့ထောင်ထားတဲ့ပိုက်ထဲမကျမိအောင် ဂရု စိုက်နိုင်မှတော်ရုံကြမယ်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် မန္တလေးရှိသူ၏ရဲဘော်ဟောင်း တဦးအား ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းခရီးစဉ်တလျှောက်၌ အခြေအနေ ကောင်းမကောင်းကို စုံစမ်းစေပြီး ခုနှစ်ရက်အတွင်း သတင်းပြန်ပို့ ရန် စီစဉ်လိုက်လေသည်။ မော်တော်ကားများနှင့် ဓါတ်ဆီပုံးများ ရရှိရန်အတွက် ငွေကိုလမ်းခင်းကာ လုပ်ဆောင်ရယူရန် ဗိုလ်ညွန့် မောင်တို့ကိုစေလွှတ်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုအတောအတွင်းတွင် ပုလိပ်ဘက်မှ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် တို့အား မျက်ခြေမပြတ်ခစာင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေယုံမျှမက သူတို့ခဏ တဖြုတ်အပြင်ထွက်ခဲ့လျှင် နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်လံ၍ စုံစမ်းနေပြန်တော့၏။ ထွေး၏ချောက်တွန်းထားချက်ကြောင့် ဗိုလ် ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့်ရဲဘော်များသည် လျှို့ဝှက်သော နိုင်ငံရေး တခုခုကို လုပ်ဆောင်နေရုံမျှမက အကြမ်းဖက်သည့်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်တို့မည် ဟူသောသတင်းကို ပုလိပ်အဖွဲ့မှ ယုံကြည်နေ သောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။

မှောင်မိုက်သော ညတညဖြစ်ပေ၏။ ခေတ်ပျက်ပြီးခါစ ဖြစ်၍ လျှပ်စစ်ဓါတ်မီးရောင်များကလည်း အင်အားမရှိ လှသောကြောင့် ပူတီမူ ဝါးဖြစ်နေရှာသည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် တို့ခေတ္တနေထိုင်ရာ ခြံကြီးအတွင်းမှ ဆီချင်းဆိုသံ၊ စကားပြောသံများသည် ခါတိုင်းအချိန်ကာလများ ကဲ့သို့ ထွက်ပေါ်နေပါသည်။ ခြံတံခါးဝနှင့်မလမ်းမကမ်းရှိ လဘက် ရည်ဆိုင်အတွင်း စုံထောက်နှစ်ဦးသည် လဘက်ရည်သောက်ရင်း ခြံ အတွင်းသို့ လူဝင်လူထွက်မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်ရှုနေခိုက်ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ခြံနောက်ပိုင်းမလွယ်ပေါက်မှ ရဲဘော်များသည် လေး ယောက်တတ်၊ ငါးယောက်တတ်စီဖြင့် ခြေသံကို တစုံတရာမထွက် စေရန် နှင်းလျက် တနေရာဆီသို့ ရုပ်ဖျက်ကာသွားနေကြပေ၏။ ည ဆယ် နှစ်နာရီအချိန်တွင် သီချင်းဆိုသံ၊ ရယ်သံများအဆုံးသတ်ပြီး၊ ခြံကြီးထဲမှရဲဘော်များ၏ စခမ်းသိမ်း ညအိပ်ရေးအတွက် လျှပ်စစ် ဓါတ်မီးများငြိမ်းသတ်လိုက်ပြီး စကားပြောသံသဲ့သဲ့ များသာထွက် ပေါ်နေပေ၏။

“ဒီနေ့ဘော ဘာမှမထူးခြားပါဘူး ဦးခွေမောင်... ဒီလူတွေ သိပ်လှုပ်ရှားမှုမရှိတော့ဘူးဗျ၊ သုံးရက်အတွင်း သူတို့ ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်နဲ့ နောက်ပါသုံးယောက်ကို ဆွဲထားရင် သူတို့စရုံးထားတဲ့ အင်အားပျက်သွားမှာပါ။ ဆွဲဘို့လဲ ရာဇဝတ် ဝန် ကြီးက စီစဉ်နေပြီဗျ”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ... ဒါမှ ခင်ဗျားတို့ကျုပ်တို့ နေ့စဉ် ရက် ဆက် လာလာပြီးစောင့်ကြည့်နေရတဲ့ ဒုက္ခလဲ ငြိမ်းသွားမှာပေါ့ဗျာ ဒီလူတွေ ဘာအကြံအစီမှန်းလဲ၊ မသိဘူးဗျ...။ သူတို့ ကြည့်ရတာလဲ စိတ်ဓါတ်ပျက်နေတဲ့ လူတန်းစားတွေလဲမဟုတ်ဘူး၊ ပျော်ပျော် ပါး ပါး စားစားသောက်သောက်ပါတဲ့၊ ဘယ်ကငွေကြေးရလို့ ချောင် ချောင် လယ်လယ် သုံးစွဲနေထိုင်ကြတယ်မသိဘူး”

စုံထောက်နှစ်ယောက်သည် အချင်းချင်းခတ်တိုးတိုးဆွေးနွေးကာ သူတို့လွယ်အိတ်ကို ပုခုံးတွင်လွယ်လိုက်ပြီး မိမိတို့ရုံးဆီသို့ ပြန်ထွက်ခဲ့

ကြလေသည်။

နံနက်သုံးနာရီခန့် အချိန်တွင် ကားကြီးငါးစင်းသည် အခြား ကုန်သည်ကားများနှင့်အတူ ရောနှောကာ အထက် ဗမာပြည်ဆီသို့ စတင်ကားမောင်းနှင်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။ ကားလမ်းဆုံများ၌ ဖွင့်လှစ်ထားသည့် စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့က ကားများကိုထွက်ခွာခွင့် ပြု လိုက်သည်နောက်တွင် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်နှင်ကာ မန္တလေး ဘက်ဆီသို့ တစ်ဝိစက်သံများဖြင့် ဆူညံစွာ ထွက်ခွာသွားကြ ပေပြီ တကား။

မန္တလေးအဝင်တွင် သက်ဆိုင်ရာဂိတ်ကိုအုပ်ချုပ်သော စစ်ပုလိပ် များနှင့် နယ်ပုလိပ်များ၊ ကားတိုင်းကို စစ်ဆေးခြင်းခံရပါသည်။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်း၏စီမံချက်အတိုင်း ဗိုလ်ညွန့်မောင်တို့ လူစုသည် ဝိဇ္ဇာပုလင်းများနှင့် စီးကရက်ဘူးများကိုသေတ္တာတလုံးတွင် ထည့် ကာ တစုံရာမပြောကြားဘဲ ကင်းရုံးတွင်းသို့ ရဲတင်းစွာယူဆောင်၍ လူကြီးဖြစ်သူ ဂေါ်ရာစာသင်ဆီသို့ပေးအပ်လိုက်သည်တွင် တာဝန်ခံ ဂေါ်ရာစာသင်သည် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောလိုက်ပြီး၊ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်တို့ ကားငါးစီးကို တစုံတရာ စစ်ဆေးခြင်းမပြုဘဲ လျော့လျော့လျှူလျှူ ထွက်ခွာသွားခွင့် ပြုလိုက်ပါသည်။ မြို့ပြင် လူရှင်းသောနေရာတွင်ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူတို့စီးလာ သော ကားနံပါတ်များကို အရေးတကြီး လဲလှယ်ကာ ဓါတ်ဆီကို အပြည့်ထည့်ရင်း မေမြို့ဘက်သို့ စက်ကုန်ဖွင့်ကာ မောင်းနှင်စေတော့ သည်။

နောက်ပိုင်းရှိ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့ နေထိုင်ရာမြို့ပေါ် ၌ကားပုလိပ်တွေအဘို့ ခေါင်းမီးတောက်နေတော့၏။ လူတအုပ်ကြီး ပျောက်သွားသည်ကို မသိလိုက်ရကောင်းလားဟု မျက်နှာပြုရာစေတီ ဝန်ကြီးသည် ပုလိပ်များကိုဖိကာကြိမ်းမောင်းရင်း ဗိုလ်ကြီး-အောင်

မင်းကျော်တို့ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း အကြောင်းရင်းကို လိုက်လံ စုံစမ်းကာ ပုလိပ်ဌာနအသီးသီးသို့ ကြေးနန်းနှင့်အရေးတကြီးသတိပေး ကြေငြာလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့သည် နောင်ချိုတွင် ညအိပ်ကာ ညဆယ် နှစ်နာရီထိုးတွင် ဆက်လက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ သူတို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းရင်းကို မည်သူမျှမသိရန်၊ မရိပ်မိရန် အင်မတန် သျှို ဝှက်စွာလုပ်ဆောင်ခြင်းလည်းဖြစ်ပေ၏။ ဂုတ်ထိပ် တံဘားစခမ်းကိုကျော်လွန်ပြီးနောက် နံနက်နှစ်နာရီခန့်တွင် ကျောက် မဲ မြို့ကိုဖြတ်ကျော်၍ တက်ခဲ့ပြန်သည်။ နံနက်ခြောက်နာရီ အချိန်ခန့် သီဘောမြို့အတွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ မြို့အဝင်ကံတံရှိ စစ်ပုလိပ် များက ကားငါးစီးကိုလျော့လျော့လျှူလျှူ သွားခွင့်ပြုလိုက်သော် လည်း သီဘောအထွက် လာရိုးအကူးတံတားထိပ်တွင်အသင့်စောင့် နေသောပုလိပ်များက ကားများကိုရပ်တန့်ကာ ကားပေါ်၌ ပါရှိ သည့် လူများကိုစစ်ဆေး ကြည့်ရှုလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သွားမှာလဲ... လူများလှချီလား၊ ယောကျ်ား ချီဘဲ”

“ကျွန်တော်တို့ သိန္နီ မှာ သတ္တုတွင်းတူးတို့ ကံထရိုက်လုပ်ငန်း ရတာနဲ့ တက်လာတာပါခင်ဗျာ”

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ပရိယာယ်သုံးကာ ပြောလိုက် ပြီး...

“ကဲပါဗျာ... ခင်ဗျားတို့စားဘို့-သောက်ဘို့ လာဘက်ရည်ဘိုး-” ပြောပြီး ငွေတစ်ထုပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပုလိပ် များကား စားနေကြလျောင်းဖါးကြီးများသာ ဖြစ်ကြပေ၏။

“နေအုံး... ခင်ဗျားတို့ကားငါးစီး ကျုပ်တို့မသက်ဘူး၊ မြို့ထဲကို ပြန်မောင်း၊ ခင်ဗျားတို့နေရပ်တွေ၊ ထောက်ခံချက်တွေ ကြည့်ပြီးမှ

သွားခွင့်ပြုမယ်၊ ဟေ့ -ဒရိုင်ဘာ... မြို့ထဲကပြန်မောင်း”

ရာဇဝတ်အုပ်ကဦးသည် အရက်မူးသံကြီးနှင့် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က သူ၏ခေါင်းပေါ်မှဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ထည်း သူ၏ရဲဘော် များသည် ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် နောက်ပုလိပ်လေးဦးတို့ကို အသံတချက်မှမတွက် နိုင်အောင် ဖမ်းချီ ကာ ကြီးများနှင့် တချီ ထည်း တုပ်နှောင့်ကာ ကားပေါ်သို့ ပစ်၍တင်လိုက်ကြပါသည်။ ဖမ်းထားသော ပုလိပ် လေးဦးတို့၏ ပါးစပ်ကို အဝတ်များနှင့် ဆို့ကာ အိပ်ယာလိပ်များ အောက်တွင် စုပုံထားပြီး ရဲဘော်များက သူတို့အပေါ်မှဖိ၍ ထိုင် လိုက်၏။ ပုလိပ်တွေဆီမှ ခြေခံလုံးပြူးနှင့် ရိုင်ဖယ်လေးလက်ကို ဗိုလ် ကြီး အောင်မင်းကျော်တို့ ရှေ့ဆုံးကားထဲတွင် ဝှက်၍ယူဆောင်ခဲ့ ပေ၏။ ကားကြီးငါးစင်းကားခတ်မှန်မှန်မောင်းနှင်ကာထွက်လာပြီး သုံးမိုင်ခန့် အရောက်တွင် လူရှင်းခိုက်တွင် ကားများကို ရပ်လိုက်ပြီး သီဘောနှင့်လာရိုးဆီသို့ တယ်မီဖုန်းကြီးများ အားလုံးကို ဖြတ်ချ ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် လာရိုးဆီသို့ ဆက်လက်ထွက်လာခဲ့ကြပြန်၏။

လာရိုးမြို့တွင်းသို့ဝင်ရန် ငါးမိုင်ခန့် အရောက် တွင် ရှေ့ဆုံးမှ ကင်းထောက်ကားအဖြစ်နှင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်ကိုယ်တိုင် သွားရန် စက်ကိုလျှော့ကာ နောက်ပိုင်းကားများဆီသို့ မှာကြား နေပါသည်။ ထိုအခိုက်တွင် လမ်းဘေးရှိ လှည်းလမ်းပေါ်မှ ရှမ်း အဝတ်အစားနှင့်လူနှစ်ယောက်သည် အူယားဖါးယားပြေးလာသည် ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

“သခင်ကြီး-သခင်ကြီး ပါတယ်မဟုတ်လား”

ဗမာအသံဖြင့် အရေးတကြီးလှမ်း၍ မေးလိုက်သည်ကြောင့် ဗိုလ် ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ရှမ်းနှစ်ယောက်၏အသံကိုကြားဘူးပါ သည်ဟု အောက်မေ့ကာစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“ဘယ်သူလဲဟေ့...မင်းတို့” အသံပေးလိုက်သည်တွင်...

“ဟော...သခင်ကြီးဒီမှာဟေ့ -ပုည”

ရှမ်းတယောက်သည် ဝမ်းသာအားရစွာနှင့် ကားဆီသို့ပြေးတက်လာပြီး...

“ဒီတက်လမ်းကိုလှည့်မောင်းပါသခင်ကြီး၊ မြို့ထဲဝင်လို့ မဖြစ်ဘူး အားကြီးရှုပ်တယ်”

“ဟာ...ပုညသို့ပါကလား၊ မင်းတို့ ဘယ်တုန်းက ငါ့ရောက်နေကြသလဲ... အခန့်ဆင့်လိုက်တာကွာ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် နောက်မှ မေးလိုက်သည်တွင် လမ်းပြဟောင်းဖြစ်သူ ပုညသည် နဖူးမှ ချွေးပေါက်ကြီးများကိုဆုတ်ရင်း...

“ဒီလမ်းမှာစောင့်နေတာ သုံးရက်ရှိသွားပြီသခင်ကြီး၊ သခင်မကြီးက ကြိုတင်ပြီး သခင်ကြီးတို့ကို ပြန်ပြီးလမ်းပြခေါ်ဆောင်ခဲ့ဘို့စေလို့လို့ လာခဲ့ရတယ်သခင်ကြီး”

“ဘယ်လိုလဲပုည သခင်မကြီးက ကြိုတင်ပြီးစေလို့လိုက်တာလဲ ပြောစမ်းပါအုံး”

“မုန်ပါတယ်သခင်ကြီး၊ သခင်ကြီးတို့ရောက်မယ်ဆိုတာ သခင်မကြီးက ရက်ပိုင်းနဲ့ သိတော်မူခဲ့တယ်၊ ပုညတို့နှစ်ယောက်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ် ငါးရက်ကစပြီး အောက်ကျဉ်းကိုစေလွှတ်လိုက်တယ်... ပြီးတော့ လားရှိုးမြို့ထဲကို မဝင်စေရဘဲ လှည်းလမ်းက နေပြီး တောင်ပေါ်တက်တဲ့လမ်းအထိခေါ်ခဲ့ရမယ်လို့ တိတိကျကျ အမိန့်ပေးထားပါတယ်သခင်ကြီး”

“အေး-ကောင်းပြီ၊ ရဲဘော်တို့ ကားတွေ လှည်းလမ်းဘက်ကို ကွေ့ဆင်းကြ”

မကြာမှီ ကားငါးစီးသည် လားရှိုးမြို့ဆီသို့ သွားနေသောကတ္တ

ရာစေး ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှ အရှေ့ဘက်ဘေး လှည်းလမ်းနီနီက လေးဆီသို့လှည့်ကာဆင်းခဲ့ကြပါသည်။ ပုညတို့ကိုတွေ့ဆိုကာ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် လျှို့ဝှက်သော တောင်ကျောဆင်းဆီသို့ ကားငါးစင်းကို မောင်းနှင်လမ်းပြစေပါတော့သည်။ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် သူတို့ဖမ်းဆီးလာသောပုလိပ်ငါးယောက်အတွက်စဉ်းစားရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံးပိတ်တိုက်ပွဲ

မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်ရောက်ရှိသည်တွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ကားများကိုရပ်တန်းကာ ကားပေါ်၌ ဖမ်းဆီးယူဆောင်လာခဲ့သည် ပုလိပ်ငါးဦးကို ကားပေါ်မှချခိုင်းလိုက်၏။ ရာဇဝတ်အုပ်နှင့်ပုလိပ်လေးဦးကို သူ့ရှေ့မှောက်သို့ခေါ်ယူလိုက်ပြီး...

“ဗမာအချင်းချင်း ဗိုလ်ကျနှိပ်စက်ချင်ရင် ဒီတက် ဆိုးတဲ့အဖြစ် ပျိုးနဲ့ တိုးမိမယ်၊ ပထမနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ကို သိပ်အားကိုးပြီး အမျိုးသားစိတ်ကင်းမဲ့ နေရင်- စောစောသေတတ်တယ်”

ခတ်တိုဆို သတိပေးစကား ပြောလိုက်ပြီး နောက်ပိုင်း သို့ ကုန်ကြောင်းမှ ပြန်၍လွတ်လိုက်ပြီးနောက် သူတို့၏လက်နက်ငါးလက်ကို ယူထားလိုက်ပါသည်။ ပုလိပ်ငါးဦးစလုံး နောင်တရသည့်မျက်နှာဖြင့် ခြေလျှင် ထွက်ခွါသွားကြသည်နောက် ကားများကို ရှေ့သို့ ဆက်လက်မောင်းနှင်ခဲ့ပြီး၊ နောက်ထပ် ဆယ်မိုင်ခန့်အရောက်တွင် ရှမ်းရွာတရွာကိုစတင်ကာတွေ့လိုက်ရပေ၏။

အိမ်ခြေသုံးဆယ်မျှသာရှိသော ရှမ်းရွာကလေးတွင် ကားများကို ရပ်ခိုင်းပြီး နံနက်စာ စားသောက်လိုက်ကြပြီး တောင်ပေါ်သို့

တက်ရန် ချက်ခြင်းပင် စီစဉ် လိုက်ပါတော့ သည်။ ပါရှိလာသည့် ဆယ်ရှစ်ရက်ခန့်ရှိကွာ များနှင့် ဆေးဝါးများကို သူ၏ရဲဘော်များကို တာဝန်ခွဲဝေပေးလိုက်ပြီး ပုညတို့နှစ်ယောက်၏ ကြိုတင်စီမံထားသည့် လားအကောင်နှစ်ဆယ်တွင် အိပ်ရာလိပ်များ၊ ဆေးဝါးများကိုဘင် ဆောင်းကာ ကားငါးစင်းကို ဘောင်ခြေသို့အားရာ က်မောင်းနှင်ယူခဲ့ ပြီး ခါတ်ဆီလောင်းကာ မီးရှို့ ဖျက်ဆီးလိုက်ကြပါသည်။

မကြာမှီ တောင်ပေါ်သို့သက်သော ခြေသွား လမ်းကလေး အ တိုင်းတက်ကာ မြင့်မားသောတောင်ကြီးများကို စတင်ကာဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်နှင့်အဖွဲ့ဝင်များသည် တက်ခဲ့ ကြပါတော့သည်။ ညနေ ငါးနာရီခန့်တွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့လူစု ဥတ္တရံပူရ ပြည်မှ ပြန်လာသည့် လာရှိုးမြို့ကြီးကို လှမ်း၍မြင်နိုင်သော တောင် ထိပ်စခမ်းပေါ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာပါတော့သည်။ မိုးရာသီဘက်သို့ ရောက်လာသည့်အချိန်အခါကြောင့် ကောင်းကင်ယံဆီမှ လျှပ်ပန်း လျှပ်နှယ်များသည် ဝင်းကနဲဝင်းကနဲနှင့် မိုးနတ်မောင်က မာန်တင်း ကာ ဟိန်းဟောက်ချင်းပမာ မိုးခြုံ မိုးသံများသည် ဆူညံ စွာ ဖြင့် ကိုးရပ်ခွင်တွင် ပေါ်ထွက်နေလေသည်။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် နှင့် သူ၏ရဲဘော်များသည် ကြီးမားသော ကျောက်မိုးကြီးအောက် တွင် တညတာအတွက် စခမ်းချကာ ညစာကို ချက်ပြုတ်စားသေခံ ရင်းအနားယူလိုက်ကြပါသည်။

နံနက်သင်းခါနီး၌ မိုးကလည်းတဖွဲဖွဲရွာ၍ချလာပါသည်။ နံနက် စာအတွက် ကာဖီနှင့် ပုန့်များကို စားသောက်ပြီး နေ့ခင်းစာ အ တွက် ချက်ပြုတ် စာ ထုတ်ပိုးပြီး မိုးဖွဲဖွဲရွာသည့်အထဲမှပင် ရှေ့ စခမ်း ဆီသို့ခရီးထွက်ခဲ့ကြပေ၏။ သူတို့အားလုံးအသို့ တပျော်တပါးခရီး ထွက်ခဲ့စဉ်တွင် လက်နက်ယူ၍ ပုလိပ်ငါးယောက်ဆီက ယူငင်ထား လိုက်သော ရိုင်ဖယ်လေးနက်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးတလက်သာ ပါရှိ

ခဲ့ပေ၏။ ဗိုလ်ကြီး အောင် မင်းကျော်သည် မိုးရွာသည့်ကြားမှပန် မနားမနေချီတက်နေခြင်းမှာ သူတို့ဥတ္တရံပူရ နေပြည်တော်ကအပြန် တွင် တောင်ကြားထဲတွင် ဝှက်ထားခဲ့သော အမေရိက မောင်း ပြင် လက်နက်များကို အရယူငင်ရန်ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ပင်တည်း။

နှစ်ရက်ကြာသောကာလတွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့တပ် ဖွဲ့သည် လက်နက်များမြှုပ်ထားသည့် ဘောင်ကြီးစခမ်း ထဲသို့ရောက် ရှိခဲ့၏။ နွေကာလတူးကလည်း ချေခမ်းခြောက်၍မနေဘဲ ရေ တဟောဟော စီးဆင်းနေသော ချောင်းများ-လမ်းများကို ဖြတ်ကျော် ၍ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ခက်ခက်ခဲခဲ ချီတက် ခဲ့ကြပြီး လက်နက်များဝှက်ထားရာ ကျောက်ဂူ ခြေရင်းသို့ ဆိုက် ရောက်လာပါတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့်ဗိုလ်ညွန့်မောင်တို့လူကြီးပိုင်းများ က ကျောက်ဂူတွင်းသို့ လက်နိပ်ခါတ်မီးနှင့်ထိုးကာဝင်ရောက်ပြီး သူ တို့ထားရှိခဲ့သည့်လက်နက်များ၏အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်၏။ ခြေ ရာလက်ရာမပျက်တန်းတွေ့ရှိရပြီး လက် နက် များ ထည့် ထား ဘည် သတ္တုဘုန်းကြီးများကို ဖွင့်ကာ အတွင်းမှ မောင်းပြန်လက်နက်များ ကို အရေးတကြီးထုတ်၍ ရဲဘော်များကိုဝေငှလိုက်ပြီး အမဲဆီများ ကို ပြောင်စင်စွာ တိုက်ချွတ်လိုက်၏။ ကျည်ဆံများကိုလည်းစလွယ် များတွင်ထည့်ကာ လက်နက်မဲ့ချီတက်လာသောရဲဘော်များအဖြစ် မှ ခေတ်မီ ဗက်နက်အစုံအလင်ကိုဝင်ဆောင်နေသည့် ရဲဘော်များအ သွင်သို့ နာရီပိုင်းအတွင်း၌ ပြောင်းလဲ ဖန်တီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ မော်တာလက်နက်များကိုလည်း လားများပေါ်သို့တင်စေ၏။

ထိုနေ့ညအဘို့ တောင်ကြားစခမ်းတွင် စခမ်းချကာ အေး အေး လူလူအနားယူရန်စီစဉ်ခိုက်တွင် သူတို့လာ ခဲ့သည့် လမ်း ဘက်မှ ရှမ်း အမျိုးသားနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း

ကျော်သည် မှန်ပြောင်းနှင့်လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သူတို့ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရသည့် ပထမတောင်ခြေစခမ်း၌ ရှမ်းရွာမှ ရှမ်းအမျိုးသားနှစ်ဦးဖြစ်မှန်းသိလိုက်ရပေ၏။

“ပုညရေ...ဟောတိုက်မိတ်ရွှေနှစ်ယောက် နောက်ပိုင်းကလိုက်လာပြန်ပြီ၊ ဘာကိစ္စလဲမသိဘူး၊ ကျန်တဲ့ရဲဘော်တွေက အသင့်နေရာယူထားကြ”

ချက်ခြင်းအမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ရဲဘော်များသည် ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ အတွင်း၌ ချက်ခြင်းနေရာယူထားလိုက်ကြပြီး တောင်ပေါ်မှဆင်းလာနိုင်သည့် လမ်းများဆီသို့ ရန်သူအခြေအနေကိုလှမ်း၍ကြည့်လိုက် ကြသည်။ သို့ရာတွင် ရန်သူ၏ အရိပ်လက္ခဏာတခုတလေမှမတွေ့ရဘဲ ရှမ်းနှစ်ယောက်သာ သူတို့ဆီသို့အရေးတကြီးနှင့်ဆင်းလာသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

လမ်းပြ-ပုညသည် ရှမ်းဘာနှင့် ခတ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ မေးမြန်းလိုက်သည်တွင် ရွာမှလိုက်လာသည့်ရှမ်းနှစ်ယောက်က ချက်ခြင်းပင်ပြန်၍ဖြေလိုက်သည်။

“သခင်ကြီးတို့ပြန်လွတ်လိုက်တဲ့ ပုလိပ်လေးငါးယောက်က စစ်တပ်တွေကိုခေါ်ပြီး သူတို့ရွာကတဆင့် သခင်ကြီးတို့ကားတွေဆီကို လိုက်လာကြတယ်၊ ရွာသားတွေကိုလဲ သခင်ကြီးတို့ကိုလက်ခံရမလား ဆိုပြီး နှိပ်စက်နေလို့ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်မျိုးတို့နဲ့ ဆွေမျိုးမကင်းကြတဲ့သူတွေမို့ ရွာမှာမနေရဲတော့ဘဲ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ခြေရာတွေခံပြီး လိုက်လာခဲ့ကြတယ်”

“ဒီလိုကိုး-ပုလိပ်တွေ ကောင်းကောင်းမှန်မှန်ပြန်လွတ်လိုက်တာ ရွာသူရွာသားတွေ ခုက္ခပေးဘို့ဖန်တီးလိုက်သလိုဖြစ်နေပြီကိုး”

မကြာမီ ရွာသား နှစ်ယောက်သည် ခြေကုန် လက်ပန်း ကျသည့်

အခြေအနေများဖြင့် သူတို့စခမ်းချရာသို့ ပင်ပန်းစွာဝင်ရောက်ထိုင်မိကြသည်။

“လမ်းမှာဘာတွေတွေ့ခဲ့သေးသလဲ... ခြေရာအသစ် ဆီနပ်ရာတွေ တွေ့ခဲ့သလား မေးကြည့်စမ်း ပုည”

ရှမ်းနှစ်ယောက်သည် တောင်ခြေအတက်တန်းက ကုလား စစ်တပ်တွေမြင်ရလို့ သူတို့တောထဲမှာခဏဝင်ပြီးပုန်းခဲ့ရတယ်၊ သခင်ကြီးတို့ကို သူတို့အစိုးရက စစ်တပ်များအကြီးဆုံးခြေရာခံပြီး တောနင်းရွာမလို့ ဆိုတာ သူတို့နှစ်ယောက် သိခဲ့ရတယ်၊ ရွာကိုလဲမိန့်ရဲ့ မလို့ တဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ပုလိပ်တွေကိုပြန်လွှတ်လိုက်တာ သိပ်နာတာဘဲ မိုလ်ကြီး”

တပ်ကြပ်ကြီး စိုးသိန်းသည် တော်မိဂန်းကိုကိုင်ရင်း မကျေမချမ်း နိုင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒီလောက်တောင် မဆိုးဝါးတန်ဘူးအောက်မေ့ မိတယ် ဆရာ စိုးသိန်း၊ ပြီးတော့ သတ်ပစ်လောက်အောင် အပြစ်တွေကမတွေ့တော့ ရှေ့တက်ပြီးခေါ်ခဲ့လို့ လဲမကောင်းတာနဲ့ လွတ်ပစ်ခဲ့တယ်”

မိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏လက်ပတ်နာရီကြည့်ရင်း ဖြေကြားလိုက်သည်။

“ညစာချက်ပြုတ်ပြီးကြရင် တောင်ပေါ်တက်ပြီးအိပ်ကြရမယ်၊ ဒီနေရာဟာခံစစ်အတွက်နေရာမကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် ရေပူတွေ ရေဆိတ်တွေထဲမှာ ရေအပြည့်ထည့်ခဲ့ကြ- ဆယ် ငါးမိနစ် အထွင်း တောင်ပေါ်တက်မယ်”

ချက်ခြင်းအစီအစဉ်တမျိုးပြောင်းလိုက်ရပြီး၊ ကင်းများကို ချက်ခြင်း ချထားလိုက်ပါသည်။ ဆယ် ငါးမိနစ် ကြာသည့်နောက်တွင် သူတို့ထပ်ဖွဲ့ကရှေ့ သို့ချီတက်ရမည့် တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း ဆက်

လက်တက်ခဲ့ပြီးနောက် မိုးလုံလေလုံနေရာကောင်းသော ကျော့မိုး
ကြီးများရှိရာနေရာတွင် ညအိပ်စခမ်းအဖြစ် နေရာယူလိုက်ပြီး ကင်း
ပုန်းတွေကို ကျကျနနချထားလိုက်ပါတော့သည်။

အမှောင်ထုသည် မကြာခင်ပင် တောင်တန်းကြီးများနှင့်တောင်
ရိုးများပေါ်၌ ကျရောက်လာသည့် ညလွှာအခင်းအဖြစ်နှင့် လွှမ်းမိုး
သွားပါတော့သည်။

“ည ဘယ်သူမှဆေးလိပ်မသောက်နဲ့၊ လက်နှိပ်ခါတ်မီးကိုအရမ်း
မထိုးနဲ့၊ တောင်အောက်ကနဲ့ အဝေးအရပ်က ဆေးလိပ်မီးနဲ့ လက်
နှိပ် ခါတ်မီးရောင်ကိုလှမ်းမြင်နိုင်တယ်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ကာဘိုင်သေနတ်ကိုယမ်းတောင့်
ကပ် တပ်ကာ အရံသင့်ကိုင်လျက် သူ၏ရဲဘော်များကို ညွှန်ကြား
ချက် ပေးလိုက်ပါသည်။

တညလုံး ကင်းအလှည့်ကျတာဝန်ယူကာ အိပ်စက်ခဲ့ကြပေသည်။
နံနက်လင်းခါနီး၍ ကင်းတာဝန်ကျသော ဗိုလ်စိန်ပန်းနှင့် ကင်းတပ်
စုက ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်ကိုနှိုး၍ တောင်ခြေ တလျှောက်မှ
လှုပ်ရှားမှုအသံများနှင့်လက်နှိပ်ခါတ်မီးရောင်များကိုတွေ့ရကြောင်း
သတင်းပို့ လိုက်လေသည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည်မှန်ပြောင်းကိုထုတ်ကာ တောင်
ခြေရှိ ရေဆိပ်တစ်ခုကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တောင် လှုပ်ရှားနေသော
လူတော်တော် များများကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့
စခမ်းချရာနှင့်တစ်ခန့်သာ တောင်တက်လမ်းအနုနှင့် ဝေးသော
နေရာတွင် ရန်သူတပ်များရောက်ရှိသည်ကို တွေ့ရခြင်းဖြင့် သူ၏တပ်
ဖွဲ့ကို ချက်ခြင်းအသင့်ပြင်စေကာ လားအကောင်နှစ်ဆယ်နှင့် ရိုက္ခာ
ပစ္စည်းများကို ဗိုလ်စိန်လှဘော်နှင့်တပ်စုတစ်ခုကို တာဝန်ပေးအပ်ကာ

ရှေ့ပြေးတပ်ဖွဲ့အနေနှင့် ဥတ္တရပူရမြို့တော်ဘက်ဆီသို့ ချီတက်ရမည့်
လမ်းကြောင်းအတိုင်း ရှေ့သို့ချီတက်ခိုင်းလိုက်၏။

လမ်းတွင် ရန်သူအခြေအနေ ထူးခြားချက်တွေ့ခဲ့လျှင် သတင်း
ပြန်၍ပို ရန် အထီးညွှန်ကြားချက်ပါ တပါတည်း ပေးအပ်စေပြီး၊
ချက်ခြင်းချီတက်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ကျန်လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့များ
၏ အင်အားကိုတွက်ကြည့်လိုက်သည်။ စက်သေနတ်ကြီးတလက်၊ စက်
သေနတ်ကလေး သုံးလက်နှင့် နှစ်လက်မမော်တာအပါအဝင် တော်
မိဂန်း၊ မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ်ကိုင်အင်အား လေးဆယ် ငါးယောက်နှင့်
နေရာကောင်းမှ တန်ပြန်ထိုးစစ်ဆင်ရလျှင် နောက်ကလိုက်လာသည့်
ရန်သူအဖွဲ့ တချို့အငိုက်မိကာ မှတ်လောက်သားလောက် ဆုံးမနိုင်
မည့် အရေးကို စဉ်းစားမိသည်ကြောင့် တောင်တက်လမ်း၏လက်ဝဲ
လက်ယာဘက် ကုန်းကောင်းအမြင့် တဖက်တချက်မှတစ်ဖက်ဖြန့်ကာ
နေရာယူကားပြီး စက်သေနတ်ကြီးကိုလည်း တောင်ထိပ်အမြင့်ဆုံးရှိ
ချိုများအကြားတွင် နေရာချထားလိုက်ပါသည်။

အရှေ့ဆီမှ နေရောင်ခြည်ကလေး များသည် မြင့်မားလှသော
တောင်တန်းကြီးများကို ဖြတ်ကျော်၍ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်
တို့ တပ်ဖြန့်ထားရာတောင်တန်းပေါ်သို့ ကျရောက်နေပါတော့သည်။
ကျေးငှက်တွေလည်း နံနက်အရုဏ်ဦး အိပ်တန်းထချိန်ဖြစ်၍ အစာ
ရှားဖွေရေးအတွက် ညှဉ့်ညှစ်အော်မြည်ကာအိပ်တန်းမှဆင်းနေတော့
၏။ တောင်ခြေဆီမှ တရှေ့ရှေ့ တက်လာကြသည့် ကုလားစစ်တပ်
များ၏ ရှေ့ပြေးတပ်စိပ်ကိုလှမ်း၍ တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။

ကင်းတပ်စိပ်နောက် ဂိုက်တရာခန့်အကွာမှ တတန်းစီက ချီတက်
လာသော ဂေါ်တခါးတပ်သားများနှင့် ပုလိပ်အင်အား သုံးဆယ်
ခန့်တို့ကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏မှန်ပြောင်းအတိုင်းနှိပ်ထား

စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရပေ၏။ နောက်ဆုံး၌ လားများကို ရိက္ခာပစ္စည်း တင်ကာလိုက်ပါလာသည့် ပန်ချာပီတပ်စိပ်တစ်ကိုလည်း တရွေ့ ရွေ့ တောင်တက်လမ်းမှ ဘက်ဟောကြသည်ကို ထွက်ခါစ နေရောင် တွင် အတိုင်းသားပေါ်နေတော့၏။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် တပ်စိပ်တစ်ကို သူတို့ပုန်း အောင်းရာရွေ့သို့ ဂိုက်နှစ်ရာမှန်တွင် ရွေ့ပြောင်းနေရာယူစေပြီး၊ ရွေ့ဆုံးမှချီတက်လာသည့် ရန်သူရွေ့ပြေး ကင်းတပ်စိပ်ကို ၎င်းက အချက်ပေးလိုက်လျှင် အပိုင်စီး၍ တိုက်ခိုက်ဘို့ တာဝန်ပေးလိုက်၏။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ရွေ့ဆုံးမှ ဘရင်းဂန်းတလက်၊ စတင်း နှစ်လက်နှင့် ရိုင်ဖယ်များ ကိုင်ဆောင်လာသော ပန်ချာပီတပ်စိပ် (ဆယ်နှစ်ယောက်အင်အား) သည် လောင်ကျောလမ်း အတိုင်းမှ တက်လာပြီး ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့ ပုန်းအောင်နေရာ ရွေ့ ဂိုက်ဆယ်ခန့်မှဖြတ်၍ ရွေ့သို့ကင်းထောက်ရင်း ဆက်လက်တက်သွား ပါသည်။ မကြာမီ နောက်တပ်မသည် စကားတပြောပြောနှင့် ဗိုလ် ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့ရွေ့မှ ဖြတ်၍လွန်သွားပြီး၊ ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ များသည် ရယ်ကာမောကာဖြင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့အနီး သို့ အရောက်တွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က ကာဘိုင်နှင့် ချိန် ကာ သူပြန်လွတ်လိုက်သော ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် ပုလိပ်များကို ချိန်၍ စတင်ကာပစ်ချလိုက်သည်တပြိုင်နက် လမ်းဘေးရှိတောင်ထိပ်များ၌ အရိသင့်နေရာယူနေသော ရဲဘော်များကလည်း လက်နက်မျိုးစုံနှင့် ဖိကာ ပစ်ခတ်ချလိုက်သည်တွင် ပြင်းထန်သော လက်နက်မျိုးစုံ၏ ပေါက်ကွဲသံကြီးများသည် တိတ်ဆိတ်နေသော နံနက် စောစော အချိန်ကို ထခဲနက်ဖြိုခွင်းသွားပါသောတည်း။

အမှတ်တမဲ့ အတိုက်ခံရခြင်းနှင့် နီးကပ်စွာပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရသည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့ကို လိုက်လံဖမ်းဆီး

ရန် ချီတက်လာသော ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ကြေးစား တပ်များအဘို့ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်ဘဲ နေရာအကာအကွယ်ယူပြီး ပြန်လည် ပစ် ခတ် ခုခံတိုက်ခိုက်နေကြပါသည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ကာဘိုင်ကျည်ဆံ ကိုးတောင့်၏ ဒဏ်ချက်ကြောင့်ရာဇဝတ်အုပ်၊ ပုလိပ်သုံးဦးနှင့် ကုလားစစ်သားနှစ် ဦးတို့သည် ထိမှန်ကျဆုံးခဲ့ပြီးနောက် အနီးကပ်ဂိုက်ငါးဆယ်အတွင်း မောင်းပြန်လက်နက်များနှင့်ဖိကာလက်ဦးမှရရှိပြီးပစ်ခတ်တိုက်ခိုက် ခြင်း ခံရသည်ကြောင့် ရန်သူဗြိတိသျှ ကြေးစားတပ်များအဘို့ ပစ် ဆုတ်-ဆုတ်စပြုနေပါပြီ။ လူသွားလမ်းပေါ်၌ အတုံးအရုံးကျဆုံးနေ သော သူတို့၏ဘက်မှ အလောင်းနှင့် လက်နက်များကို ပြန်လည်၍ ကောက်မယူနိုင်ဘဲကိုယ်လွတ်ပစ်ကာ တောင်ဆင်းလမ်းအတိုင်းဆုတ် ခွါနေပါတော့သည်။

တောင်ထိပ်၌ ဝှက်ထားသော စက်သေနတ်ကြီးဆီမှ ဆုတ်ခွါ ပြေးနေသောရန်သူတပ်များကို ခေါင်းမထောင်နိုင်ရန်တ ဝေ ဝေ ဖိကာပစ်ခတ်နေတော့သည်။ လက်နက်မျိုးစုံနှင့်ပစ်ခတ်သည့်ကြားမှ ပင် ရန်သူတပ်သားများသည် လူးကာလိုမိကာဖြင့် ပြန်လည်ပစ်ခတ် ရင်း တောင်အောက်သို့ အရဆင်း၍ ဆုတ်ခွါပြေးကြတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ရန်သူများ ဆုတ်ခွါရာနေရာသို့ ဘေးမှပန်း၍မလွတ်တမ်း လိုက်လံပစ်ခတ်ပြီး၊ တောင်ထိပ်မှဆီးကာ နောက်ထပ်ရန်သူများ တန်ပြန်ထိုးစစ် မဆင်နိုင်ရန် နေရာယူထား လိုက်ပြီး သူ၏ရဲဘော်များကို ရန်သူအကြွင်းအကျန် များနှင့်ရန်သူ လက်နက်ပစ္စည်းများကို အမြန်ဆုံး သိမ်းယူ သုတ်သင်ရန် အတွက် အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ရန်သူဘက်မှနှစ်ဆယ် ရှစ်ယောက်ကျဆုံးပြီး ဘရင်းနှစ်လက်၊ ရိုင် ဖယ် ခြောက်လက်၊ စတင်းသုံးဆယ်တို့ ကျရစ်ခဲ့ပြီး ခဲယမ်းမီးကျော

စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရပေ၏။ နောက်ဆုံး၌ လားများကို ရိက္ခာပစ္စည်း တင်ကာလိုက်ပါလာသည့် ပန်ချာပီထပ်စိပ်တစ်ကိုလည်း တရွေ့ ရွေ့ တောင်တက်လမ်းမှ ဘက်ပေါ်ကြသည်ကို ထွက်ခါစ နေရောင် တွင် အတိုင်းသားပေါ်နေတော့၏။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် တပ်စိပ် တစ်စိပ်ကို သူတို့ပုန်း အောင်းရာရွေ့သို့ ဂိုက်နစ်ရာမှန်တွင် ရွေ့ပြောင်း နေရာယူစေပြီး၊ ရွေ့ ဆုံးမှချီတက်လာသည့် ရန်သူရွေ့ပြေး ကင်းတပ်စိပ်ကို ၎င်းက အချက်ပေးလိုက်လျှင် အပိုင်စီး၍ တိုက်ခိုက်ဘို့ တာဝန်ပေးလိုက်၏။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ရွေ့ဆုံးမှ ဘရင်းဂန်းတလက်၊ စတင်း နှစ်လက်နှင့် ရိုင်ဖယ်များ ကိုင်ဆောင်လာသော ပန်ချာပီထပ်စိပ် (ဆယ် နှစ်ယောက် အင်အား) သည် လောင်ကျောလမ်း အတိုင်းမှ တက်လာပြီး ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့ ပုန်းအောင်နေရာ ရွေ့ ဂိုက်ဆယ်ခန့်မှဖြတ်၍ ရွေ့သို့ကင်းထောက်ရင်း ဆက်လက်တက်သွား ပါသည်။ မကြာမီ နောက်တပ်မသည် စကားတပြောပြောနှင့် ဗိုလ် ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့ရွေ့မှ ဖြတ်၍လှန်သွားပြီး၊ ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ များသည် ရယ်ကာမောကာဖြင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့အနီး သို့ အရောက်တွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က ကာဘိုင်နှင့် ချိန် ကာ သူပြန်လွတ်လိုက်သော ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် ပုလိပ်များကို ချိန်၍ စတင်ကာပစ်ချလိုက်သည်တပြိုင်နက် လမ်းဘေးရှိတောင်ထိပ်များ၌ အရံသင့်နေရာယူနေသော ရဲဘော်များကလည်း လက်နက်မျိုးစုံနှင့် ဖိကာ ပစ်ခတ်ချလိုက်သည်တွင် ပြင်းထန်သော လက်နက်မျိုးစုံ၏ ပေါက် ကွဲသံကြီးများသည် တိတ်ဆိတ်နေသော နံနက် စောစော အချိန်ကို ထခဲနက်ဖြူခင်းသွားပါစေတော့သည်။

အမှတ်တမဲ့ အတိုက်ခံရခြင်းနှင့် နီးကပ်စွာပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရသည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့ကို လိုက်လံဖမ်းဆီး

ရန် ချီတက်လာသော မြိတိသျှအစိုးရ၏ ကြေးစား တပ်များအဘို့ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်ဘဲ နေရာအကာအကွယ်ယူပြီး ပြန်လည် ပစ် ခတ် ခဲ့ခံတိုက်ခိုက်နေကြပါသည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ကာဘိုင်ကျည်ဆံ ကိုးတောင်၏ ဒဏ်ချက်ကြောင့်ရာဇဝတ်အုပ်၊ ပုလိပ်သုံးဦးနှင့် ကုလားစစ်သားနှစ် ဦးတို့သည် ထိမှန်ကျဆုံးခဲ့ပြီးနောက် အနီးကပ်ဂိုက်ငါးဆယ်အတွင်း မောင်းပြန်လက်နက်များနှင့်ဖိကာလက်ဦးမှုရရှိပြီး ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက် ခြင်း ခံရသည်ကြောင့် ရန်သူမြိတိသျှ ကြေးစားတပ်များအဘို့ ပစ် ဆုတ်-ဆုတ်စပြုနေပါပြီ။ လူသွားလမ်းပေါ်၌ အတုံးအရုံးကျဆုံးနေ သော သူတို့၏ဘက်မှ အလောင်းနှင့် လက်နက်များကို ပြန်လည်၍ ကောက်မယူနိုင်ဘဲကိုယ်လွတ်ပစ်ကာ တောင်ဆင်းလမ်းအတိုင်းဆုတ် ခွါနေပါတော့သည်။

တောင်ထိပ်၌ ဝှက်ထားသော စက်သေနတ်ကြီး ဆီမှ ဆုတ်ခွါ ပြေးနေသောရန်သူတပ်များကို ခေါင်းမထောင်နိုင်ရန်တ ဝေါဝေါ ဖိကာပစ်ခတ်နေတော့သည်။ လက်နက်မျိုးစုံနှင့်ပစ်ခတ်သည့်ကြားမှ ပင် ရန်သူတပ်သားများသည် လူးကာလှိမ့်ကာဖြင့် ပြန်လည်ပစ်ခတ် ရင်း တောင်အောက်သို့ အရဆင်း၍ ဆုတ်ခွါပြေးကြတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ရန်သူများ ဆုတ်ခွါရာနေရာသို့ ဘေးမှပုန်း၍မလွတ်တမ်း လိုက်လံပစ်ခတ်ပြီး၊ တောင်ထိပ်မှဆီးကာ နောက်ထပ်ရန်သူများ တန်ပြန်ထိုးစစ် မဆင်နိုင်ရန် နေရာယူထား လိုက်ပြီး သူ၏ရဲဘော်များကို ရန်သူအကြွင်းအကျန် များနှင့်ရန်သူ လက်နက်ပစ္စည်းများကို အမြန်ဆုံး သိမ်းယူ သုတ်သင်ရန် အတွက် အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ရန်သူဘက်မှနှစ်ဆယ် ရှစ်ယောက်ကျဆုံးပြီး ဘရင်းနှစ်လက်ရိုင် ဖယ် ခြောက်လက်၊ စတင်းသုံးဆယ်တို့ ကျရစ်ခဲ့ပြီး ခဲယမ်းကျော်

တင်လာသော လားလေးကောင်သည် တိုက်ပဲ့ကြားမှ လွတ်ပြီး တောင်ပေါ်ကျန်ရစ်သဖြင့် အလွယ်တကူဖမ်းယူလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်က သူတို့ဘက်မှထိခိုက်သူများစာရင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ပုခုံးစွန်း၌ဒဏ်ရာရရှိသွားသော ဗိုလ်ညွန့်မောင်ကို ရဲဘော်နှစ်ယောက်က တွဲလျက်တွေ့ရပြီး၊ အခြားရဲဘော်လေးယောက်မှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိသွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အထိအဆက်ဆုံးသော ခေတ်မှီဆေးဝါးများဖြင့် ဆေးတပ်ကြပ်ကြီး ထွန်းမောင်က ကုသရင်း အဆိပ်မတက်ရန်နှင့်အနာမရင်းရန် ဆေးတလုံးစီ ချက်ခြင်းထိုး၍ ကုသလိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် တိုက်ပဲ့ဖြစ်ပွားရာနယ်မြေမှ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏တပ်ဖွဲ့ကို ရှေ့စခန်းဆီသို့ ရှေ့ပြောင်းချီတက်ခဲ့ပါသည်။ ဗိုလ်ညွန့်မောင်နှင့် ဒဏ်ရာအပြင်းဆုံးရဲဘော်တယောက်ကို လားတကောင်စီပေါ်တွင်တင်ဆောင်၍ ရှေ့သို့ချီတက်စေပါသည်။ နေ့တနာရီခန့်တွင် ရှေ့မှကင်းထောက်တပ်အဖြူချီတက်ခဲ့သော ဗိုလ်စံလှဘော်၏ တပ်စုနှင့်ပြန်၍ပေါင်းမိကြပြီးနောက် ညစခန်းချရေးအတွက် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် နေရာကောင်းကို ရွေးချယ်နေပြန်ပါသည်။ ညတွင် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သော ဗိုလ်ညွန့်မောင်နှင့်ရဲဘော်သေးဦးစလုံး ဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့် အဖျားသွေးဝင်လာသည်ကြောင့် ဆေးတပ်ကြပ်ကြီးသည် သူတတ်စွမ်းသမျှ ဆေးဝါးများဖြင့် တိုက်ကျွေးပေးနေပါသည်။

ကိုးရပ်ခွင်လုံးပိန်းပိတ်အောင် မွှောင်နေတော့၏။ ကောင်းကင်ပြင် တစ်ခုမှ မပွင့်တပွင့် ကြယ်ကလေးများသာလျှင် တိမ်တိုက်တွေကြား၌ အင်အားချို့တဲ့စွာဖြင့် လောကပြင်ကို၌ ကြည့်နေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်စေ၏။

အနောက်တောင်ဒေါင့်ဆီမှမိုးမင်းနဲ့ ပါလာသောလေပြင်းက

လေးသည် တဟူးဟူးတိုက်ခတ်စပြုလာသည်တွင် လမ်းပြ-ပုညသည် တစ်ခုတစ်ခုထိရမိပုံဖြင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ဆီသို့ ချက်ခြင်းရောက်ရှိလာပြီး.....

“သခင်ကြီး...ဒီနေ့ည ဒီဘက်တောင်ခြေမှာစခန်းမချဘဲ ညခြင်းရှေ့ရအောင်၊ မိုးရွာချရင် နက်ဖန်ဟိုဘက်တောင်ခြေကိုမကူးနိုင်ဘူးဘုရား၊ ချောင်းကျနေ အင်မတန် စီးတယ်-အရှိန်ပြင်းတယ်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ပုည၏အကြံပေးချက်မှာသဘာဝ ကျသည်ကြောင့် တပ်ကိုချက်ခြင်း ရှေ့ပြောင်းရန် စီစဉ်လိုက်ရပေ၏။ ပင်ပန်းနေသောရဲဘော်များအဘို့ သူတို့၏ လက်နက်ပစ္စည်းများကို မှောင်မဲမဲထဲတွင် ချက်ခြင်းစုရုံး၍ လမ်းပြ-ပုည ရှေ့ဆောင်ကာ စတင်ခရီးဆက်ဘို့ နောက်မှ ထက်ချပ်မကွာ လိုက်ခဲ့ရပေ၏။

လားပေါ်မှ ဗိုလ်ညွန့်မောင်နှင့်ရဲဘော်တဦးကို ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်ကိုယ်တိုင် ဘေးမှစောင့်ရှောက်ကာ တဖက်တောင်ခြေရှိ စခန်းသစ်ဆီသို့ မိုးမထဲမီ အချိန်လုကာ စောင့်ရှောက် ကြပ်မတ်၍ ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။ တောင်ခြေရှိ ချောင်းမကြီးထဲသို့ ရောက်အောင် တနာရီခန့်ဆင်းပြီးနောက် ချောင်းတဖက်ကမ်းခြေသို့ ဆယ်မိနစ်ခန့် ကူးခဲ့ပြီး၊ တဖန် တောင်တက်လမ်းအတိုင်းတက်ပြီး တောင်ကျောပေါ်ရောက်အောင် တက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

ဝန်ထုပ်တွေက လေးလံလာခြင်း၊ ခရီးပမ်းလာခြင်းတို့ကြောင့် ရဲဘော်များအဘို့ တလှမ်းခြင်းလှမ်းလိုက်တိုင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာကြပါသည်။ တောင်ကျောပေါ်သို့ရောက်သောအခါ လေးသမ့်ငါးမိနစ်ခန့်တက်ခဲ့ပြီးနောက် မြေညီသောနေရာကောင်းတခုတွင် စခန်းချရန် ရွေးချယ်လိုက်ကြပေ၏။ ကျောက်ထူထပ်သော တောင်တန်းများ ဖြစ်၍ အပြင်သို့ ချွန်ထွက်နေသော ကျောက်မျက်ကြီးများ

အောက်နှင့် မိုးလေဒဏ်မှ ခိုကပ်၍ရနိုင်သည့် ကျောက်ခေါင်းများ အတွင်း၌ ဗိုလ်ညွှန်မောင်နှင့်လူနာများ၊ ရိက္ခာများကို နေရာချလိုက် ပြီးနောက် ကင်းများကိုလည်း စံနစ်တကျချထားလိုက်ရာ ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ဗိုလ်ညွှန်မောင်တို့ကို အားပေးစကား ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် အတွက်ဘာမှမပူပါနဲ့ ဗိုလ်ကြီး၊ ပုခုံးကဒဏ်ရာက ကိုက်တာပဲ။ ဖျားတာကတော့ အအေးမိခဲ့တဲ့ အတွက်ပါ။ ခါးမကြာခင်သက်သာသွားပါလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်ညွှန်မောင်သည် ပက်လက် အိပ်စက်နေရာမှ ပြောလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ဒဏ်ရာအရှိန်- အအေးမိသည့် အရှိန်ကြောင့် အပြင်းဖျားနေသော ရဲဘော်၏အခြေအနေကိုကြည့်ကာ ရေနှေးဆွတ်ထားသောမျက်နှာသုတ်ပွဲကိုညှစ်ကာ ရဲဘော်၏မျက်နှာနှင့်နဖူးပြင်ကို သုတ်ပေးနေပါသည်။ ဆေးတပ်ကြပ်ကြီးက အဖျားကျဆေးစာလုံးကို ရဲဘော်၏တင်ပဆံ့သို့ ထိုး၍ပေးလိုက်ပြီး...

“ဒီဂရီ တခုလေးရှိတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ နက်ဖန်နံနက်ဆိုရင် အဖျား ကျကောင်းပါရဲ့”

“ကျိုးစားပြီးကျကြပါရဲဘော်၊ လိုးဆေးတွေလဲအများကြီး ငယ်လားစာကြိုက်သလိုသုံး၊ ရဲဘော်ထက် ဘာမှတန်ဖိုးမရှိဘူး ဆရာလူမောင်”

“ကျွန်တော်တညလုံးမအိပ်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ နာရီပိုင်းနဲ့ အခြေအနေကိုစမ်းသပ်ပြီး ဆေးကိုလိုသလိုသုံးသွားပါမယ်ခင်ဗျာ”

ထိုအချိန်တွင် မိုးသက်လေပြင်းကျလာကာ နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ် မိုးပေါက်တွေတခေါ်တခေါ်ရွာဆင်းလာတော့၏။ ထိုအခါ အ

ခြေ အနက်လည်း အတော်အေးလာသည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သော ရဲဘော်များအားလုံးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဝှမ်းစောင်များနှင့် လိုက်လံ၍ အနှေးခါတ်ရရှိစေရန် ခြံလှမ်းပေးလိုက်ပါတော့သည်။

ကိုးရပ်ပွင့်လုံးမိုးသလေသံများဖြင့် ဟိန်းတောက်ကာ စားခမန်းပါးမို့ခန်း သံသံမဲရွာနေစေတော့၏။

နေ က်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်း

ညလုံးပေါက် ရွာသွန်းနေသော မိုးသည် နံနက် ရှစ်နာရီ ခန့်မှ အနည်းငယ်စဲသွားတော့သည်။ အရှေ့ဆီက နေရောင်ခြည် ဖြူဖြူကလေးများက တညလုံးထွေးမလုံ ချမ်းခဲ့သော ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့ ရဲဘော်များကို မေတ္တာသက်ဆောင်အဖြစ် ဖြန့်ချိလိုက်သကဲ့သို့ပင်...

ယမန်နေ့ညက သူတို့ ပြတ်ကျော်ခဲ့သော ချောင်းကြီးသည် ယခုအခါ၌ ရေစီးတခေါ်တခေါ် မြည်တီးနေသော ရောမချောင်းကြီးအဖြစ် ကြောက်မက်ဘွယ်ရာအသံဆိုးများဖြင့် တောင်ကျရေများစီးဆင်းနေပါတော့သည်။ သစ်တုံးများ၊ ဝါးများသည် ရိပ်ကန်မဲတန်ရေစီးအင်မတန်သန်လှသော အရှိန်နောက်တွင် ဖျော့ပါးနေတော့၏။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် မုန်ပြောင်းနှင့် နောက်ပိုင်း အခြေအနေကို လှမ်း၍တဖက်ကမ်းခြေသို့ ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူ့အဘို့ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားစေတော့၏။

တဖက်ကမ်းထိပ်၌ မဲမဲတုတ်မျှ ရောက်ရှိနေသော မြိတိသျှတပ်များကို ကွေ့လိုက်ရရှိမျှကေ သူတို့ဆီသို့ကြည့်ကာ အချင်းချင်းတိုင်ပင် နေကြပုံတို့ကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က တွေ့ရှိလိုက်ရပေ၏။

သူတို့စခမ်းချရာနှင့် ရန်သူတပ်များရပ်နေရာ ကြား ဂိုက်လေးရာ ခန့်တွင် ရေစီးသန်လှသော ချောင်ပြင်ကျယ်ကြီးက ကတ္တားခြား သလို ခြားနေ၍ ရန်သူများ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေပုံတွေ့ရပေ၏။ မကြာမီ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့တပ်စခမ်းဘက်သို့ သုံးလက်မ ကျည်ဆံများကျရောက်ကာ ပေါက်ကွဲနေတော့၏။ ကြိုတင်၍ ထိုခို ရာ ကျောက်ဆောင်များ၊ ကျောက်တုံးများကြား၌ နေရာယူထားခဲ့ ခြင်းကြောင့် ထိုခိုရာမှ တစ်တရာ မဖြစ်သော်လည်း ရန်သူပြိတ်သွှ ကြေးစားတပ်များက ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်တို့စခမ်းချနေသည့် နေရာကို ကျကျနနတွေ့ရှိသွားခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူတို့တရပ်တပ်တွေကိုတိုက်ခိုက် စဉ်က ရယူခဲ့သော မော်တာကြီးများကို အဆင်သင့်တပ်ဆင်ထားရာ ဆီသို့ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည်လမ်း၍ ရန်သူတပ်များ၏ နေရာ အကွာအဝေးတို့ပါ ညွှန်ကြားလိုက်ပြီး ပြန်လည်ခုခံပစ်ခတ်ရန် ဗိုလ်စိန်ပန်းတပ်စုကို အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

မကြာမီ မော်တာကြီးသုံး လက်မပွင့်ထွက်သွားသော ကျည်ဆံ များသည် တဖက်ကမ်းထိပ်၌စပြိုကာ ရပ်ကြည့်နေကြသည့်မြိတ်သွှ ကြေးစား တပ်များ အလယ်တည့်တည့်သို့ တိုက်ခိုက်ကျရောက်ကာ တပုန်းတုန်းပေါက်ကွဲနေကြပါသည်။

ရန်သူတပ်များသည် ကစဉ့်ကလျား ပုန်းကွယ်ကာ ချက်ခြင်း အကာအကွယ် ယူလိုက်ကြပြီး စက်သေနတ်များ၊ ရိုင်ဖယ် များနှင့် ပြန်လန်ပစ်ခတ်လိုက်ကြပါသည်။

“ပစ်ကြပါစေကွာ... ဂိုက်သုံးရာကျော်ဆိုရင် ရုတ်တရက် ပစ်ခတ် သို့ မလွယ်ကူပါဘူး။ ကျည်ဆံတွေအရမ်းမပြုန်းသို့ သတိထား” သူ့ တပ်သားများကိုပြောလိုက်ပြီး၊ စခမ်းရှေ့ ရေးကို စီစဉ်လိုက် ပေ၏။ ရှေးဦးစွာ ရန်သူများ၏ အပစ်အခတ်လွှတ်ရာဘက်မှ စတင်၍

လူမမာများကိုရှေ့ ပြောင်းရန်နှင့် ဒုတိယအချက်မှာ ရန်သူများကို ပစ်ခတ်ပြီး မသိမသာဆုတ်ခွာရန်ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်စိန်ပန်း တပ်စုတစ်ခုကိုပစ်ခတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး၊ လူမမာများကို ရန်သူ အပစ်အခတ် လွှတ်ရာဘက်မှ ဆုတ်ခွာရေးကို ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်း ကျော်ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူကွပ်ကဲကာ ရိက္ခာတင်လားများနှင့် အပူ လားများ ကျောက်ထိုးများ အကာအကွယ်ယူစေပြီး၊ နိမ့်ရာဘက်မှ လှည့်ပတ်ကာ စတင်၍ ဆုတ်ခွာလိုက်ပါသည်။ ဒုတိယ အသုတ်မှာ ဒဏ်ရာရရှိသောလူမမာများနှင့် စစ်လက်နက်ပစ္စည်းကို ဆုတ်ခွာစေ ၏။

ဗိုလ်စိန်ပန်းနှင့်တပ်စုကလည်း တချက်ခြင်းပစ်ခတ်ကာ တပ်ဆံ ပေးချက်ရှိကြပေ၏။ ရန်သူများဘက်မှလည်း သုံးလက်မမော်တာ များနှင့် ပြန်လည်၍ပစ်ခတ်စပြုလာပါသည်။ နာရီဝက်ခန့် အကြာ တွင် အရေးကြီးသည့်လူနာများနှင့် စစ်ပစ္စည်းလက်နက် များသည် ဘေးလွတ်ရာသို့ရောက်ရှိကြသည်တွင် ဗိုလ်စိန်ပန်းသည် သူ၏တပ်စုကို တပ်စိပ်လိုက်ပစ်ခတ်ကာ တပ်စိပ်လိုက်နောက်ပိုင်းသို့ ဆုတ်ခွာစေပါ သည်။

ထဖြည်းဖြည်းနှင့် ပစ်ခတ်သံများသည် ဝေးသည့်ထက်ဝေးကာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ပုညကို အရေး ထကြီး မေးမြန်လိုက်ပါသည်။

“ချောင်းရေက အယ်တော့လောက်အစီးလျော့သွားမလဲ ပုည”

“လေးငါးရက်ဟာ အနည်းဆုံး သခင်ကြီး...၊ ခုနေသတ္တိရှိရင် အယ်သူဖြတ်ကူးကူး မပါတော့ ပုညလည်ပင်းစင်းပေးမယ်၊ ရန်သူ တွေ ဖြတ်မကူးဝန်ပါဘူးသခင်ကြီး၊ ဒီနေ့ည တညအိပ်စခမ်းလွန်ရင် သူတို့မလိုက်ရဲပါဘူး၊ သူတို့နယ်မြေကလွန်ခဲ့ပြီမို့ ပါ သခင်ကြီး”

“ကောင်းပြီ...နက်ဖန်လွန်ရင် အတွင်းဝန်နယ်ကို ရောက်အောင် ချီတက်ကြမယ်၊ လူနာတွေကို သက်သာတဲ့နည်းနဲ့ သယ်ယူတဲ့ အရေး ကြီးတယ်၊ ရဲဘော်”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဗိုလ်ညွှန်မောင်ဆီသို့ သွားရော် ၍ နဖူးကိုစမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ရာ အတော်ပူနေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

“ရောက်ခါနီးပါပြီဗိုလ်ညွှန်မောင်၊ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါ သူး၊ ခုလိုထိခိုက်မိတယ်ဆိုတာ”

ဝမ်းနည်းသောအသံဖြင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်က ပြော လိုက်သည်တွင် ဗိုလ်ညွှန်မောင်သည် လား၏ဇက်ကြီးကို ဘယ်လက် ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း....

“နေသာပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ စစ်သားဆိုတာ ခုကွနဲ့ သူ့ခွန်တဲ့ နေတဲ့ဘဝမှာ ထာဝစဉ်ရပ်နေရတဲ့ လူတွေမို့ ကျွန်တော် ဣတုက သိပ်ပြီးအရေးမထားပါနဲ့ ဗိုလ်ကြီး၊ စိတ်ချမ်းသာအောင်သာ ဦး ဆောင်သွားပါ” ဟု ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

ဆယ်ရက်မြောက်သောနေ့ နံနက်ကာလ....

မျှော်လေတိုင်းလည်း တောင်အထပ်ထပ်-ထောအထပ်ထပ် စ် ပတ်ဆိုင်းကာ မှု မျိုင်းနေတော့သည်။ ဘိမိခိုးတွေနှင့် တောင်ထူ၍ တောင်စွန်းများသည် မကြာခဏ ထိတွေ့ကာ စစ်ခင်း နေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်နေရအောင် သဘာဝကဖန်တီးလျက်....

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်အတ္တိအတ္တိ ခါတိုင်းနစ်ရက်သွားရသော ခရီးကို သုံးရက်ကြာမျှ သွားနေရပေ၏။ လူမမာများနှင့် မိုးဥတု ကာလတွင် ခါတိုင်း ဆောင်းနှင့်နေ့ကာလကဲ့သို့ သွားလာရေးမှာ မလွယ်ကူလှပေ။

ရေတတန်း-ကုန်းတတန်းဘက်ချခြင်း၊ လမ်းများကချော်နေခြင်း နှင့် မိုးသိပ်သည်းထန်သည့်အခါတွင် မိုးဝင်ခိုနေရခြင်းစသည့် ရာသီ

ဥတု အခက်အခဲကြောင့် ခရီးထင်သလောက် မပေါက်ရောက်ချေ။ နောက်ပိုင်းမှ ရန်သူတပ်များ၏ အရိပ်လက္ခာ တစုံတရာကို မတွေ့ရ သော်လည်း စိတ်မချရသည့် ခရီးလမ်းဖြစ်၍ ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်း ကျော် အတ္တိ ကြာကြာတနေရာတွင်စခမ်းမချတော့ဘဲ တက်နိုင်သမျှ ခြေလှမ်းနိုင်သမျှရှေ့မြှိုတော်ဆီသို့ တရွေ့ ရွေ့ ချီတက်နေပါတော့၏။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဗိုလ်ညွှန်မောင်ကို သွားရောက် စမ်းသပ်ကြည့်ရာ အပြင်းဖျားနေသည်ကို တွေ့ရသည်ကြောင့် လား ပေါ်၌ မတင် ခိုင်းတော့ဘဲ ရဲဘော် လေးယောက်ကျ ထမ်းစင်နှင့် ထမ်းရန်စီစဉ်လိုက်ရပေ၏။ ဒဏ်ရာနှင့် ရဲဘော်လေးယောက်အနက် သုံးယောက်မှာ ဒဏ်ရာမှသက်သာသော်လည်း ကျန်တယောက်အတ္တိ

၌ အနာတွင် ပြီးများလိုက်လာခြင်းကြောင့် အနာရှိန်တက်ကာ ဖျား နေပြန်တော့၏။ ဆေးတပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ့ဘတ်စမ်းသမျှ ဆေး ဝါးကောင်းများနှင့် မနေမနားပြုစုနေသော်လည်း ဗိုလ်ညွှန်မောင် ၏အခြေအနေမှာ အတော်ဆိုးဝါးလျက်တွေ့ရပြီး အဆုပ်အအေးမိ

သောရောဂါ ချဉ်းကပ်ဆောက်လျက်ရှိကြောင်းကို နောက်ဆုံး ကင် သိရှိလိုက်ရပေ၏။ အင်ကျက်ရှင်ဆေးများကို တလုံးပြီး တလုံး ထိုး ကာ ဆေးတပ်ကြပ်ကြီးသည်ကုစားလျက် ခရီးလမ်းချီတက်ရာမှရပ်

လိုက်ဆိုင်း ဗိုလ်ညွှန်မောင်၏အဖျားဒဏ်ရိက္ခကိုတိုင်းရင်း ပြုစုကာနေ ရှာပါသည်။ ရာသီဥတုကလည်း ရက်ရက်စက်စက်အေးလာသလော့

မိုးကလည်း စဲသည်ဟူ၍မရှိနိုင်အောင် သဲသဲမဲမဲရွာလျက် ရှိပေတော့ ၏။ ရဲဘော်များအတ္တိ မိုးဒဏ်-လေဒဏ် ရင်ဆိုင်ခြင်တိုင်း ရင်ဆိုင်

နေရပေ၏။ တချို့ ရဲဘော်များသည် အအေး မိလာခြင်းကြောင့် ချောင်းဆိုး နာစေးရောဂါတွေ ‘ပျောက်ကြား ပျောက်ကြား’ပေါ်

လာတော့၏။ ဤသို့နှင့်ပင် တညလတ်ခဲ့ပါတော့သည်။ တနေကုန် မိုးထဲလေထဲ၌ ဗိုလ်ကြီးကြီးနှင့်ချီတက်ခဲ့ရသော ရဲဘော်

မင်းကျော်ကို ပုဆစ်ထူးတုပ် ၁ စားလိုက်ပြီး ဦးတိုက်လျက်ရှိသောပု
ပြုနေကြပါသည်။ အတန်ကြာမှ တော်တော်နီးကပ်သင်မကြီးသည်
ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ထ၍ရပ်လိုက်ပြီး...

“သခင်ကြီး အမောတော်ပြေအောင် နှမာတတ် ဘုရားကို နှစ်ည
အိပ်ခရီးက အရံသင့် ဘာကြိုဆိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“သိပ်ဝမ်းမြောက်ပါတယ် သခင်မနဲ့ စောခမ်းနွဲ့... ဒါထက်-”

ဗိုလ်ကြီး-အောင် မင်းကျော်သည် သူ့အလွန်တရာဆီလိုသောမေး
ခွန်းတပုဒ်ကို ပါးစပ်မှ ထွက်ရ-မေးရကောင်းနိုး၊ မမေးရကောင်းနိုး
အနေနှင့် ချီကဲ့ချီကဲ့ရှိနေပါသည်။

“မောင်တော်သခင်ကြီးရဲ့ ရင်သွေး- သားတော်နှစ်ပါး ရွှေနန်း
တော်မှာ ပျော်စံမြန်းရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါကြောင်းပဲ ဘုရား”

တောင်တန်း ကေရီသခင်မကြီးသည် ရယ်မောသံကလေးဆဲ ဆဲ
ဖြင့် ကြားရသူတိုင်း အသဲအေးစေဘို့အသံမျိုးဖြင့် လျှောက်တင်လိုက်မှ-

“ဪ-သားတော်တွေကျမ်းမာရင် ပြီးတာပါဘဲ သခင်မကြီး-
ဒါထက်-သခင်ကြီးရဲ့ဘော်တွေ အတော်မမာလာကြတယ်၊ အခြေအ
နေဆိုးနေကြတယ် သခင်မကြီးရဲ့”

“ဆေးဝါးများ ကုစားပေးရန် ဘုရားနှမတော်များ အရံသင့်ရှိ
ကြောင်းပါဘုရား”

တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး သည် ချက်ခြင်းပင် ဗိုလ်ကြီး-
အောင်မင်းကျော်၏ စိတ်ပူပန်မှုကိုသိရှိသည့် အဘိုင်း စောခမ်းနွဲ့၏
လက်တွင်းမှ ဆေးကုမ်းအစိကလေးကိုလှမ်း၍ တောင်းယူလိုက်ပေ၏။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ဗိုလ်ညွန့်မောင်နှင့် ဒဏ်ရာပြင်း
ထန်သောရဲဘော်တို့ကို ထမ်းစင်ဖြင့် သူတို့ရှေ့ မှောက်သို့ယူလာရန်
တမိနစ်မခိုင်းတန်းအမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ချက်ခြင်းပင်ဗိုလ်ညွန့်
မောင်နှင့် ဒဏ်ရာနှင့် ရဲဘော်တို့ကို ယှဉ်တွဲလျက် ထမ်းစင်တစ်ခုနှင့်

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးအနီးသို့ပို့ အပ်လိုက်တော့သည်။

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ဗိုလ်ညွန့်မောင်၏နဖူးပြင်ကို
ယူယစွာဖြင့်စမ်းသပ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး အတန်ကြာအာရုံပြုနေရှာ၏။

“အသက်မိလို တော်သေးတယ်သခင်ကြီး... နက်ဖန်မွန်းတည့်ဆို
ရင်-သခင်ကြီးရဲ့ စစ်မှားအသက်ကို ဘုရားနှမတော်မကယ်နိုင်တော့
ဘူး အချိန်လွန်ဘို့ သိပ်နီးကပ်နေရှာပြီ”

လျှောက်တင်လိုက်ပြီး ရှေ့ရေတခေါင်းမှ ရေတခွက်ငွဲကာ နက်
မှောင်သော ကျောက်ပြင်ကလေးပေါ်တွင် အရောင်ဖြူတွေ တဖိတ်
ဖိတ် တောက်နေသော ကွမ်းသီးလုံးခန့် ဖြူဖြူအလုံးကလေးကို သွေး
ကာ ရွှေခွက်ကလေးတခုထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒီဆေးရည်ကို မောင်ငယ်စစ်မှားနဲ့ ရဲမက်တွေပါးစပ်ထဲကို ရေခဲ
ဆို ကျိုးစားပါသခင်ကြီး၊ အင်မတန်အရေးကြီးပါတယ်... ဆေးမိမှ
အသက်ရှင်နိုင်ရေးကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်ရှိပါတယ် သခင်ကြီးဘုရား”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် ငွေဇွန်းတချောင်းကို တောင်း
ယူကာ ဗိုလ်ညွန့်မောင်၏ မေးခိုင်နေသောပါးစပ်ကို ဇွန်းအမြီးနှင့်
ကလွန်ကာ ဟုလိုက်ပြီး...

“ဆေးစက်ချလို ရပါပြီ နှမတော်... အရံသင့်ရှိနေပါပြီ”

တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးသည် သူမ၏လက်ညှိုးကို ရွှေခွက်
ထဲတွင် နှစ်လိုက်ပြီးနော် လက်ညှိုးမှတဆင့် ဗိုလ်ညွန့်မောင်၏ပါးစပ်
ထဲသို့ ဆေးရည်ခုနစ်စက်ဘိုင်အောင် သွန်းခလောင်းချလိုက်ပြီး ဒဏ်
ရာနှင့် အဖျားဝင်နေသော ကျန်ရဲဘော်ကိုလည်း ဆေးရည်ခုနစ်စက်
တိတိ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ အကူအညီဖြင့် တိုက်ကျေးပြုစု
လိုက်ပါသည်။

စောခမ်းနွဲ့သည် ပိုးပဝါကလေးကိုရွှေပလားမှ ရေဖူးနှင့်ဆွတ်
ကာ ဗိုလ်ညွန့်မောင်၏မျက်နှာပြင်၊ နဖူးဆံစများကို မကြာခဏပွတ်

သပ်ပေးလိုက်ပြီး၊ ဒဏ်ရာဆီသို့လည်း ရေစက်များချကာ ပေးလိုက်သည်။ နောက်တဖန် ရဲဘော်ကိုလည်း ဗိုလ်ညွှန်မောင်ကို ပြုစုနည်းအတိုင်း စောခမ်းနွဲ့ကပြုစုပေးလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် သူ၏ဘယ်စွဲဝင်များသည် အသက်မရှူနိုင်စတမ်း ဗိုလ်ညွှန်မောင်နှင့် ဒဏ်ရာနှင့်ရဲဘော်တို့ဆီသို့ မျက်တောင် မခတ်နိုင်ကြဘဲဝေးကာ အရိပ်အခြေကို အကဲခတ်နေကြမိသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ရှူသံသည် ပြင်း၍ပြင်း၍ လာချေ၏။ ဖြူဖတ်ဖြူရောင်ရောင် သွေးကင်းနေသောမျက်နှာပြင်များတွင် ဝန်းရံရောင်များသည် တမုဟုတ်ချင်း ပေါ်ထွက်လာချေ၏။ ထိုနောက် အသက်ရှူမှုနှုန်း ညီ၍လာချေ၏။ သတိလစ်နေသော ဗိုလ်ညွှန်မောင် ပါးစပ်မှ...

“ဗိုလ်ကြီး-ဗိုလ်ကြီး...အမယ်လေ မောလိုက်တာ ရေပေးပါ”

ဟူ၍ သတိရလာပြီး ရေကိုတောင်းလိုက်ရာ စောခမ်းနွဲ့က ရွှေရေတခေါင်းထဲမှဗွဲယူထားသောရေအနည်းငယ်ကို ဗိုလ်ညွှန်မောင်၏ ပါးစပ်ထဲသို့လောင်းချပေးလိုက်၏။ ဗိုလ်ညွှန်မောင်သည် ပက်လက်မူ တစောင်းလှည့်လိုက်ပြီး ပြန်၍နှစ်ချိုက်စွာအိပ်သွားပြန်တော့၏။ ဒဏ်ရာနှင့်ရဲဘော်အတို့ သတိပြန်ရလာပြီး...

“အနာကကိုက်တယ်... အနာကအားကြီး ကိုက်လှချိကလား”

မပြိုကလာပြီကလေးနှင့် ငြီးတွား လိုက်သည်တွင်၊ တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးသည် ရွှေကွမ်းအစ် သေးသေးကလေး အတွင်းမှ အဝါရောင်ဆေးမြစ်တမြစ်ကိုနှုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျောက်ပြင်တွင်ရေနှင့် သွေးကာ စည်းနှောင်ထားသော ပတ်တီးစများကိုဖြေခင်းလိုက်ပြီး ဆေးရည်ကို မရွှံ့မရွာ ကိုယ်တိုင် လိမ်းကျ ပေးလိုက်ပါသည်။ ငြီးတွားနေသောရဲဘော်သည် မီးကိုရေနှင့် သတ်လိုက်သကဲ့သို့ ငြိမ်ကျ

သွားပြီး တခေါ်ခေါ်နှင့်အိပ်မောကျသွားပါတော့၏။

“ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် သူ၏နဖူးပြင်မှချွေးပေါက်ကြီးများကို ယခုမှပင် လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် သုတ်နိုင်ခွင့်ရရှိတော့၏။ ကျန်ရဲဘော်များသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ချက်ခြင်း အမောတွေ ပြောပြောကံသွားပါတော့သည်။

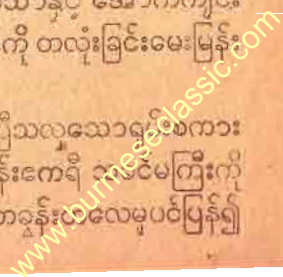
ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့သည် ဇာတ်ပေါင်းခမ်းတွေကို ပြန်၍ ပြောဆိုနေကြသလောက် ဥတ္တရံပူရ ပြည်သူပြည်သားများနှင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ရဲဘော်များသည် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သူများ ပြီပြီ မမောနိုင်-မပန်းနိုင် တရုံးရုံး စကားတွေပြောလျက် အလွမ်းသယ်နေခိုက်ဖြစ်ပေ၏။

ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့သည် ဇာတ်ပေါင်းခမ်းတွေကို ပြန်၍ ပြောဆိုနေကြသလောက် ဥတ္တရံပူရ ပြည်သူပြည်သားများနှင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏ ရဲဘော်များသည် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သူများ ပြီပြီ မမောနိုင်-မပန်းနိုင် တရုံးရုံး စကားတွေပြောလျက် အလွမ်းသယ်နေခိုက်ဖြစ်ပေ၏။

“မာလာဝတီ...ပုညနဲ့ အောက်ကျင်းက ပါလာတဲ့ ရှမ်းအမျိုးသား နှစ်ယောက်ကို ရွှေတော်သွင်းလိုက်စမ်း”

အမိန့်ပေးလိုက်ရာ လမ်းပြုပညာနှင့်ရှမ်းအမျိုးသားနှစ်ယောက်သည် အလွန်ရှိသောစွာဖြင့် ပုဆစ်ဒူးတုပ်ဝင်ရောက် စမ်းလိုက်ကြသည်တွင် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ရှမ်းဘာသာနှင့် အောက်ကျင်းမှ လိုက်လာသောရှမ်းအမျိုးသားနှစ်ယောက်ကို တလုံးခြင်းမေးမြန်းနေပါသည်။

ရှမ်းအမျိုးသားနှစ်ယောက်မှ အင်မတန်ပြီသလှသောရှမ်းစကားကို ပိုင်နိုင်စွာ ပြောဆိုနိုင်သော တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီးကို မော်၍ပူးရင်း ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်ကာ တခွန်းယူလေမှပင်ပြန်၍

လျှောက်တင်ရန် မေ့နေခဲ့ကြပါသည်။ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးက ရှမ်းဘာသာနှင့်....

“အမောင်တို့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သခင်မကြီးသိပါရစေ”

ဟူ၍ ရှမ်းဘာသာနှင့်ထပ်မံ၍သတိပေးလိုက်မှ ရှမ်းလူလင်နှစ်ဦးသည် ရှည်လျားစွာဖြင့် ရှမ်းဘာသာနှင့် ပြန်၍ လျှောက်တင်နေပါသည်။ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် ဘက်သို့လှည့်၍အထက်ဘန်းကျလှသောအင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်-

“အောက်ကျင်းမှ ရန်သူအန္တရာယ်ကြောင့် လိုက်ပါလာကြတဲ့ ရှမ်းအမျိုးသားနှစ်ယောက်က ရွှေမြို့တော်တွင် ရိုးမြေကျနေထိုင်ခွင့် တောင်းနေတယ်၊ မောင်တော်ဘုရားသခင်ကြီးရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို အမိန့်တော်ရှိပါ”

ဤတွင် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည်....

“သူတို့သဘောအတိုင်း နေထိုင်ခွင့်ပြုသင့်ပါတယ် သခင်မကြီး၊ ဒါနဲ့ သခင်မကြီး အင်္ဂလိပ် စကားပြောနည်းကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သလဲ....မောင်တော် သခင်ကြီး မသိရဘူးလား....”

အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်ပင် ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် တချက်ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်-ဂျပန်ဘာသာနှင့်....

“တရားတပါး လူမျိုးတိုင်းဘာသာ စကားများသာမက ကျေးဇူးတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ဘာသာ စကားပင် တတ်မြောက် နိုင်သော သမထပညာကို သခင်ကြီးကျိုးပမ်းခဲ့ရင် ကိုယ်တွေ့သိရှိဖတ်မြောက် နိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်ဘုရား”

ဟူ၍ ဘာသာတမျိုးဖြင့်လှည့်၍ အဖြေ ပေးလိုက်သည်ကြောင့် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် များစွာ ကျေနပ်သွားပါတော့သည်။

ရှမ်းအမျိုးသားနှစ်ဦးကို တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးက နေထိုင်ခွင့်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပြီး၊ မြန်မာဘာသာဖြင့်....

“မောင်တော် သခင်ကြီး နောက်ကို မိစ္ဆာရန်သူတွေကလိုက်သွားကြပြီးစားနေကြတယ်၊ ဒါကြောင့် မြေမျက်နှာပြင် အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲပစ်ဘို့လိုပါတယ် သခင်ကြီး”

“ဟုတ်တယ်....ရန်သူတွေက ထက်ချပ်မကွာ လိုက်နေကြတယ် သခင်မကြီး၊ သင့်သလိုပဲမိမိပေတော့”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် တိကျသောအဖြေကို ပေးလိုက်သည်တွင် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် ထို၍ရပ်လိုက်ပြီးနောက် အနောက်ဘက်သို့မျက်နှာမူကာ မျက်စေ့နှစ်လုံးမှိတ်၍ စိတ်အာရုံစုစည်းလိုက်ပြီး သမထဝင်စာလိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် သူမ၏ ညာလက်ကိုဆန့်တန်း၍ တောင်မှ-မြောက်၊ မြောင်မှ-တောင် ဘက်သို့ အပြန်ပြန်အလှန်လှန်လေးငါးချီလှုပ်ရှားသည့်တခဏ၌ အနောက်ဘက် မိုင်ငါးဆယ်ခန့်အကွာမှ အနောက်စူးစူး တပြင်တွင် မြေကြီးများတုန်ဟီးကာ သွက်သွက်ခါ၍ ကြွတက်လာတော့သည်။ ထိုနောက် သွက်သွက်ခါကာတော်လဲပြီး ငလျင်ကြီးလှုပ်နေပါတော့သည်။ တောင်ကြီးများပြိုင်သံများသည် ဟီး၍ထွက်ပေါ်လာချေ၏။

တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးသည် သူမ၏ ညာလက်ကို ပြန်၍ ဖုတ်သိမ်းလိုက်မှ ငလျင်လှုပ်ခြင်းသည် တန့်ကနဲရပ်သွားပါတော့၏။

ရဲတော်များနှင့် ဥတ္တရ်ပုရပြည်သားများသည် တအံ့ကြထမြက် နှာတေ့ဖြင့် သူတို့၏သခင်မကြီး၏ စိတ်တန်ခိုး ပညာစွမ်းကို အသာကြည့်ရှုကာ များစွာလေးစားကြည့်ညှိစိတ်တွေ တဘူးတူးပေါ်ပေါက်လာပါတော့သည်။

ရက္ခဘုမ္မိတော် အဝင်တံခါးအပြင်မှစ၍ သဲဖြူခင်း ရာဇဗွတ်ကာရံလျက် ဗမာ့ဒေါင်းလံကြီးများ တဝင်ဝင်နှင့် တခဲနားသော

ပြည်သူပြည်သားများ ကြိုဆိုသော မင်္ဂလာ ကောင်းချီသံများသည် မိုးပြိုမေန်းသိုက်မြိုက်ကျယ်ဝန်းလှပေ၏။ ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော် တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၊ စောခမ်းနွဲ့တို့နောက်မှ အတင်းပုဂ္ဂိုလ် ကြီးလေးပါးနှင့် ရဲရွှေတော်များ၊ ထိုနောက်မှ ဗိုလ်ကြီးအောင် မင်းကျော်၏ရဲဘော်များနှင့် လမ်းပြပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုသော မင်္ဂလာအခမ်းအနားမှာ ကြွက်ပျံမကျ စိကားလှပါပေ၏။ ဆံမန်း ပေါက်ပေါက်များ၊ ပန်းဖလ်များဖြင့် ကြဖြန့်ခြင်း၊ ကမ်းလှမ်းခြင်း စသည့် များစွာပဏာရလှသော မင်္ဂလာ အစီအစဉ်ကြိုဆိုမှုများ ကြောင့် ရဲဘော်များအဖို့ သူတို့တွေ့ကြုံခံစားရသည့် ဘေးဒုက္ခအ ပေါင်းတို့မှ အားလုံးမေ့ပျောက်ကုန်ကြပါသည်။

မင်္ဂလာစည်တော်သံများကြားမှ ရွှေကြိုးငွေကြိုးများဖြင့် လမ်း ခင်းထားသည့်အတိုင်း ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်တို့သည် ရက္ခဟူမို့ နန်းတော်ဦးဆံ့သို့ ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ကြပြီး၊ နန်းရင်ပြင်ရာဇပလ္လင် ပေါ်သို့ အရံသင့်တင်ထားသော မင်းမြောက်တန်ဆာ ငါးပါးကို လည်းတွေ့လိုက်ရပေ၏။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်နှင့် သခင်မကြီးတို့ ညီအမတော် နှစ် ပါးသည် သလွန်တော်တရတိုင်ထိုင်လိုက်သည်နောက်၌ အပျိုတော် များသည် ကတိပါအနီဖြင့် ထွေးပိုက်ထားသည့် ခလေးနှစ်ဦးကို ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်၏လက်တွင်းသို့ ဆက်သ လိုက်ပါတော့ သည်။ ထွားထွား ကြိုင်းကြိုင်း ပြုပြု ပေးပေး နှင့် ရက်ပိုင်းစီသာ အသက်အားဖြင့် မကွာခြားခဲ့သော ခလေးညီနောင်နှစ်ဦးသည် ပါး စပ်မှ တအားအားအသံထွက်ရင်း ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏မျက် နှာကို တန်းတန်းစွဲကြည့်ရှုနေကြပါသည်။

စတာအထပ်ထပ် တောင်အထပ်ထပ် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသော အ သွားအပြန်ခရီးဒုက္ခ၊ သေနတ်များ၊ လှံစွပ်များ၌ ကျားကျားရား

ရားစွန့်စားတိုက်ခိုက်ခဲ့ရသော စစ်သားဒုက္ခ၊ ချစ်သူနဲ့ ဝေးခဲ့ရသော ကွာခြားမှုတဒုက္ခများသည် ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်အဖို့ ရေ ရွှင်သောရွှေကြာ၊ တိမ်လွှာကင်းစင်သောရွှေလမ်းကဲ့သို့ စိတ်မချမ်း သာမှုအားလုံး မေ့ပျောက်ကာ သူ၏ရင်သွေး သားတော်နှစ်ပါးကို ရှုန်းရှုန်းစားစားကြည့်ရင်း မပြောနိုင်အောင်ငမ်းသာကြည့်နူး နှစ် သက်နေမိပါတော့သတည်း။

မင်္ဂလာ စည်တော်သံများသည် ချိမ့်ချိမ့်သံမျှ နန်းရင်ပြင် တ လျှောက်တွင်လှိုင်ခတ်ကာ များစွာကြည့်နူး နာပျော်ဘွယ် ဖြစ်စေ တော့၏။ ရဲဘော်များနှင့် ကွဲခွါနေခဲ့ရသော အိမ်သူခန်းများ၊ ဆွေး မျိုးများ၏ နှုတ်ဆက်သံ မေးခွန်းသံများသည်လည်း ဥတ္တရံပူပြည် အဘို့အသာယာဆုံးသောအချိန်အခါအဖြစ် ဖန်တီး ပေါ်ပေါက် စေတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်သည် သူ၏လက်နက်ကိုင်ရဲဘော်များ ကို အောက်မြို့တော်တွင် တမန်ကြီးထံတွင်အပ်နှံခဲ့ပြီးနောက် တောင် တန်းကေရီသခင်မကြီးနှင့် စောခမ်းနွဲ့တို့ကိုခေါ်ယူခဲ့ပြီး သားတော် နှစ်ပါးနှင့်အတူ သီလဝံသမြို့တော်ဆီသို့ သုံးရက်အကြာတွင် ခရီး ဆက်ထွက်ခဲ့လေသည်။

သီလဝံသ မြို့တော် သူမြို့တော်သားများ၏ အဖူးအမျှော်အပူ ဇော်ကိုခံယူကြပြီးနောက် တောင်တန်းကေရီ သခင်မကြီး၏ စိစဉ် ချက်အရ အတွင်းမြို့တော်ဆီသို့ တဖန်ဆက်လက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ပြန် ပါသည်။

အေးချမ်းသာယာသော အာရုံတို့စုဝေးရာအတွင်းမြို့တော်၏ရင်ပြင်၊ အသွင်သွင်တိုက်ခတ်သောလေပြေဝယ်၊ ပန်းပေါင်းစုံရနံ့ များသည် တကြိုင်ကြိုင်မွှေးနံ့ ပြန့်ကာ သူတော်စင်သူတော်ကောင်းတို့အတွက် လက်ဆောင်မွန်အဖြစ် ဂုဏ်ပြုဆက်သနေသကဲ့သို့ပင်...

ငွေတောင်၊ ရွှေတောင်၊ ပတ္တမြားတောင်ကြီးများ၏ရောင်ပြန့်ဟတ် ဗွဲကြောင့်အတွင်းမြို့တော်၏မြေပြင်သည် လှပတင့်ဆန်းလှသော အရောင်မျိုးစုံထွက်ပေါ်နေပါသည်။ စမ်းချောင်းကလေးများမှ ကြည့်လင် အေးမြလှသော ရေစီးသံ သံသံ ကလေးများ၊ သာယာလျက် ဂီတသံများအဖြစ် အတွင်းမြို့တော်၏ အေးမြသာယာမှုကို ဩဘာပေးနေသည့်အလား ကြည့်နူးစရာ အသံများအဖြစ် ပေါ်ထွက်နေတော့၏။

မိသား၊ ဖသားစုံညီစွာဖြင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၊ တောင်တန်းဧကရီသခင်မကြီး၊ စောခမ်းနွဲ့၊ သားတော်နှစ်ပါး နှင့် အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလေးဦးတို့သည် ဘိုးအာယု ရှေ့မှောက်တွင် ကန်တော့လျက်ရှိကြပေ၏။

“သခင်ကြီး...ရှေ့ဆက်ပြီး စစ်တိုက်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ရှိသေးသလား”

“ဘိုးအာယုက မေးမြန်းသည်တွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ပြေအေးသောအသံဖြင့်...”

“သတ္တဝါအချင်းချင်း သေကြေ ပျက်စီးစေတဲ့ ခိုက်ရန်ဒေါသစိတ် ရှေ့ဆောင်တဲ့ စစ်တိုက်ခိုက်မှုကို မလိုလားပါတော့ဘူး ဘိုးဘိုးရယ်၊ မကောင်းတဲ့အလုပ်မှန်းရိပ်မိပါပြီ”

“သာခု...သာခု...သာခု၊ လောဘ-ဒေါသ-မောဟ-စိတ်သုံးပါးဟာ သတ္တဝါတွေကို အပါယ်ဘုံဆွဲဆွဲတဲ့ ရန်သူကြီးသုံးပါး

ကဲ့သင်ကြီး၊ ကောင်းပြီ-ကောင်းပြီ-မိလိသူတော်ကောင်းစိတ်စိတ် တူရှိဘိုကိစ္စ ဆိုးဘိုးတို့ ကျိုးပန်းလာခဲ့ကြတာ-

“ဒါနဲ့ သခင်ကြီးရဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို မသိချင်ဘူးလား၊ တကြိမ်တခါက သခင်ကြီးစိတ်စိတ်ပြောင်းလာရင် ဘိုးဘိုးက ဖွင့်ဟပြန်ပြောမယ်လို့ ဂတိထားခဲ့တဲ့ကိစ္စတ”

“သိချင်ပါတယ်ဘိုးဘိုး၊ တခါတခါတော့ အိပ်မက်မက်နေတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်”

“ကိန်း...လာကြ-လာကြ... သိပြီးရင်လဲ ဘယ်လိုမှစိတ်တဲမ္မာဆက်ပြီးမထားနဲ့ လူမျိုးနဲ့ ရာဇဝင်ဆိုတာကတော့ ရှိစမြဲတ”

ရှေ့ဆောင်ကာ ဘိုးအာယုသည် လမ်းပြကာခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။ အတွင်းမြို့တော်၏ တောင်ဘက်အစွန်ဆုံးကျောက်ပြင်သစ်ကြီးအတွင်းသို့ရောက်ရှိခဲ့ကြပြီးနောက် ကျောက်တခါးကြီးကိုဘိုးအာယုက ဖွင့်ကာပြသလိုက်ရာ...၊ အရပ်အမောင်း ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနှင့် အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်အရွယ်တော်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးတပါး၏ရုပ်ပုံကြီးကို ဖူးတွေ့လိုက်ရပေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ညာဘက်လက်၌ တောင်ဝှေးတချောင်းကိုင်ဆောင်၍ထားပြီး မျက်နှာတော်မှာ အင်မတန်ကြည့်ညိုစရာကောင်းလှပေ၏။

“အောက်က ကမ္ဘည်းစာကိုဖတ်ကြကမ်း”

ဘိုးအာယုက ညွှန်ကြား လိုက်သည်တွင် ဗိုလ်ကြီး-အောင်မင်းကျော်သည် ရှေးလက်ရေးမူမျိုးနှင့် ရေးသားထားသည့် မြန်မာစာလုံး များကို လှမ်း၍ဖတ်လိုက်ရာ...

“အသျှင်ရေဝတ လူဝတ်ကြောင် သူတော် မင်းကြီးရန်အောင် သက္ကရာဇ် ၁၀၀၄-ခုနှစ်၊ ပျံ လွန်သည်”

ဟူသောစာလုံးများကို ဖတ်ရှုလိုက်ရပေ၏။

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဘဝမည်းတော်ကြီး ဖြစ်ပေတယ်။ ဘိုးအာယုကတော့ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ လက်သုံးလူရုံတပည့်ရင်းဖြစ်ခဲ့လို့ ဆရာတော်ကြီး ပေးအပ်ခဲ့တဲ့ တာဝန်အရ ပညာစုံပေါက် လူလားမြောက်အောင် သင်ကြားပို့ချရမဲ့တာဝန်ကို ယူထားရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်”

ဗိုလ်ကြီး အောင်မင်းကျော်သည် အဓိပ္ပာယ်မရှင်းသည့်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ မင်းကြီးရန်နောင်ဘယ်လိုတော်စပ်ပြီးဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့သလဲ ဘိုဘိုး...အမိန့်ရှိပါအုံး”

“ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ...တို့တို့နဲ့ လိုရင်းကို ရှင်းရလိမ့်မယ်... အတိတ်ကိုပြန်မပြောလို့ ဘာမှအကျိုးကျေးဇူးမရနိုင်ဘူး”

“သတ္တရာဇ် ဂဇိဥ-ခုနစ်မှာ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို လက်ခံရရှိတဲ့ ရွှေနန်းကျော်ရှင်မင်းရဲ့ အိမ်ရှေ့သားတော် မင်းကြီးညို၊ အိမ်ရှေ့မိဖုရားဟာ သခင်ကြီးရဲ့ မိဘနှစ်ပါး ကျေးဇူးရှင်တွေ ဖြစ်ကြတယ်။ သခင်မကြီးကတော့ သခင်ကြီး-မင်းကြီးရန်အောင်ရဲ့ ရင်သွေးသမီးတော် ဖြစ်တယ်။ စောခမ်းနွဲ့အမည်ခံ စောသင်္ခါကတော့ ရွှေနန်းကျော်ရှင်ရဲ့ သားတော်အငယ် မင်းကြီးသွေးနဲ့ မိုးညှင်းသခင်မတို့စုံဖက်ရာမှ ရရှိတဲ့သမီးတော်ဖြစ်ကြတယ်”

“သခင်ကြီးက ဝတ်ကြောင်ကိုရဲ့ မှန်းပြီး ထောထွက်တဲ့ အခါမှာ အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့ သခင်ကြီးနဲ့ စောသင်္ခါတို့ဟာ... အရွယ်မခရာကတရောက်တဝမှာ သခင်ကြီး-မင်းကြီးရန်နောင် နောက်ကိုလိုက်ပါလာခဲ့ကြတယ်။ သုံးဦးသားအတူနေပြီး၊ လူလားမြောက်တဲ့ အခါမှာ ဆရာတော်ဘုရားက သခင်ကြီးတို့သုံးဦးစလုံးကို ပေးကံပညာရပ်တွေကိုလိုက်စားသင်ကြားခိုင်းခဲ့တယ်။ အခြေခံပညာ တတ်မြောက်ခဲ့ပြီး၊ ရှေ့ရင့်မာသော ပညာအဆင့်သို့တက်ခါနီးမှာ သုံးဦးစလုံး ဂတိသစ္စာဆိုခဲ့ကြတယ်... သခင်ကြီးကို တောင်တန်း ကေရီ

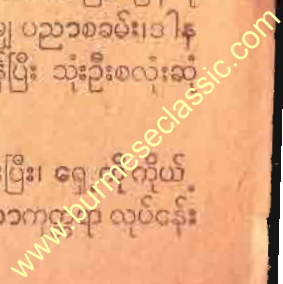
ကမည်ခံ မြန်နွာနဲ့ စောခမ်းနွဲ့အမည်ခံ စောသင်္ခါတို့က အိမ်ထောင်ရှင် အဖြစ်နဲ့ လက်ဆက်ပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာ ကမ္ဘာကို နေထိုင်လင်းစေရန် လုပ်ဆောင်ပါမယ်လို့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ဆိုပြီး၊ ပညာအဆင့် အတန်း ဆက်ခံခဲ့ကြတယ်”

“လောကီပညာနည်းအရ အသက်ရှည်အောင်၊ ဂုဏ်တွေမပျက်စီးအောင်၊ အကြားအမြင်စတဲလောကီတံခိုးတွေလဲ အတော်ကလေးရရှိခဲ့ကြတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားအနေနဲ့ တော့ လောကုတ္တရာစစ်စစ်ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ အတိုင်း သက်တော် တရာကျော်မှ ပျံ့လွန်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်ရစ်ခဲ့တဲ့ တာဝန်ကြီးကို ဘိုးသက်ရှည်ခေါ်တဲ့ဘိုးအာယုကအားလုံး ယူပြီး လောကီပညာစခမ်းတွေသင်ပေးခဲ့တယ်”

“အဲဒီတုန်းမှာ သီပေါကို မိစ္ဆာအင်္ဂလိပ်တွေက ဖမ်းဆီးသွားပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာသွှန်းနှမ်းတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရတာနဲ့ တပြိုင်နက် ထည်း ဇာတိသွေးမပျောက်နိုင်တဲ့ ဘွဲ့မည်ဟောင်း ‘သူရမင်းကျော်’ ဘွဲ့နာမရှိတဲ့သခင်ကြီးဟာ ဒေါ်သဇိတ်အားကြီး ကြီးမားပြီး အဆုံးမှာ ပညာသင်ရင်း တန်းလန်းက ခန္ဓာနာမ်အိမ် ပြောင်းခဲ့ရတယ်။ စောသင်္ခါခမ္ဘာလဲရင်ကွဲနာရဲ ဘဲ သခင်ကြီး-သူရမင်းကျော်နဲ့ အတူခန္ဓာနာမ်အိမ်ပြောင်းခဲ့ရတယ်”

“ကံအားလျော်စွာ တောင်တန်းကေရီသခင်မကြီးဘဲ့ခံ မြန်နွာ သခင်မကြီးတပါးထည်း ကျွန်ရစ်ခဲ့ပြီး သုံးဦးစုံဖက် ဘဝခြင်းပြန်ဆုံမိတဲ့ ဘိုးအာယုနဲ့ သခင်မကြီးပါ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပညာစခမ်း၊ ဒါနစခမ်း၊ သီလစခမ်းတွေနဲ့ ကျိုးပန်းခဲ့ရလို့ ချပြန်ပြီး သုံးဦးစလုံးဆုံမိကြခြင်းဖြစ်ပေတယ်”

ကိုင်း...ဖြစ်သမျှ-တွေ့ကြုံသမျှ ဘဝနာထားပြီး၊ ရှေ့ကိုကိုယ် ထမိဋ္ဌာန်မပျက်အောင်ကျိုးစားပြီး လောကီ-လောကုတ္တရာ လုပ်ငန်း

များ အောင်မြင်အောင်ကျိုးစားကြအံ့ ဘိုးအာယုက ထပ်လောင်း သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၊ မတောင်တန်းကေရီသခင်မကြီး၊ စောခမ်းနွဲ့တို့သည် သူတို့၏ကျေးဇူးရှင်ရှုပ်ထူကို ရိုသေစွာဖြင့်ဦးချ ကန် တော့လိုက်ကြပြီး ဘိုးသက်ရှည်တို့လည်း ဦးချကန်တော့လိုက်ကြပါ သည်။

“သာသနာတဝက်လဲခါနီးပြီမို့ ကျိုးစားနိုင်မှ တော်ရှိကျမယ်၊ ကမ္ဘာမှာဗုဒ္ဓသာသနာ နေလိုလို့ ထွန်းလင်းပေါ် နိုင်အောင် ပေါက်ပေါက် ရောက်ရောက် စွမ်းဆောင်အားထုတ်နိုင်ပါစေ ထ တည်း။

ဘိုးအာယု၏ဆုပေးခြင်းကို ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၊ တောင် တန်းကေရီ သခင်မကြီး၊ စောခမ်းနွဲ့တို့ သုံးဦးသားသည် ကျေနပ် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် ခံယူလိုက်ကြပြီး ကြည်ရွှင်သောနှလုံးသားများ ဖြင့် ဆီသုဗာတခရီးစဉ်မှာ သုံးဦးသားမကွာအတူ နိဗ္ဗာန်ပြည့်သို့ စုံညီတက်လှမ်းနိုင်ကြရန် ထက်သန်သောစိတ်ဓါတ်များနှင့် အချင်း ချင်းဖလှယ်ကာ သုံးဦးစလုံး အပြုံးခြင်းလည် ကြွယ်လိုက်ကြပါ တော့သတည်း။

တောင်းပန် မေတ္တာရပ်ခံချက်

ဤသို့ ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အတိုင်း ဝတ္ထုတပုဒ်အဖြစ် ပြီးမြောက်အောင် ရေးလိုက်ခြင်းအတွက် စာရေး သူ အနေဖြင့် များစွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိပါကြောင်း။

ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်း ‘ကြောင်ကွက်များ’ ‘ကာကွက်များ’ တွေ ချဲ့လျှင် စာရေးသူ၏တာဝန်သာဖြစ်ပြီး၊ဗိုလ်ကြီးအောင်မင်းကျော် ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းဆုံးအုပ်ကို ကောင်းစွာအသုံးမပြုတတ်သော စာ ရေးသူ၏ ချို့ယွင်းချက်များအဖြစ် မှတ်ယူစေလိုပါကြောင်း။ ။

မေတ္တာကြည်ရွှင် စေတနာမွန်ဖြင့်—

ဗိုလ်ထာရာ

(ရတော်သုံးကျိတ်။)

သေသပ်ကောင်းမွန်၍ လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်များ၏ ကျေနပ်မှုရှိစေရန်

★ အထူးလုပ်ဆောင်ပေးလျက်ရှိသော ★

သိန္နိဗလရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်

ကာလာ ရောင်စုံပုံနှိပ်ခြင်း-စာအုပ်စာစာတမ်း အမျိုးမျိုးများနှင့်၊
ပေါင်းကြဘိတ်စာ အမျိုးမျိုး

ရွှေရောင်-ငွေရောင်-ပလပ်စတစ် နိုင်လွန်အိပ် ရောင်စုံ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း
တို့ကို၊

ခေတ်မှီသောစက်များဖြင့် ပြုလုပ်ပေးနေပါသည်။

လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ကြီးများ၏ ခိတ်တိုင်းကျ မြစ်မမြစ်သိရှိရန်

တခါတခေါက် ကြရောက်၍ အပ်နှံတော်
မှုလွှဲကြပါ။

အမှတ် (၂၇၆)

ဘားလမ်း၊ ရန်ကင်း။

(ဖုံး- ၁၀၈၁၅)